

Yêu em, xa mấy anh cũng tìm

Contents

Yêu em, xa mấy anh cũng tìm	1
1. – Chương 1	2
2. – Chương 2	7
3. – Chương 3	12
4. – Chương 4	17
5. – Chương 5	22
6. – Chương 6	28
7. – Chương 7	32
8. – Chương 8	39
9. – Chương 9	43
10. – Chương 10	48
11. – Chương 11	53
12. – Chương 12	60
13. – Chương 13	67
14. – Chương 14	71
15. – Chương 15	77
16. – Chương 16	84
17. – Chương 17	90
18. – Chương 18 (end)	96

Yêu em, xa mấy anh cũng tìm

Giới thiệu

Định mệnh đã đưa em đến bên đời tôi tôi không thể dễ dàng từ bỏ thể được. lúc trước tôi đã mắc sa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-xa-may-anh-cung-tim>

1. – Chương 1

Mây đen giăng đầy trời, sấm sét nổi lên dữ dội, bầu trời như bị xé toạc ra, sóng biển hung tợn nhấn chìm con tàu đánh cá.

Người thuyền trưởng già ra lệnh cho các thủy thủ bám chắc vào thành tàu, những hạt mưa nặng nề tạo ra cảm giác bỏng rát ngay khi nó chạm vào da thịt. Chợt một thủy thủ trẻ tuổi hét lên và chỉ tay về phía vùng nước xoáy trước mặt

- Đằng kia có một thuyền cứu sinh, hình như có người trên đó
- Người đó chắc chắn sẽ không sống được nữa rồi – một thủy thủ già thương tiếc đáp
- Mọi người hãy tập trung vào việc của mình đi, chúng ta cần phải rời khỏi vùng nước xoáy – Thuyền trưởng nhắc nhở các thủy thủ
- Nhưng còn người đó thì sao? Chúng ta vẫn có thể cứu họ mà

Một chàng trai với giọng nói rất kiên quyết, đôi mắt sáng lấp lánh đầy vẻ tự tin. Vị thuyền trưởng quay lại cảnh cáo bằng chất giọng cực kì nghiêm khắc

- Hàn Văn, dẹp ngay ý nghĩ điên rồ của cháu đi. Ta không muốn vì một thuyền cứu sinh mà đánh đổi cả con tàu này
- Nhưng mà ...
- Ta không muốn nhắc về chuyện này nữa, cháu về vị trí của mình đi

Thuyền trưởng nói rồi quay lưng đi về phía đuôi tàu, như linh cảm thấy điều chẳng lành ông quay lại và nghe thấy tiếng của các thủy thủ khác đang hét lớn

- Dừng lại, Hàn Văn !
- Hàn Văn !!!
- Chúa ơi, thằng bé điên mất rồi !

Sóng biển gào thét đập mạnh vào thân tàu, dáng người nhỏ bé của Hàn Văn nhanh chóng biến mất sau lớp bọt trắng xóa của biển, gió vẫn điên cuồng gào thét.

Màn mưa mờ ảo bao trùm mọi cảnh vật.

Vị thuyền trưởng nắm chặt tay thành nắm đấm, khuôn mặt rất căng thẳng. Đôi mắt hướng về phía vùng nước xoáy, trong lòng ông vẫn đang thầm cầu nguyện cho đứa trẻ điên rồ kia.

Phía vùng nước xoáy, chiếc thuyền cứu sinh nhanh chóng bị hút vào tâm, nó xoay vòng dựng đứng lên rồi biến mất. Tất cả thủy thủ trên tàu đều lo lắng, sốt ruột nhìn cảnh tượng ấy.

- Là Hàn Văn, là thằng bé đấy

Người thủy thủ hét lên, ông ấy vui mừng đến độ cuống lên. Sợi dây cáp dùng để kéo lưới căng cứng, thuyền trưởng nhìn thấy điều khê mỉm cười rồi ra lệnh

- Kéo lưới đi chúng ta câu được con lớn rồi

Sợi dây cáp nhanh chóng được kéo lên và kéo theo Hàn Văn đang giữ chặt một cô gái khác. Thì ra trước khi nhảy xuống biển cậu đã cột sợi cáp ấy ngang hông để bản thân không bị hút vào vùng nước xoáy kia. Mọi người giúp cậu leo lên tàu và đưa cô gái bị nạn kia vào bên trong khoang. Hàn Văn thở dốc tựa vào mạn tàu, các thủy thủ khác đều lắc đầu trách

- Cậu thật điên rồ, Hàn Văn
- Lần sau đừng dọa bọn này như thế nữa, tôi bị yếu tim đấy
- Xin lỗi mọi người, tôi không thể đứng yên nhìn người khác gặp nguy hiểm

Hàn Văn cười ngổ, khê gãi đầu. Thuyền trưởng tiến lại gần cậu, gương mặt nghiêm khắc không biểu lộ cảm xúc

- Đồ ngốc, ta sẽ nói thế nào với bà cháu nếu cháu xảy ra chuyện hả ?

- Cháu xin lỗi

- Lần sau đừng đại dốt lặp lại sai lầm này, ta cảnh cáo cháu đấy. Còn bây giờ thì đi vào trong khoang đi. Con tàu đánh cá lại tiếp tục hành trình quay về đất liền, các thủy thủ quay về vị trí của mình.

Trời tối, mưa tạnh dần, gió cũng bớt hung bạo hơn, mây đen cũng đã tan, bầu không khí lạnh lành và đầy mùi biển.

Vị bác sĩ trung niên chăm chú kiểm tra sức khỏe của cô gái đang nằm trên giường, Hàn Văn đứng bên cạnh lo lắng nhìn bác sĩ

- Cô ấy ổn chứ bác sĩ ??

- Cô ấy ổn ngoại trừ vết thương sau đầu, có lẽ là do va chạm mạnh vào đá ngầm hay vật cứng nào đó. Cô ấy đang bị hôn mê nhưng sẽ tỉnh lại sớm thôi. Tôi đã băng bó vết thương, chỉ cần mỗi ngày thay băng đều đặn và uống thuốc kháng sinh là được rồi.

- Cảm ơn bác sĩ

Hàn Văn tiễn bác sĩ ra về rồi nhanh chóng quay lại giường bệnh, cậu ngồi bên cạnh cô gái khê ngấm nhìn. Cô gái rất xinh đẹp, mái tóc đen quăn rũ bồng bênh, khuôn mặt thon gọn với đôi môi hồng xinh xắn. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, Hàn Văn đã trở nên ngẩn ngơ như lạc vào một thế giới khác. Một cảm giác lạ lẫm tràn ngập trong tim cậu. Không hiểu sao cậu lại muốn bảo vệ cô gái này mặc dù Hàn Văn không hề biết cô ấy là ai và vì sao lại bị ném giữa biển như thế.

Một chiếc điện thoại màu hồng, một vòng tay tết bằng da có dòng chữ Ngọc Trân to tướng ở giữa cũng màu hồng nốt, một chiếc nhẫn được đính kim cương tinh xảo . Đó là những gì cậu “thu thập” được từ cô gái, qua những vật dụng này Hàn Văn phần nào đoán được cô gái này có thân phận không hề thấp kém tí nào.

- Lẽ nào cô ta là nàng tiên cá trong truyện cổ tích ?

Hàn Văn lẩm bẩm một mình, ánh mắt dịu dàng nhìn cô gái. Cậu đang mơ mộng tưởng tượng ra một câu chuyện cổ tích cho riêng mình.

Cả đêm ấy cậu đã túc trực bên cạnh cô gái đến nỗi ngủ quên lúc nào không hay.

Nắng sớm len qua khung cửa sổ, nhẹ nhàng lướt trên khuôn mặt xinh đẹp của cô gái. Đôi mắt khê lay động, cô gái chớp chớp mắt làm quen với ánh sáng, rồi nhìn xung quanh. Cô gái ngồi dậy khiến Hàn Văn giật mình thức giấc, cậu vội dụi mắt nhìn cô gái.

- Tôi đang ở đâu vậy?

Cô gái ngơ ngác hỏi, giọng nói tuy không ngọt ngào nhưng lại rất đặc biệt.

- Ôm ... cô ... cô đang ở nhà tôi... cô không nhớ gì sao ?

Hàn Văn hỏi, ánh mắt mơ hồ của cô gái đã thay câu trả lời.

- Có lẽ do va chạm mạnh nên cô đã tạm thời quên đi kí ức lúc trước. À, cô vẫn nhớ được tên mình là gì không?

Cô gái lại lắc đầu, Hàn Văn thở dài nhưng chợt nhớ ra vòng tay của cô gái.

- Ngọc Trân. Tôi nghĩ tên cô là Ngọc Trân.

- Sao cậu biết ? Tôi không nhớ là mình có quen biết cậu hay không?

Mặc dù bị mất trí tạm thời nhưng cô gái này vẫn có ý thức cao độ về việc đề phòng người lạ.

- Tạm thời chúng ta quen biết nhau đi được không? Tôi là người đã cứu cô và đưa cô về nhà chăm sóc đây.
- Hàn Văn nhả mặt nói
- Tôi vẫn chưa biết tên cậu?
- Tôi là Hàn Văn. Triệu Hàn Văn. Từ nay tôi sẽ gọi cô là Ngọc Trân, mà thôi gọi là Trân cho ngắn gọn
- Vậy tôi gọi cậu là Văn cho vắn tắt.

Ngọc Trân lém lỉnh đáp khiến Hàn Văn cũng không biết phải trả lời thế nào. Xem ra cô nàng chỉ bị mất trí chứ không hề bị tổn thương dây thần kinh đối đáp.

- Được rồi, muốn gọi tôi là gì cũng được. Cô đói chưa để tôi lấy cháo cho cô.
- Cảm ơn cậu.

Sau bữa sáng thanh đạm, Ngọc Trân lặng lẽ ngồi bên khung cửa sổ, đôi mắt nhìn về phía biển một cách buồn bã. Từ lúc tỉnh dậy cô hoàn toàn không còn nhớ điều gì về bản thân, ngay cả việc mình là ai. Thế nhưng không hiểu sao cô lại không hoảng sợ chút nào mà lại cảm thấy rất nhẹ nhõm trong lòng. Bản thân cô cũng không hiểu vì sao mình lại trở nên như thế. Đã xảy ra chuyện gì trong quá khứ mà khiến cho cô có cảm giác nhẹ nhõm khi quên hết mọi thứ?

Biển cả mênh mông, những cánh chim hải âu khê chao lượn trên cao, cơn gió vô tình thổi bay qua khiến mái tóc của cô bỗng bồng bênh tung bay. Một kẻ vô tình nhìn thấy cảnh tượng ấy đã bị ngây ngất đứng hình trong mấy giây.

Làn da trắng hồng mịn màng lấp lánh trong nắng, mái tóc đen xõa dài tung bay trong gió, đôi mắt nâu dịu dàng và đôi môi hồng lúc nào cũng ướt. Hàn Văn dám đánh cược rằng Ngọc Trân không phải là một người thường, cô ấy là một nàng tiên cá nhưng phần đuôi đã biến thành đôi chân thon dài quyến rũ kia.

- Hàn Văn, cậu làm gì vậy ?

Ngọc Trân nhìn thấy Hàn Văn cứ mơ màng đứng trước cửa, vẻ mặt rất kì lạ thì ngạc nhiên hỏi. Cậu vội lấy lại bình tĩnh, khuôn mặt trở nên điềm đạm tuy hai má vẫn còn ửng đỏ.

- À ... tớ định mang mấy thứ này cho cậu, hi vọng nhìn vào đây cậu có thể nhớ lại một chút gì đó

Cậu đặt hết các thứ lên bàn, Ngọc Trân chăm chú nhìn vào những thứ ấy khê mỉm cười cảm lấy chiếc điện thoại và vòng tay

- Hai cái này chắc chắn là của tớ.
- Sao cậu dám chắc chắn như thế ?
- Tại vì nó màu hồng.
- Không lẽ cứ màu hồng là của cậu sao ?
- Không hẳn là vậy, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy đồ vật màu hồng tớ đều đinh ninh rằng đó là của tớ. – Ngọc Trân lí sự, Hàn Văn chỉ còn biết cười trừ trước đồng ‘bằng chứng cùn’ của cô ấy.
- Tớ thua cậu rồi. Mấy món đồ này đều có giá trị rất cao. Ngọc Trân, cậu thật sự không nhớ gì sao ?
- Không, đầu óc tớ trống rỗng.
- Haizz, thôi bỏ đi. Tớ chỉ tiếc là không thể sử dụng chiếc điện thoại này.

Hàn Văn thở dài tiếc nuối nhìn chiếc điện thoại, ở hòn đảo cách xa đất liền thì việc sử dụng các thiết bị công nghệ cao hoàn toàn không thể, chưa kể đến việc cuộc sống của những người ở đây vẫn còn khá lạc hậu. Vì vậy khi nhìn thấy chiếc điện thoại cậu đã rất vui nhưng rồi lại thất vọng ngay lập tức vì nó đã bị hư.

Ngọc Trân nhìn thấy vẻ mặt rầu rầu của Hàn Văn, cô nàng tỏ vẻ như đang ngẫm nghĩ điều gì đó rồi nói:

- Lấy mấy sợi tóc đi, tớ sẽ sửa lại điện thoại cho cậu

- Máy sấy tóc và sửa điện thoại thì có liên quan gì đến nhau ? – Hàn Văn khó hửu nhìn Ngọc Trân
- Bảo lấy thì lấy đi, tớ đổi ý không sửa nữa bây giờ
- Ồm ... ờm ...

Hàn Văn vội chạy đi lấy máy sấy tóc, lát sau cậu quay trở lại thì nhìn thấy chiếc điện thoại đã bị Ngọc Trân mở tung ra hết, mấy bộ phận linh kiện nằm lổn nhổn trên bàn còn Ngọc Trân thì vẫn tập trung vào việc “sửa” điện thoại.

- Yah ... sao cậu lại tháo tung ra thế này ?
- Không sao, dùng máy sấy tóc sấy khô linh kiện là có thể dùng lại

Ngọc Trân mỉm cười đáp tỉnh bơ trong khi Hàn Văn chỉ còn biết cười khổ nhìn tàn cuộc. Mớ linh kiện phức tạp tuy được hong khô nhưng Ngọc Trân lại không thể ráp nó lại nguyên vẹn, kết quả là Hàn Văn đành mang đồng lộn xộn đó ra tiệm sửa chữa hi vọng họ có thể lắp lại chúng.

Trên đường trở về nhà, vẻ mặt Ngọc Trân rất hối hận cô nàng khê quan sát thái độ của Hàn Văn.

- Xin lỗi cậu, Hàn Văn. Đáng lẽ tớ không nên tẩy máy tay chân như thế
- Không sao. Lúc cái điện thoại rơi vào tay cậu tớ đã biết nó sẽ có kết cục không tốt đẹp rồi.
- Tớ chỉ muốn giúp cậu sửa lại nó thôi mà
- Được rồi, tớ không trách cậu đâu. Bây giờ điều quan trọng nhất vẫn là tìm lại phần kí ức bị mất của cậu
- Làm sao tìm được khi bản thân tớ còn không nhớ gì cả, vả lại tớ thấy ở đây cũng tốt mà

Ngọc Trân dừng lại bên đường, cô ngồi trên tảng đá gần đó nghỉ ngơi. Gió nhẹ thổi như hơi thở của biển, đứng từ trên ngọn đồi nhìn xuống bãi biển khiến Ngọc Trân cảm thấy rất dễ chịu. Đôi mắt nâu tĩnh lặng như mặt hồ thu, cô khẽ đưa tay vén mái tóc thấp giọng nói

- Nếu là một người bình thường khi bị mất trí nhớ họ sẽ rất hoảng loạn, nhưng tớ thì khác Hàn Văn à. Tớ không hề hoảng sợ mà còn cảm thấy rất dễ chịu, trong lòng nhẹ nhõm và thoải mái giống như vừa trút được một tảng đá nặng trong lòng vậy.

Hàn Văn tiến đến ngồi xuống cạnh cô, giọng cậu thật ấm áp nhẹ nhàng thoảng qua trong cơn gió.

- Vậy còn những người thân của cậu thì sao ? Chẳng lẽ cậu không muốn tìm lại họ ?

Ngọc Trân ngồi ngược nằng nhưng khuôn mặt vẫn sáng ngời, nét cười nửa ẩn nửa hiện.

- Nếu họ cần tớ thì họ sẽ tìm được tớ.

Cô im lặng một lúc ánh mắt long lanh nhưng đượm một nỗi bi ai nào đó, giọng nói vang nhẹ theo tiếng gió.

- Có lẽ Chúa muốn tớ quên đi quá khứ vì vậy Người đã khiến tớ mất trí nhớ và đưa tớ đến hòn đảo này để bắt đầu một cuộc sống khác. Hàn Văn à, cậu sẽ giúp tớ chứ ?

Ngọc Trân mỉm cười đôi mắt cong cong hình trăng khuyết, đôi mắt cười đáng yêu ấy khiến cậu đỏ mặt ngại ngùng quay đi, giọng nói cũng trở nên ấp úng

- Chẳng... chẳng phải tớ vẫn đang giúp cậu sao, đồ ngốc.
- Cám ơn cậu, Hàn Văn !

Sóng biển rì rào vỗ vào dãy đá ngầm, từng bầy chim hải âu chao lượn trên nền trời xanh thẳm. Nắng vàng trải dài trên bãi biển, ánh nắng lấp lánh cười trên những con sóng trắng xóa. Ngọc Trân ngồi yên lặng trên tảng đá khẽ nhắm mắt cảm nhận sự yên ả của hòn đảo.

Cô đã từng muốn bỏ trốn cuộc sống của chính mình và cuối cùng cô đã thực hiện được mong ước đó.

Nhưng vì sao cô lại muốn chạy trốn ?

...

Phải chăng cô đã quên tất cả những kí ức ấy ?

...

- Tôi không cần biết nguyên tắc hay bất cứ thứ gì. Trong 3 tháng các ông phải tìm cho bằng được cô ấy. Bằng mọi giá phải tìm cô ấy nếu không cả tôi và các ông sẽ gặp rắc rối lớn.

Chàng trai thô bạo đập điện thoại, đứng ngược ánh nắng khiến dáng lưng của cậu thẳng đứng một vẻ mạnh mẽ. Mái tóc màu nâu nhạt rất hợp với khuôn mặt của cậu. Đôi mắt sáng ngời nhưng chứa đầy vẻ lo lắng, nét căng thẳng vẫn còn lưu lại trên gương mặt chàng trai.

Tờ báo sáng nay nằm trên bàn với hàng tiêu đề được cố tình in lớn ” Nữ ca sĩ Trần Ngọc Trân đột ngột hủy bỏ concert ở ...”

- Kiến Minh, điện thoại của Chủ tịch, đường dây số 1

Cô thư kí tóc vàng Bảo An chạy vào thông báo, dáng vẻ cũng căng thẳng không kém “sếp” của mình. Kiến Minh quay lại khẽ cắn môi, cố giữ cho giọng mình thật bình tĩnh và nhắc máy

- Vâng, tôi là Kiến Minh đây.

Kiến Minh ra hiệu cho Bảo An ra ngoài, cô thư kí nhìn sếp một cách lo lắng rồi lặng lẽ ra ngoài. Một lúc sau cô quay lại với tách trà thảo mộc nghi ngút khói, Kiến Minh ngồi thẩn thờ trên chiếc bàn bọc da, khuôn mặt mệt mỏi sau một đêm dài không thể ngủ. Bảo An hiểu rõ vào lúc này Kiến Minh đang rất lo lắng cho Ngọc Trân – cô ca sĩ nổi tiếng đột ngột bị mất tích trong một chuyến du lịch. Nếu như chuyện này lộ ra ngoài báo chí không những có dịp trở tài tung tin đồn nhảm mà danh tiếng của công ty quản lý cũng bị tổn thất nặng.

Bảo An dịu dàng áp hai tay vào gương mặt Kiến Minh, ánh mắt ấm áp an ủi cậu:

- Mọi việc sẽ ổn thôi, Anh à. Chúng ta sẽ tìm được cô ấy.

- Hy vọng là như thế nếu không Anh sẽ chết mất.

- Anh đừng cuống cuống lên như thế, hãy bình tĩnh lại nào

Bảo An khẽ vỗ nhẹ vai Kiến Minh như giúp cậu lấy lại bình tĩnh, nếu không có cô ấy có lẽ cậu sẽ bị stress nặng vì chuyện này.

Là người quản lý của Ngọc Trân vậy mà chỉ trong một phút bất cẩn cậu đã để Ngọc Trân biến mất một cách kì lạ. Nếu không sớm tìm ra cô ấy Sở Kiến Minh chắc chắn sẽ “lên đĩa”.

Sau một lúc bình tĩnh lại, Kiến Minh quay sang nói với Bảo An, giọng nói không còn căng thẳng nữa.

- Bằng mọi cách phải giấu kín việc này, ngày mai em giúp Anh mở một cuộc họp báo thông báo nữ ca sĩ Ngọc Trân sẽ đi nghỉ dưỡng một thời gian trước khi tung ra album mới. Còn nữa tìm ngay một diễn viên đóng thế để che mắt bọn nhà báo. Cũng may chuyện này vẫn chưa đến tai Chủ tịch.

- Yên tâm đi, em sẽ giữ kín việc này. Anh cũng nên nhắc nhở đội tìm kiếm.

- Thôi em ra ngoài chuẩn bị công việc đi. Anh cần phải đi gặp vài người nữa.

- Đừng làm việc quá sức nhé, trông Anh căng thẳng quá đó

Bảo An cười nhẹ cô hôn phớt lên má người yêu rồi đi ra ngoài. Kiến Minh cảm thấy trong lòng phần nào đã nhẹ nhõm, kiểm tra lại một số giấy tờ và gọi điện thoại cho đội tìm kiếm.

Ngọc Trân đứng giữa bãi biển đôi mắt hồ hững nhìn từng đợt sóng vỗ ngoài xa, giữa bãi biển rộng lớn chiếc bóng của cô trở nên bé nhỏ và cô độc. Gió thô bạo thổi tung mái tóc đen kia, trên khuôn mặt xinh đẹp ấy

bống long lanh những giọt nước. Đường như có một màn sương mỏng manh ngưng đọng lại trong đôi mắt nâu ấy.

Trên tay Ngọc Trân là chiếc nhẫn tinh xảo ấy, nếu tinh ý một chút sẽ nhận ra những vết khắc bên trong chiếc nhẫn. Cô ngẩng nhìn chiếc nhẫn, ánh mắt bị ai thăm đăm một nỗi cô đơn. Một cách chậm rãi Ngọc Trân bỏ chiếc nhẫn vào một túi vải nhỏ, nắm chắc nó trong tay bất ngờ cô làm động tác như muốn ném bỏ túi vải ấy nhưng rồi đột ngột dừng lại giữa không trung. Những hạt nước long lanh lăn dài trên gương mặt, Ngọc Trân khẽ cắn môi kiềm chế những tiếng nấc nghẹn ngào.

Cái bóng nhỏ bé ấy yếu đuối và cô đơn, đôi vai gầy khẽ run lên trông thật tội nghiệp ...

Thấp thoáng phía xa một dáng người nhỏ bé lặng lẽ dõi theo từng cử chỉ của cô gái tóc đen.

Chiều, ánh tịch dương màu cam tràn lên bãi biển, sóng từng cơn vỗ rì rào vào bãi đá, ngọn hải đăng trợ trợ nằm một góc im lặng lắng nghe tiếng sóng vỗ. Cả hòn đảo dần chìm vào sự tĩnh lặng của chiều tà. Cô đơn và buồn bã

Đọc tiếp Yêu em, xa mấy anh cũng tìm – Chương 2

2. – Chương 2

FLASHBACK

Buổi chiều, bầu trời đang trong xanh bỗng trở nên xám xịt, mây đen không biết từ đâu kéo đến tựa như bức màn dày đặc che kín cả bầu trời.

Chiếc du thuyền sang trọng lướt trên mặt biển, gió dần thổi mạnh hơn, những con sóng cũng trở nên hung tợn. Bên trong khoang thuyền một bữa tiệc hoành tráng đang được diễn ra. Mọi người bên trong đều không chú ý đến sự thay đổi ở bên ngoài.

Nhưng trong đám người ấy vẫn thường có một kẻ khác biệt cảm nhận được sự thay đổi ấy, cô gái đứng bên cạnh ô kính khẽ ngẩng lên nhìn bầu trời.

- Ngọc Trân ! Ngọc Trân !

Bất giác cô gái quay lại theo tiếng gọi ấy, đôi mắt cong cong trên môi nở nụ cười rất tươi.

- Chào Nhã Huệ, cậu cũng đến dự tiệc à ?

- Tất nhiên rồi làm sao tớ bỏ qua được chứ ? Nãy giờ cậu ở đâu vậy?

- Tớ đi lòng vòng ở đây nè. Ái chà, lâu quá không gặp cậu trông cậu càng ngày càng xinh đẹp hơn đấy. Không hổ danh là người mẫu của B&B đó nha

- Cậu cũng đâu thua kém gì.

Hai cô gái vui vẻ trò chuyện, có lúc lại bật cười một cách sảng khoái. Chợt một cô gái khác xuất hiện, trên môi nhếch lên thành một nụ cười kì quái

- Chào cô, Ngọc Trân. Cô cũng được mời đến buổi tiệc này à ?

Ngọc Trân quay lại nhận được nụ cười kì quái ấy cô vẫn tỏ ra bình thản nửa cười nửa như không.

- Chào cô, Lệ Nguyên. Tôi không nghĩ là cô được mời đến bữa tiệc danh giá này ấy chứ.

Vẻ mặt của Lệ Nguyên trở nên tức giận, cô ta cố trầm giọng nói

- Cô nói gì hả ? Lại muốn gây sự với tôi à ?

- Là cô cố tình gây sự với tôi trước thôi. Còn nữa lần sau nếu muốn phá rối người khác thì ít nhất cũng nên học cách che dấu kĩ một chút.

Ngay lập tức vẻ mặt Lệ Nguyên sa sầm lại, đôi mắt đầy kinh ngạc cô ấy không nghĩ rằng trò bắn thủy của mình lại bị Ngọc Trân phát hiện ra nhanh như vậy. Tức giận Lệ Nguyên bỏ đi một mạch không quay đầu lại. Ngọc Trân nhìn theo dáng lưng cô ấy khẽ lắc đầu thở dài, Nhã Huệ đứng bên cạnh vỗ nhẹ vai cô

- Cô ta lại chơi xấu cậu à ?

- Ừm.

- Tại sao cậu không mang chuyện đó đến một tờ báo nào đó để làm cô ta bẽ mặt nhỉ? Hạng người như cô ta không thể bỏ qua được – Nhã Huệ cau mày khó chịu

- Bỏ đi, không đáng để làm như thế đâu. Tớ làm cô ta bẽ mặt rồi cô ta cũng sẽ tìm cách trả thù lại . Cứ lần lần như thế hoài sao, có quá nhiều áp lực đang đè trên vai tớ. Cậu biết không tớ đã quá mệt mỏi rồi

- Đây là qui luật của showbiz. Mà thôi bỏ đi, hôm nay là ngày vui không nên nhắc mấy chuyện này. Uống với tớ một ly nhé

Nhã Huệ kéo Ngọc Trân lại gần đám đông bên trong, cô nhanh chóng hòa mình vào cuộc vui như muốn quên đi những rắc rối vừa rồi.

Đứng trong góc khuất, Lệ Nguyên liếc nhìn Ngọc Trân, ánh mắt xám ngoét như tro chứa đầy sự ghen tức.

Có thể nói trong thị trường âm nhạc hiện tại, Ngọc Trân là một ngôi sao hàng đầu có sức ảnh hưởng rất lớn với giới trẻ. Trong khi đó, Lệ Nguyên luôn đứng phía sau cô ấy vì vậy việc Lệ Nguyên căm ghét Ngọc Trân cũng không thể tránh khỏi. Cô ấy luôn tìm mọi cách để chơi xấu và hạ danh tiếng của Ngọc Trân.

Ngày hôm nay có lẽ là cơ hội tốt nhất để Lệ Nguyên có thể “xóa sổ” đối thủ của mình.

Cô ngược lên nhìn bầu trời đen kịt báo hiệu một cơn bão dữ tợn sắp diễn ra, khóe môi khẽ nhếch lên đầy vẻ độc ác.

Mưa, mỗi lúc một to hơn, gió hung tợn cuồn cuộn phăng mọi trở ngại trên đường đi. Sóng biển bên dưới khoang thuyền gầm thét.

Tại một căn phòng nào đó trên du thuyền, ánh đèn phản chiếu lên bức tường hai chiếc bóng của hai cô gái đang đứng nói chuyện với nhau. Bất ngờ chiếc bóng thứ 3 xuất hiện với cây gậy gỗ được giơ lên và đánh mạnh vào gáy của một cô gái.

Cô gái ngã xuống bất tỉnh.

Một lúc sau trên khoang thuyền xuất hiện một gã đàn ông to khỏe đang vác trên vai một túi vải màu đen, đi phía sau là một cô gái trùm áo khoác kín mít. Cơn mưa tầm tã khiến y phục của cả 2 ướt sũng, bất giác túi vải bị thổi tung để lộ khuôn mặt một cô gái. Những hạt mưa lạnh lẽo thấm đẫm lên gương mặt cô gái.

Gã đàn ông đặt cô gái lên chiếc thuyền cứu sinh, cô gái bất tỉnh nằm yên trên thuyền không hề biết mọi việc đang diễn ra. Chiếc thuyền cứu sinh được hạ xuống nhanh chóng bị cơn sóng đập mạnh vào và trôi nhanh về phía vùng nước xoáy.

Trên khoang du thuyền, Lệ Nguyên đứng nhìn theo chiếc thuyền cứu sinh với nụ cười rần rần độc trên môi.

Chiếc thuyền càng lúc càng xa du thuyền cho đến khi mất hút trong màn mưa lạnh giá ấy.

END FLASHBACK

Như một định mệnh được sắp đặt sẵn ...

- Woaaa !!! Bay cao nữa đi , cao nữa đi !!!

Cánh điều màu hồng càng lúc càng bay cao hơn trong cơn gió biển đầy nắng ấm. Ngọc Trân thích thú cười toe toét nhìn theo cánh điều, chốc chốc lại vỗ tay một cách phấn khích. Đôi mắt sáng như sao, hai má đỏ hây hây, nụ cười rực rỡ trong ánh mặt trời.

Đứng xa xa Hàn Văn trên tay cầm cuộn dây cước điều khiển cho cánh điều bay lên cao hơn, khuôn mặt thanh tú trở nên rạng rỡ hơn, ánh mắt lấp lánh vẻ đắc ý. Nhìn thấy nụ cười tươi tắn của Ngọc Trân dường như mọi mệt mỏi của cậu đều tan biến mất. Cậu lén nhìn về phía cô ấy, bất giác mỉm cười, nụ cười ấy trong sáng hơn cả đóa hoa tuyết mùa đông.

Gió lại thổi khiến cho cánh điều bay cao hơn gần như chạm vào bầu trời trong xanh kia. Nhìn thấy cánh điều ấy không hiểu sao Ngọc Trân lại cảm thấy trong lòng rất thanh thản.

Có phải vì trút được gánh nặng trong lòng nên cô cảm thấy thoải mái như thế không ?

Chơi đùa chán cả hai ngồi trên bãi biển lắng nghe tiếng sóng biển rì rào, tiếng gió thổi ào ào, ngắm nhìn ánh nắng vàng ươm trên bãi cát. Ngọc Trân mơ màng tựa vào người Hàn Văn, khẽ nhắm mắt. Hàng mi dài cong vút, sóng mũi cao thon gọn, đôi môi hồng ươn ướt. Những tia nắng tinh nghịch nhảy nhót trên bờ mi, đôi môi, mái tóc ... Ngay cả khi nhắm mắt lại, cô ấy vẫn xinh đẹp như một nữ thần.

Hàn Văn ngẩn ngơ ngắm nhìn Ngọc Trân, ánh mắt dịu dàng và ấm áp.

Thình thịch !

Thình thịch !

Thình thịch !

Cậu như nghe rất rõ tim mình đang đập. Tim đập liên hồi như muốn phá tung lồng ngực. Hai má cậu nóng bừng như lửa thiêu, Hàn Văn cố giữ bình tĩnh, hít thở thật sâu.

- Cậu mệt sao, Hàn Văn ?

Chợt Ngọc Trân lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng hòa vào tiếng sóng vỗ.

- À ... không... tớ không sao. – Hàn Văn bối rối lắc đầu

- Vậy sao cậu thở mạnh thế ?

- Không có gì, không có gì – lại cười ngổ dù mặt càng lúc càng đỏ bừng

Ngọc Trân ngẩn lên nhìn cậu, vẻ mặt mơ hồ trông rất đáng yêu.

- Sao mặt cậu đỏ thế ? Cậu bị cảm nắng à ?

- Ồm... không ... không sao đâu. Mỗi lần ra nắng tớ hay bị như thế đấy – Cậu lúng túng giải thích

- Ừm. Hàn Văn à, tớ đói bụng rồi. Chúng ta về nhà kiếm cái gì đó để ăn nhé

Không đợi Hàn Văn đáp Ngọc Trân đã nắm lấy tay cậu chạy về nhà. Cô nàng cười khúc khích khi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc và có phần hoảng loạn của Hàn Văn.

Thật lòng mà nói, sai lầm lớn nhất của Hàn Văn chính là để Ngọc Trân xuống bếp cùng cậu. Cô nàng không những không biết nấu ăn mà còn khá hậu đậu, trong phút chốc gian bếp của Hàn Văn đã trở thành một bãi chiến trường. Trong bếp vang lên tiếng cậu xen lẫn tiếng đổ bể, tiếng thở dài và đi kèm là lời xin lỗi của Ngọc Trân.

- Không phải như thế, phải làm thế này này

- Đừng cho cái đó vào ...

- Aisshhh... cẩn thận một chút ...

- Ái !

Ngọc Trân kêu lên và ôm chặt lấy ngón tay, một vết đứt khá sâu trên ngón tay, máu từ vết thương chảy ra. Hàn Văn bước đến bên cạnh cô, hành động rất nhanh như một ý thức tự nhiên, cậu đưa ngón tay của cô lên miệng và ngậm chặt lấy nó. Cô kinh ngạc nhìn cậu, vẻ mặt vẫn chưa hết ngạc nhiên, sóng mắt khẽ dao động. Trong giây phút ấy, Ngọc Trân chờ người ra đó, trong lòng như có một cơn sóng dạt dào. Bối rối và đầy xúc cảm ...

Hàn Văn như nhận ra sự khác lạ của Ngọc Trân, cậu vội buông ngón tay cô ra, ngại ngần cúi đầu tránh né ánh mắt của Ngọc Trân. Giọng nói cũng trở nên ngượng nghịu

- Xin ... xin lỗi. Tớ ... tớ ...

- Mau băng lại cho tớ đi

Ngọc Trân khịt mũi nũng nịu, vờ giận dỗi nói. Nét mặt không những không khó chịu mà còn có vẻ rất mãn nguyện. Hàn Văn vội chạy đi tìm băng băng, cậu tỉ mỉ rửa vết thương cho cô. Vì bôi thuốc sát trùng nên vết thương bị rát Ngọc Trân khẽ kêu đau, Hàn Văn cẩn thận cúi xuống thổi nhẹ nhẹ vào ngón tay của cô.

Nơi khoe môi Ngọc Trân chợt vẽ lên một nụ cười.

Nụ cười ấy nhẹ hơn cả làn gió xuân mơn mẩn.

- Đã bảo đừng đụng vào dao kéo rồi mà. Có đau lắm không ?

Hàn Văn ngẩng lên hỏi, đáy mắt đầy vẻ xót xa. Ngọc Trân khẽ gạt đầu, khuôn mặt tỏ ra đáng thương. Như nghĩ ra điều gì đó, cô chớp chớp mắt một cách tinh nghịch

- Hôn lên đó sẽ không thấy đau nữa đấy

- Thật chứ ? – Hàn Văn lơ đãng nhìn cô, nụ cười như ẩn hiện trên môi

- Thật mà.

Ánh mặt trời từ song cửa rọi vào, ngàn vạn tia sáng bao trùm lên hai con người ấy. Ngọc Trân kinh ngạc chớp chớp mắt, Hàn Văn cúi xuống mắt khép lại, hôn nhẹ lên ngón tay cô. Mỗi cậu thật mềm mại, vừa chạm vào ngón tay cô như có một luồng điện hàng nghìn vôn chạy thẳng vào tim. Thân thể Ngọc Trân thoáng đờ ra như thế cho đến khi cô nhìn thấy nụ cười đắc ý của Hàn Văn.

- Cậu dám trêu chọc tớ ?

- Là do cậu gợi ý trước mà – Hàn Văn nháy mắt tinh nghịch

- Yah ... Triệu Hàn Văn ...

- He he

Gian bếp vốn đã lộn xộn nay lại càng hỗn loạn thêm khi cả hai đùa giỡn chạy vòng vòng trong bếp. Bầu không khí tĩnh lặng trong ngôi nhà đã bị phá vỡ bởi tiếng cười “man rợ” của Hàn Văn, chất giọng ồn ào đặc trưng của Ngọc Trân.

Bên ngoài nắng vẫn vàng ươm trải lên mọi vật, bầu trời trong xanh với những cánh chim hải âu. Đâu đó một tình yêu trong sáng đang dần lớn hơn, hai con người xa lạ từng chút từng chút một tiến đến gần nhau hơn.

“Công ty quản lý của Trần Ngọc Trân tổ chức họp báo xin lỗi về việc hủy tour và thông báo Ngọc Trân sẽ ngừng hoạt động một thời gian”

” Nữ ca sĩ Trần Ngọc Trân quyết định ngừng hoạt động một thời gian để đi du lịch nghỉ dưỡng ...”

” Trần Ngọc Trân bí ẩn xuất hiện tại sân bay bắt đầu cho chuyến nghỉ dưỡng sắp tới...”

- Cái gì mà nghỉ dưỡng chứ ? Lừa đảo. Cô ta mất tích rồi nên không dám thông báo chứ gì? Để xem các người còn giở trò gì nữa đây

Lệ Nguyên ném đồng báo lên bàn, vẻ mặt kên kiệu một cách đáng ghét. Quản lý Mạnh Duy đang ngồi gần đó khẽ ngán lên nhìn cô ấy

- Ăn nói cẩn thận một chút, việc này lộ ra ngoài không chỉ ảnh hưởng đến MH mà còn ảnh hưởng đến chúng ta nữa đấy.

- Anh sợ gì chứ ? Không có bằng chứng ai dám buộc tội tôi

- Nếu không nhờ có tôi “dọn dẹp” tên bảo vệ lần đó, thì bây giờ cô còn ngồi đây sao. Liệu mà giữ kín chuyện này, không thì toi cả lũ

Lệ Nguyên trề môi xì một tiếng rồi ngúng ngoẩy bỏ ra khỏi phòng, Mạnh Duy vẫn ngồi trên ghế bành, đôi mắt màu xám tro trở nên tăm tối hơn.

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

- Tôi nghe đây. Các anh tìm được cô ấy chưa?

- Chúng tôi đã khoanh vùng khu vực tìm kiếm nhưng vẫn chưa tìm được cô ấy. Có một điều thú vị là chúng tôi tình cờ gặp đội tìm kiếm của MH

- Bọn họ có biết các anh làm việc cho WJ không ?

- Thưa không, ông đừng lo chúng tôi làm việc rất cẩn thận

- Tốt lắm, mau chóng tìm cho bằng được cô gái ấy. Tôi sẽ thưởng hậu cho các anh.

- Cám ơn ông. Tạm biệt

Mạnh Duy đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, con người của hắn co lại, vẻ u ám trong mắt hắn hiện lên mỗi lúc một rõ hơn.

” Phải tìm ra Trần Ngọc Trân trước bọn MH, không thể để cô ta quay trở lại showbiz”

New York.

Văn phòng làm việc của Chủ tịch MH được sắp xếp ở tầng cao nhất của tòa nhà hành chính. Căn phòng tràn ngập trong ánh sáng rực rỡ của nắng, dáng lưng thẳng đứng trong bộ vest đen sang trọng. Mái tóc đen, làn da rám nắng đầy mạnh mẽ.

Đôi mắt đen láy ánh lên vẻ lạnh lùng, hồ hững. Nơi đáy mắt sâu thẳm ẩn chứa những bí ẩn, mũi cao, khuôn mặt hoàn hảo với những đường nét rõ ràng. Khóe môi dường như lúc nào cũng ẩn hiện nửa cười nửa lại như không.

Cậu khẽ cúi xuống nhìn trên ngón áp út, chiếc nhẫn kim cương tinh xảo lấp lánh trong ánh nắng, đôi mày thanh tú khẽ chau lại. Đáy mắt tĩnh lặng như hồ thu không gợn sóng. Khung ảnh rạng rỡ hơn với đôi mắt cười đáng yêu, mái tóc đen quăn rũ bồng bềnh trong cơn gió. Những ngón tay khẽ lướt qua bức ảnh như muốn chạm vào gương mặt của cô gái trong ảnh.

“.....

- Cậu có yêu tôi không ?

Đôi mắt cười không còn vẻ lấp lánh nữa mà thay vào đó lại thắm đượm nỗi bi ai. Đôi mắt đẹp tuyệt trần ấy bị một màn sương mỏng che lấp, khiến nó càng long lanh hơn. Cô gái cười nhẹ, nét cười nhẹ đến độ chỉ một cơn gió thoảng qua cũng khiến nó bay đi mất.

Càng lúc hình ảnh của cô gái càng mờ dần, rồi như tan biến trong cơn gió. Chỉ còn lại nét cười ma mị.

.....”

Như vừa thoát khỏi cơn mơ, cậu đứng bật dậy cố làm cho bản thân thật tỉnh táo. Những ngón tay siết chặt đến trắng bệch, chiếc nhẫn bị nắng chiếu vào tỏa ra một thứ ánh sáng mờ ảo ...

Đọc tiếp Yêu em, xa mấy anh cũng tìm – Chương 3

3. – Chương 3

Buổi chiều lộng gió, trên đồi thông tiếng lá reo vui trong cơn gió. Ngọc Trân ngồi vắt vẻo trên cành cây thông, trên tay là thanh kẹo mút hương dâu. Ngồi bên cạnh cô là Hàn Văn, cậu cũng đang mơ màng nhìn về phía biển. Cảnh vật từ góc nhìn này thật lãng mạn.

Hai tuần lễ trôi qua, Ngọc Trân đã có những ngày sống an bình trên hòn đảo này. Đó là những ngày tháng yên bình nhất đối với một người như cô. Đặc biệt là khi bên cạnh cô còn có một Hàn Văn, cậu luôn quan tâm, chăm sóc cô tốt nhất. Có thể nói những ngày trôi qua ấy cô cảm thấy cuộc sống này thật ý nghĩa.

- Hàn Văn à, bên kia là gì thế ?

Ngọc Trân đưa tay chỉ về bên trái nơi có một mũi đất nhô ra, một tòa tháp àu trắng dần phai đi theo năm tháng, xung quanh là dãy đá ngầm lởm chởm.

- Đó là ngọn hải đăng bị bỏ hoang từ lâu rồi, nhưng mỗi tối vẫn có người lên đó thắp đèn.

- Trông nó đáng sợ quá, lại cô độc một mình nơi mũi đất nữa. Chúng ta đến đó được không ?

- Cũng được, nhưng tốt nhất là không nên đến đó vào buổi tối.

- Vì sao lại không đến đó vào buổi tối ? – Ngọc Trân ngơ ngẩn hỏi

- Ở đó có ma đó

Hàn Văn giả giọng rờn rợn, cười ranh mãnh như trêu chọc nàng Ngơ.

- Vậy bây giờ chúng ta đến đó đi. Tớ muốn leo lên ngọn hải đăng – Ngọc Trân không những không sợ lại còn hào hứng hơn, cô lắc lắc tay Hàn Văn

- Được rồi, được rồi. Đi liền nè

Cậu đành cười khổ dắt cô leo lên ngọn hải đăng ấy.

Ngọn hải đăng nằm lơ lửng ở mũi đất, nơi tận cùng của hòn đảo vắng người này. Lớp sơn bên ngoài cũng đa bong tróc gần hết, để lộ cả lớp xi măng màu xám. Đường như từ lâu lắm rồi không ai đến đây, tường bám đầy rêu xanh, cột cổ mục nát bước không cẩn thận có thể bị gãy. Trên nóc ngọn hải đăng, bầy chim hải âu thi nhau kêu vang, bên dưới là đá ngầm ngày ngày sóng vỗ ầm ầm.

Ngọn hải đăng mang đến cho người ta một cảm giác đáng sợ và cô độc ... !

Hàn Văn cẩn thận nắm lấy tay Ngọc Trân bước từng bước thật chắc chắn, ra đến bên ngoài lan can họ ngồi trên một thanh gỗ cứng cáp nhất.

Gió biển khê lùa qua khiến mái tóc của Ngọc Trân bị rối, Hàn Văn cẩn thận giúp cô vén mái tóc, chợt nơi khóe môi cậu nở một nụ cười rất nhẹ. Cô nhìn cậu e thẹn vội quay đi, mặt thoáng ửng hồng.

Là tiếng sóng biển vỗ ầm ầm bên dưới chân hay là nhịp tim đang đập vội vã.....?

Mặt trời đang lặn xuống biển. Ánh tịch dương như bao trùm lên cả hai một màu cam dịu dịu. Ngọc Trân thoáng cười mãn nguyện trong khi bên cạnh có ai đó đang lặng lẽ ngắm nhìn cô.

Gió biển thổi mạnh thoang thoang vị mặn dặt trưng của nó.

Lũ chim hải âu ồn ào kêu vang.

Thế gian này dường như chỉ còn lại mỗi cô và cậu.

- Ước gì tớ được trở thành một con hải âu

Chợt Ngọc Trân khẽ nói, chất giọng đặc biệt tùy không ngọt ngào nhưng lại rất dịu nhẹ, dễ nghe. Đôi mắt cong cong vắng trăng khuyết, trong đôi mắt ấy như lấp lánh một khát vọng. Hàn Văn nhìn cô, trầm giọng hỏi

- Vì sao cậu lại muốn làm hải âu? Không phải làm người vẫn tốt hơn sao ?

- Làm hải âu có thể bay cao, bay xa, được tự do làm những gì nó thích. Làm người thì bị gò bó trong những qui tắc, mệt mỏi với cuộc sống tồi tệ. Vậy tớ thà làm chim được tự do thoải mái vẫn tốt hơn là làm người bị bó buộc.

Ngọc Trân mỉm cười, thì thầm trong gió. Hàn Văn không nói gì qua ánh mắt của cô, cậu như hiểu thêm một chút nữa về quá khứ của Ngọc Trân. Đường như quá khứ ấy không hẳn là êm đẹp như cậu nghĩ, Ngọc Trân trong quá khứ cũng khác hẳn với Ngọc Trân đang ngồi bên cạnh cậu.

Cậu vẫn đang mơ hồ chìm trong dòng suy nghĩ của mình đột nhiên gượng cười ngớ khi nghe Ngọc Trân hỏi:

- Hàn Văn à, mỗi ngày hãy cùng tớ ra đây ngắm hoàng hôn nhé. Tớ rất thích ngắm hoàng hôn nhưng chưa bao giờ được ngắm nhìn trọn vẹn. Đây là lần đầu tiên tớ được như thế đấy.

- Tất nhiên là được rồi. Ngày nào cậu cũng sẽ được ngắm hoàng hôn

- Cậu hứa nhé !

- ỪM, tớ hứa đấy.

Hai ngón tay khẽ móc vào nhau như một lời hứa danh dự.

Ánh mắt Ngọc Trân sáng lấp lánh, tựa như mặt hồ dưới tia nắng ấm áp của mùa xuân. Đường như cả người cô đang được bao bọc bởi vầng hào quang mỹ lệ.

- Ngọc Trân à, tớ có cái này tặng cho cậu nè

Hàn Văn mỉm cười, vẻ dịu dàng trong đôi mắt cậu bắt gặp khiến Ngọc Trân ngơ ngẩn. Cậu nhẹ nắm lấy tay cô, đeo vào đó một chuỗi chuông ngọc màu lam nhạt. Chiếc chuông nhỏ xíu rất xinh xắn, nó mỏng tựa cánh ve. Chỉ cần một cơn gió thoảng nhẹ thôi sẽ phát ra tiếng ting tang trong trẻo.

- Tặng cậu á

- Woaaa... dễ thương quá. Cảm ơn cậu, Hàn Văn.

Ngọc Trân tươi cười trong ánh nắng nhàn nhạt của buổi chiều hôm ấy, cô phấn khởi lắc lắc tay để chuỗi chuông ngọc vang lên những tiếng ting tang vui tai.

- Cậu thật tốt với tớ, Hàn Văn à.

- Miễn cậu vui là được rồi. Thật ra từ khi gặp cậu cuộc sống của tớ cũng đã thay đổi rất nhiều. Lúc trước tớ luôn quanh quẩn trong làng chài và những công việc hằng ngày. Từ khi cậu xuất hiện, tớ đã rất vui vì có một người ... ờm ... ờm ... bạn vừa xinh đẹp lại vừa vui tính như cậu. Tớ đã không còn cảm thấy lạc lõng nữa.

Trong ánh tịch dương cuối cùng của một ngày, Hàn Văn trở nên sáng ngời. Khuôn mặt thanh tú, trong sáng, khóe môi nở một nụ cười hiền lành và đáng yêu. Đôi mắt sáng ngời, trong veo như nước hồ mùa thu. Nét mặt dịu dàng làm rung động lòng người.

Ngọc Trân khẽ chớp chớp mắt, đôi má ửng hồng kì lạ.

Trên ngọn hải đăng.

Hai bóng người ngại ngần nhìn nhau, phía xa mặt trời đang lặn dần xuống biển. Những con sóng rì rào vỗ về bãi đá, gió như cuốn đi nỗi cô đơn, lạc lõng của họ. Giờ đây trong lòng hai người là vô vàng cảm xúc, niềm hân hoan, niềm vui chớm nở.

Buổi tối, Ngọc Trân và Hàn Văn loay hoay dưới bếp giúp bà của Hàn Văn chuẩn bị bữa tối. Vì không biết nấu ăn nên Ngọc Trân được bà Triệu giao nhiệm vụ nhặt rau. Cô nàng chăm chú nhặt rau đến độ đôi mày thanh tú kia khẽ chau lại, mái tóc khẽ rũ xuống khiến gương mặt cô lại thêm phần hoàn hảo.

Hàn Văn đứng từ xa tình cờ trông thấy bức tranh đẹp tuyệt trần ấy thì thoáng đỏ mặt, vội đi ra ngoài nhặt củi.

Tình cảm trong cậu càng lúc lại càng mãnh liệt hơn.

Đó là thứ tình cảm trong sáng nhất, tinh khiết nhất. Hệt như hương hoa mùa xuân dịu dàng man mác, hệt như sóng mùa xuân gợn, khe rì rào. Một tình cảm khiến lòng người nhẹ nhàng dao động.

Nhặt rau xong Ngọc Trân mang rổ rau đến vòi nước để rửa, bà Triệu đứng bên cạnh cười hiền và giúp cô. Với tính cách thân thiện, hòa đồng lại vui vẻ của mình Ngọc Trân khiến cho những người xung quanh đều yêu mến cô. Bà Triệu luôn xem cô như là một đứa gái của mình, họ vẫn thường vui vẻ trò chuyện cùng nhau.

Lúc cúi xuống mái tóc của cô rũ xuống vai, chuông ngọc khẽ kêu vang. Bà Triệu nhìn thấy chuỗi chuông thì mỉm cười hiền từ.

- Chuỗi chuông ngọc này là của Hàn Văn tặng cho cháu à ?
- Dạ vâng. Nó thật là đẹp đúng không bà ? – Ngọc Trân tươi cười
- Ừm. Chuỗi chuông ngọc này là của omma thằng bé, Hàn Văn đặc biệt giữ rất kĩ chuỗi chuông ngọc này
- Của omma Hàn Văn á ? Nhưng cháu chưa từng gặp omma cậu ấy ...
- Hàn Văn không kể cho cháu nghe sao ?

Bà cụ ngạc nhiên hỏi, Ngọc Trân lắc đầu ngơ ngẩn. Bất giác đôi mắt của bà cụ trở nên buồn bã như hồi tưởng lại.

- Gia đình của Hàn Văn đều bị bão cuốn đi cả, năm đó ta tình cờ phát hiện ra thằng bé trong đồng cỏ nát. Ta vốn là người cùng thôn với Hàn Văn nên cũng biết gia đình thằng bé. Thấy thương cho số phận của thằng bé nên ta đã mang Hàn Văn về nuôi dưỡng. Đứa trẻ này rất đáng yêu, đôi mắt sáng như sao, trên tay vẫn nắm chắc chuỗi chuông ngọc ấy. Rồi thằng bé lớn lên càng lúc lại càng khôi ngô tuấn tú, đôi mắt ấy vẫn sáng ngời, tư chất thông minh, điềm đạm hơn so với những đứa trẻ cùng tuổi. Mặc dù bọn thanh niên cùng tuổi với Hàn Văn đều bỏ hòn đảo này mà đi đến những thành phố lớn khác, nhưng thằng bé không bỏ đi, nó vẫn cứ loay quanh trong hòn đảo này. Hàn Văn không rời xa hòn đảo, thằng bé vốn rất nhút nhát nhưng lại rất tốt bụng. Cứ mỗi lần nhìn thấy thằng bé lặng lẽ ngồi một mình ta lại cảm thấy xót xa. Nhưng từ khi cháu xuất hiện, Hàn Văn đã thay đổi, thằng bé cười nhiều hơn, tính cách cũng cởi mở hơn trước. Ta thật sự rất vui, có lẽ thằng bé rất quý cháu, Ngọc Trân à.

Ngọc Trân im lặng lắng nghe. Mái tóc đen bóng bênh khẽ phát phơ trong làn gió. Đôi mắt cô sâu thẳm thăm...

Một nỗi buồn phẳng phất trên khuôn mặt diễm lệ ấy

Sau bữa tối, cả hai cùng ra sân sau rửa bát. Hôm nay có vẻ như Ngọc Trân khá trầm lặng, trong bữa ăn cô cũng trở nên ít nói. Gương mặt lại có vẻ buồn rầu như chất chứa một điều gì đó.

Như cảm nhận được sự khác thường của Ngọc Trân, Hàn Văn lo lắng nhìn cô một lúc rồi lên tiếng

- Cậu sao thế ? Trông người không được khỏe à ?
- Đáy mắt Hàn Văn dịu dàng lướt qua gương mặt của cô. Ngọc Trân đặt cái bát đang rửa giữa chừng xuống đất, trầm ngâm hỏi
- Vì sao cậu lại đối tốt với tớ như thế ?
- Tớ vẫn tốt bụng với mọi người mà, đâu phải chỉ riêng một mình cậu – Hàn Văn cười cười, dường như cậu cảm nhận được sự kì lạ trong câu hỏi ấy
- Đây là chuỗi chuông ngọc mà cậu rất quý nó, vì sao cậu lại tặng cho tớ ?

Lần này cô ngẩng lên nhìn cậu, ánh mắt gợn sóng trong trẻo, đôi môi quyến rũ ấy trở nên ướm đỏ một cách kì lạ.

Mặt Hàn Văn đỏ bừng lên.

Đáy mắt dao động mạnh mẽ.

- Vì ... vì ... tớ ... tớ yêu cậu...

Câu nói của cậu vang lên thật bất ngờ. Gương mặt thanh tú của Ngọc Trân thoáng ửng đỏ. Nhịp tim như trống dồn đập mạnh trong lồng ngực.

Gió khẽ lướt qua.

Chuông ngọc leng keng khua vang...

- Lần đầu tiên nhìn thấy cậu tớ đã ngỡ ngơ như một kẻ khờ. Trong lòng tớ lúc ấy xuất hiện những cảm xúc rất kì lạ mà tớ chưa bao giờ cảm nhận được. Chỉ cần nhìn thấy nụ cười của cậu thì tớ lại bất giác cười theo, lúc cậu buồn bã nhìn xa xăm về phía biển lòng tớ lại trở nên day dứt, khó chịu. Tớ biết là mình đã yêu cậu mất rồi, dù tớ có cố gắng phủ nhận tình cảm ấy đi nữa thì cảm xúc vẫn không thể kiềm chế được. Đứng trước cậu tim tớ tưởng chừng như nhảy ra khỏi lồng ngực, lúc lúc tớ muốn ôm cậu, muốn được bảo vệ cậu, muốn cậu chỉ là của tớ...

Ngọc Trân ngỡ ngơ, đôi mắt tròn xoe ngạc nhiên.

Dường như có những hạt nước long lanh trong đôi mắt ấy.

- Tớ biết điều này rất kì dị và khác thường nhưng đối với tớ đây là tình cảm thanh khiết nhất mà tớ cảm nhận được. Ngọc Trân à, tớ yêu cậu ...

Đáy mắt cậu dịu dàng nhìn cô, khóe môi thấp thoáng nụ cười thấm đẫm bi thương.

Có lẽ cô ấy sẽ không chấp nhận tình cảm này, có lẽ cô ấy sẽ không thể yêu cậu.....

Gương mặt Ngọc Trân như thoáng vẻ lưỡng lự.

Hàn Văn nhìn cô bằng ánh mắt bi thương, cậu khẽ dịu giọng nói tiếp

- Không sao, tớ cũng đã biết trước kết cục này rồi.

Cậu khẽ đứng dậy, dáng lưng cô độc khẽ quay đi, thoáng phảng phất nỗi xót xa

Chợt ...

Tay nắm lấy tay ...

Đôi môi mềm mại chạm vào một đôi môi khác...

Dưới ánh trăng nhàn nhạt của đêm, họ trao nhau nụ hôn đầu tiên. Ngọt ngào và đầy quyến rũ.

Tim cậu đập nhanh, suýt nữa đã nhảy khỏi lồng ngực.

Đôi môi cô ngọt ngào hơn cả mật ong, mềm mại hơn cả những bông tuyết đầu tiên của mùa đông.

Làn gió dịu dàng lay động mái tóc của cô, đáy mắt Hàn Văn dao động mạnh mẽ hơn, cậu giữ chặt lấy cô như giữ chặt lấy nụ hôn quyến rũ ấy.

Đêm ấy, ánh trăng huyền ảo, lung linh soi sáng cho hai linh hồn thanh khiết ấy. Họ trông như một đôi tiên đồng đẹp rực rỡ trong tranh vẽ.

“Tớ biết phải làm thế nào đây?

Chỉ có cậu là tình yêu duy nhất

Thế nhưng bây giờ tớ lại không thể yêu cậu

Có những điều tớ thật sự muốn bày tỏ với cậu

Nhưng tớ lại không thể

Tình yêu đang dần rạn nứt

Và tớ không thể níu kéo được

Nó khiến tớ bật khóc

Xin đừng nói rằng cậu cảm ơn

Tớ thật sự muốn trao cậu tất cả tình yêu này

Nếu như ngày nào đó đôi ta trở nên xa lạ

Tớ biết phải làm sao đây?”

Trong không gian tĩnh lặng của đêm, giọng hát của Ngọc Trân khẽ vang lên, dịu nhẹ và truyền cảm. Một bài hát có giai điệu buồn bã nhưng lại rất chân thành và tha thiết.

Ngọc Trân vừa dứt lời bài hát thì tiếng vỗ tay khẽ vang, Hàn Văn tươi cười hết lời khen ngợi

- Cậu hát hay thật đó, hay nhất luôn đó

Hàn Văn nhìn Ngọc Trân bằng cặp mắt ngưỡng mộ. Chất giọng của cô ấy thật đặc biệt, nó nhanh chóng làm rung động lòng người qua những giai điệu của bài hát vừa rồi.

Ngọc Trân mỉm cười ngại ngùng trước lời khen của cậu, cô quay sang nói như đùa

- Hàn Văn hát tớ nghe đi

- Tớ á ? Tớ hát không hay như cậu đâu

Hàn Văn cười cười hươ tay từ chối, cậu rất ngại khi hát trước mặt mọi người, vì tính cách khá nhút nhát nên Hàn Văn chỉ có thể hát được khi ở một mình.

- Hát đi, hát đi

- Không hát đâu, ngại chết được

- Hát nhanh đi không tớ giận đó

Ngọc Trân hi hi cười, uy hiếp cậu. Hàn Văn khổ não nhìn cô, biết chỉ cần Ngọc Trân dùng vũ khí lợi hại “giận dữ” này thì nhất định không từ bỏ ý định nữa rồi.

- Được rồi. Tớ hát đây

Ngọc Trân hoan hô, cười đến híp cả mắt lại.

Rừng thông khẽ rì rào.

Ánh trăng nhàn nhạt tỏa sáng.

Gió biển.

Lá thông xôn xao khẽ reo.

Hàn Văn khe khẽ cất giọng hát, ban đầu có chút ngượng ngùng nên lạc nhịp nhưng sau đó lại trở nên tốt hơn. Giọng cậu lúc ảm áp dịu dàng, lúc lại cao vút đến mê hoặc lòng người, khiến cho Ngọc Trân ngỡ ngàng say sưa chìm vào giai điệu của bài hát.

“Người mà tớ nhớ đến phát điên

Tớ muốn nghe đến phát điên những lời nói của cậu

Tớ yêu cậu, tớ yêu cậu, cậu đang ở nơi đâu?

Cậu là nỗi nhớ sâu thẳm trong trái tim tớ

Tớ muốn yêu cậu mãi mãi

Tớ phải làm sao đây?

Cậu quá lạnh lùng với tớ

Nhưng tớ vẫn cứ nhớ đến cậu

Thậm chí ngay cả khi trái tim tớ phải chịu đau đớn như thế này

Ngay cả khi đôi tay tớ run rẩy đến như vậy

Tớ vẫn không thể nào quên được cậu.”

Ngọc Trân khẽ ngáp dài gối đầu lên chân Hàn Văn, cô lơ mơ buồn ngủ.

- Hàn Văn hát hay quá nhưng bài này buồn rười rượi khiến tớ cảm thấy buồn ngủ rồi nè

- Về nhà ngủ nhé

Cậu mỉm cười lắc đầu nhìn cô.

Ánh trăng chiếu rọi trên con đường nhỏ.

Hàn Văn công Ngọc Trân, chậm rãi bước đi miệng vẫn ngâm nga bài hát vừa rồi, nhịp thở đều đều của cô vang bên tai, thân thể ấm áp trên tấm lưng cậu.

- Không được ngừng hát đấy, tớ muốn nghe Hàn Văn hát cơ

Ngọc Trân nhắm mắt lại, thì thào như nói mê. Trên lưng cậu, Ngọc Trân như đang ở trong một chiếc nôi ru trẻ. Êm ái và ấm áp vô cùng.

Cô nở nụ cười mãn nguyện, sau đó chìm sâu vào một giấc mộng tuyệt đẹp.

Cậu chậm chậm công cô bước đi.

Chẳng biết từ khi nào bầu trời gieo xuống những hạt mưa nhỏ. Hạt mưa nghiêng nghiêng trong suốt, từng hạt rơi xuống đám cỏ xanh mướt vang lên những tiếng tí tách nhẹ nhàng.

Vàng trắng nép sau mây, gió đêm thổi mang theo chút hơi lạnh. Nụ cười hạnh phúc vẫn còn trên môi Hàn Văn ...

Đọc tiếp Yêu em, xa mấy anh cũng tìm – Chương 4

4. – Chương 4

Màn đêm tĩnh lặng, ánh trăng nhạt nhòa.

Đường phố vắng lặng chìm sâu vào không gian của đêm.

Một đêm dài lạnh lẽo.

Dáng người cô độc ngồi lặng lẽ bên bàn làm việc, màn hình laptop sáng trưng trên đó là đoạn clip ngắn với nụ cười rạng rỡ của một cô gái xinh đẹp trong chiếc váy ngắn màu hồng, đôi mắt cười cong cong quyến rũ.

Bất giác khóe môi vẽ lên một nụ cười.

- Minh Hiếu, em vẫn chưa ngủ sao ?

Cô gái trẻ nép sau cánh cửa gỗ khế chau mày nhìn cậu, ánh mắt lo lắng. Minh Hiếu vội tắt laptop, đẩy mắt khê dao động cố mỉm cười

- Thùy Linh . chị làm em giật cả mình, chưa ngủ sao ?

Thùy Linh đi vào phòng ngồi phịch xuống chiếc ghế salon đặt trong phòng, vẻ mặt thoáng nét cười. Cô trầm giọng hỏi

- Em không định quay về Việt Nam sao ?

- Không biết. – đấm mắt cậu dao động mạnh mẽ, dường như đang cố kiềm nén cảm xúc trong lòng
- Còn Ngọc Trân thì sao ? Em và cô ấy đã đính hôn với nhau lẽ nào em lại để cô ấy một mình ở Việt Nam sao?

Minh Hiếu hờ hững nhìn ra cửa sổ, trong đôi mắt đen sâu thẳm ấy như gợn lên một cơn sóng dữ dội.

- Chẳng phải chính cô ấy muốn như thế sao ?

-
- Cậu có yêu tôi không ?

Đôi mắt cười không còn vẻ lấp lánh nữa mà thay vào đó lại thắm đượm nỗi bi ai. Đôi mắt đẹp tuyệt trần ấy bị một màn sương mỏng che lấp, khiến nó càng long lanh hơn. Cô gái cười nhẹ, nét cười nhẹ đến độ chỉ một cơn gió thoảng qua cũng khiến nó bay đi mất.

Ngọc Trân cố tránh né cái ôm thật chặt của Minh Hiếu, cô thấp giọng

- Nếu yêu tôi, cậu đã không bỏ tôi cô đơn trong những đêm dài ấy, đối với cậu công ty MH vẫn là lựa chọn hàng đầu, còn tôi luôn đứng sau nó. Minh Hiếu, cái tôi cần là một người yêu thương tôi, một người có thể cho tôi dựa vào vai mỗi khi tôi mệt mỏi. Những lúc tôi cần thì cậu đã ở đâu cơ chứ ?
- Sao em lại có thể nói những lời như thế ? Nếu không có MH thì bây giờ em có thể trở thành một ngôi sao không ? Tôi đã cố hết sức để em có thể đạt được ước mơ của mình và giờ em lại nói với tôi những lời như thế sao ? Ngọc Trân, tôi đã làm tất cả vì em đó

Minh Hiếu tức giận nói, lửa giận khiến cậu trở nên đáng sợ hơn. Đôi mắt đen chứa đầy sự tức giận. Ngọc Trân ngẩn người trước Minh Hiếu, cô không còn nhận ra người mình yêu nữa.

- Cậu không còn là Nguyễn Minh Hiếu mà tôi biết nữa. Cậu đã thay đổi rồi, Minh Hiếu mà tôi biết là một người luôn mỉm cười với tôi, cậu ấy không bao giờ lớn tiếng với tôi. Tôi cần Minh Hiếu của năm đó, tôi không cần một người lạnh lùng, hờ hững như cậu.

Gương mặt xinh đẹp của cô ấy bị nhấn chìm trong những dòng nước mắt mờ ảo. Minh Hiếu xót xa nhìn cô, cậu muốn dùng tay lau sạch nước mắt cho cô nhưng rồi lại sợ lớp gai nhọn ấy càng cứa sâu vào tim mình. Cậu rút tay lại, giọng nói yếu ớt

- Xin lỗi ... tôi ...

Khoảng không im lặng trở nên nặng nề hơn.

Cơn giá lạnh khiến cho lòng người tê buốt.”

Thùy Linh như nhìn thấy rõ nỗi lòng của Minh Hiếu, cô lặng lẽ nhìn gương mặt cậu qua hình ảnh phản chiếu của cửa kính.

Nét bi thương trong ánh mắt

- Chị sẽ về Việt Nam vào chuyến bay trưa mai. Đây là vé của em nếu em muốn trở về.

Cô nhẹ nhàng đặt vé máy bay lên bàn, khung ảnh cô gái tóc đen cười rạng rỡ đặt chắn trên chiếc vé. Thùy Linh nhanh chóng rời khỏi phòng, đến cửa phòng cô khẽ quay lại nhìn Minh Hiếu rồi thở dài.

Cánh cửa khẽ đóng lại, Minh Hiếu tiến về phía chiếc bàn gỗ, ánh mắt mơ hồ nhìn tấm vé, nụ cười trong khung ảnh vẫn rạng rỡ như đang cười với cậu.

Minh Hiếu ngả người ra sau, khẽ gác tay lên trán, đôi mắt nhắm nghiền.

Hình ảnh cô sinh viên khoa Thanh nhạc xinh đẹp cười rạng rỡ trong ánh nắng mùa hè năm ấy. Cô sinh viên ấy sở hữu một chất giọng đặc biệt, dễ dàng làm rung động lòng người trong những bản ballad trầm buồn.

Đôi mắt cười đáng yêu, trong sáng và ngây thơ.

Cô gái ấy cũng chính là người khiến trái tim cậu phải rung lên những nhịp đập kì lạ.

Lần đầu tiên cậu cảm nhận được tình yêu.

Chiều tà.

Biển xanh, nắng vàng.

Tiếng cười của Ngọc Trân trong trẻo hòa vào tiếng sóng biển.

Khuôn mặt tinh khiết như ngọc, đôi mắt nâu dịu dàng, bờ môi mỏng vương chút ngây thơ, nụ cười rạng rỡ làm nổi bật vẻ đẹp trong sáng của cô.

Ngọc Trân tiến về phía biển, mặt nước ngang đến ngực. Bất ngờ cô lặn trong dòng nước xanh biếc. Hơi lạnh dần dần ngấm vào cơ thể, đầu cô đột nhiên đau buốt, hàng loạt những hình ảnh của quá khứ lướt qua, tua chậm lại như một cuộn phim, những âm thanh bất nháo, ồn ào ...

.....

” Anti fan ném camera vào người nữ ca sĩ Trần Ngọc Trân... ”

“Fan tắt hết lightsticks trong phần biểu diễn của Trần Ngọc Trân ... ”

” Những tin đồn thất thiệt, đề nghị Trần Ngọc Trân giải nghệ ...”

“Trần Ngọc Trân dừng hoạt động một thời gian ...”

Những giọt nước mắt bi ai, nỗi buồn và tuyệt vọng ...

Những vết thương lòng không bao giờ quên được ...

Những đêm dài cô đơn đắm chìm trong nước mắt ...

Cuộc sống của một idol không hề đơn giản như vẻ hào nhoáng bên ngoài, nó ẩn chứa rất nhiều nỗi đau, nước mắt và cả máu...

Họ – những idol, những nghệ sĩ phải hi sinh rất nhiều để có thể hoàn thiện ước mơ được đứng trên sân khấu.

- Tôi là Ngọc Trân Trần Ngọc Trân, ước mơ của tôi là được trở thành một ca sĩ, được hát trước ánh đèn sân khấu.

Hình ảnh một cô gái tóc đen xõa ngang lưng, ánh mắt ấm áp, nụ cười hiền lành, đôi mắt sáng trong,

Cậu đứng đó dang rộng vòng tay về phía cô ...

- Ngọc Trân à, Anh iu em ...

Chiếc nhẫn lấp lánh trong ánh nắng, nhẹ nhàng được đeo vào tay cô. Minh Hiếu mỉm cười hạnh phúc, dịu dàng hôn lên môi cô.

Cơn sóng dữ tợn đổ ập xuống.

Bọt tung trắng xóa.

Dòng nước như nhấn chìm cô gái, cái giá lạnh đến tê buốt lục phủ ngũ tạng. Đường như có một sợi xích nặng chịch chịch vào chân Ngọc Trân, kéo cô xuống nước. Ngọc Trân hoảng sợ cố vùng vẫy thoát khỏi sợi xích của quá khứ đau buồn. Nhưng càng vùng vẫy cô lại càng kiệt sức, phổi cô gần như không còn không khí.

Khi Ngọc Trân tuyệt vọng như thể sắp buông xuôi thì đột nhiên một bàn tay kéo cô ra khỏi mặt nước. Ánh mặt trời chói chang như khiến cô bừng tỉnh lại.

Hàn Văn trở nên rục rịch trong ánh nắng, cậu lo lắng nhìn cô ánh mắt có chút hoảng loạn, giọng nói trầm ấm kéo cô trở về hiện tại.

- Em làm sao thế ? Ở đây nước sâu lắm mau vào bờ đi.

Nét nghiêm nghị và có chút dịu dàng trong mắt cậu khiến cho sự hoang mang trong lòng Ngọc Trân như vơi đi.

Như một sự sắp đặt hoàn hảo, bàn tay cậu vừa khít với tay cô, lòng bàn tay Hàn Văn ấm áp và dễ chịu vô cùng.

Ngồi trên bãi cát, Hàn Văn lấy áo khoác choàng lên vai cô. Người Ngọc Trân ướt sũng, quần áo dính chặt vào người, mái tóc rũ nước bện vào khuôn mặt. Hàn Văn nghiêm nghị nói

- Lần sau có muốn tắm biển thì nói với anh một tiếng. Vùng này có nước xoáy không cẩn thận sẽ bị cuốn đi mất đấy.

Ngọc Trân lặng lẽ nhìn Hàn Văn, ánh mắt bi thương ẩn chứa nỗi buồn không ai hiểu được.

- Nếu một ngày nào đó em rời khỏi hòn đảo này, Anh sẽ đi tìm em chứ ?

Câu hỏi vang lên một cách bất ngờ khiến cho Hàn Văn trở nên ngỡ ngàng một lúc. Cậu khẽ vòng tay ôm Ngọc Trân vào lòng, tựa cằm vào bờ vai gầy ấy, hít nhẹ mùi hương trên mái tóc.

Ngọc Trân thoáng nét cười nhưng rồi lại thôi.

- Em sẽ không rời khỏi đây

- Vì sao ?

- Vì Ngọc Trân yêu Hàn Văn

Hàn Văn siết nhẹ Ngọc Trân, đôi mắt hờ hững nhìn về phía biển. Thân người dính đầy cát dần được nước biển rửa trôi.

- Babo !

Ngọc Trân lách người rời khỏi vòng tay Hàn Văn, cô đứng dậy, tóc bay bay trong cơn gió chiều nhẹ nhàng xao động lòng người.

Cô bước ra phía nước biển đang ngày càng sâu hơn, nắng tàn soi nhẹ khuôn mặt thanh tú. Cô không quay đầu lại, giọng nói vang nhẹ theo từng cơn sóng.

- Em sẽ phải rời khỏi hòn đảo này thôi, em không thuộc về nơi này.

Hàn Văn đứng dậy đuổi theo cô, cậu dẫm lên những bước chân của Ngọc Trân vừa in trên cát, tiến gần đến nơi cô đang đứng.

- Vậy còn anh thì sao ?

Ngọc Trân quay lại ôm lấy khuôn mặt Hàn Văn, nét cười nửa ẩn nửa hiện, ánh nắng khiến gương mặt cô trở nên huyền ảo hơn, nửa thật nửa ảo mơ hồ.

- Ở lại đây sống một cuộc sống bình dị.

Cô vuốt nhẹ mái tóc của Hàn Văn, khẽ khàng hôn nhẹ lên môi cậu, nụ hôn phẳng phất trong gió.

- Không bao giờ. Anh nhất định không để em chạy thoát dễ dàng như thế. Anh sẽ đi tìm em, nhất định là như thế.

- Đừng như thế, Hàn Văn. Hãy ở lại đây sống thật tốt, đừng tìm em. Vì thế giới của em rất phức tạp, nó sẽ khiến cho anh đau khổ, nó sẽ biến anh trở nên cô độc, lạc lõng trong cuộc sống này mà thôi.

- Anh mặc kệ, chỉ cần được ở bên cạnh em, được nhìn thấy em là đủ rồi.

Ngọc Trân bất chợt lặn sâu xuống nước, để mặc cho cái lạnh một lần nữa chiếm trọn cơ thể này. Cô tự hỏi ngay cả khi lặn phủ ngũ tạng lạnh băng mà trái tim vẫn nhói đau đến thế sao.

Trong làn nước trong xanh, Hàn Văn nhanh chóng tìm thấy bóng dáng nhỏ nhắn gần như hòa vào nước biển của Ngọc Trân, cậu vội kéo cô vào lòng. Không biết từ lúc nào cậu đã hôn Ngọc Trân. Nụ hôn ấy kéo dài rất lâu dưới mặt nước, dường như đến khi hơi thở đã không còn đều nữa cả hai mới trồi lên mặt nước.

Nụ hôn đó, ngọt ngào hơn cả nụ hôn đầu, quyến rũ hơn nụ hôn ngày hôm qua nhưng lại có vị đắng của ngày hôm nay. Nhưng vị đắng ấy dường như chỉ có Ngọc Trân cảm nhận được, trong lòng cô biết rõ điều đó hơn ai hết.

Cô cần phải quý trọng những giây phút ngọt ngào bên cạnh Hàn Văn, tình yêu của cô dành cho cậu cũng trong sáng và tinh khiết như một đóa hoa mùa xuân.

Mưa, dường như không ngơi nghỉ, rả rích suốt ngày đêm.

Những hạt mưa bám trên cửa kính tạo nên những vệt dài loang lổ.

Kiến Minh trầm ngâm nhìn những hạt mưa, trong đầu vẫn đang rối rắm với những chuyện đang diễn ra.

Một tháng trôi qua nhưng vẫn chưa có tin tức về Ngọc Trân. Cậu gần như phát điên vì bị báo chí truy đuổi. Một mối và stress nặng Kiến Minh tìm cách rời khỏi văn phòng và chọn ình một không gian yên tĩnh nhất trong thành phố vốn ồn ào này.

Một quán cà phê mang phong cách cổ điển, tiếng dương cầm nhẹ nhàng vang lên, bản hòa tấu dịu nhẹ khiến lòng người trở nên thanh thản hơn.

Tách cà phê vẫn còn nóng hổi, làn khói mỏng manh bốc lên hòa vào không khí.

- Thì ra anh trốn ở đây

Một giọng nói quen thuộc vang lên nhẹ nhàng khiến Kiến Minh quay lại mỉm cười.

- Em đến rồi à ?

Cô thư kí quyến rũ của cậu đồng thời là người yêu, Bảo An thật quyến rũ trong chiếc đầm ngắn hở lưng và ôm sát những đường cong trên cơ thể cô. Bảo An ngồi đối diện cậu, nét cười khoan thai trên gương mặt ấy khiến Kiến Minh cảm thấy xao xuyến.

- Lần sau có trốn đi đâu cũng phải báo cho em một tiếng, Anh trốn đi để lại cả tấn công việc cho em là sao hả?

- Anh xin lỗi, về nhà anh sẽ đền lại cho em được không ?

- Hứ, quên đi.

Bảo An hờn dỗi quay đi, dáng vẻ ấy thật đáng yêu làm sao. Nhưng vài giây sau cô lại điềm đạm nói

- Thôi vào vấn đề chính. Đội tìm kiếm vừa thông báo đã tìm được chút thông tin về Ngọc Trân.

- Thật chứ ? Cô ấy có bị thương hay gì không ? – Kiến Minh mừng rỡ chồm dậy, vẻ mặt trở nên tươi tỉnh hẳn.

- Xem Anh kia còn mừng rỡ hơn là được gặp em.

- Chỉ là công việc thôi, em biết đó nếu cô ấy gặp chuyện gì thì anh cũng không lành lặn được đâu

- Hứ. Họ báo hiện tại vẫn đang xác định nơi cô ấy đang sống, hình như là một hòn đảo rất xa đất liền. Họ cần quay về chuẩn bị mới có thể đến đó

Bảo An bình thản khuấy nhẹ ly nước ép, ánh mắt lấp lánh tuyệt đẹp. Kiến Minh khẽ gãi cằm dáng vẻ như đang suy ngẫm kĩ càng lắm.

- Được rồi, em gọi cho họ bảo rằng anh sẽ đi đến đó cùng họ.

- Hả ? Đến đó làm gì ?

Cô gái tóc vàng cau mày, liếc Kiến Minh.

Chỉ là công việc thôi mà, anh chỉ muốn chắc chắn là cô ấy không sao

- Đường đi đến đó rất nguy hiểm, lỡ gặp bão lớn thì sao? Em không muốn anh đi đến đó

- Không sao đâu em đừng lo lắng, Anh sẽ bàn bạc thật kĩ với đội tìm kiếm về thời gian khởi hành đến đó. Anh sẽ chọn khoảng thời gian không có bão để ra đó. Em yên tâm đi

Bảo An im lặng hờ hững nhìn về phía khác, nét mặt vẫn có vẻ hờn dỗi. Kiến Minh vội nắm lấy tay cô, chớp chớp mắt một cách ranh mãnh, nụ cười càng nham nhở không kém.

- Sau vụ này, chúng ta sẽ tổ chức đám cưới. Được chứ, honey

Aigoo, cái kiểu aegyo ấy thật sự rất đáng để ăn đám nhưng không hiểu sao Bảo An lại yêu cái kiểu ấy, yêu tất cả những điều thuộc về Sở Kiến Minh.

Máy bay đã cất cánh, hãng hàng không thông báo đến hành khách những thông tin cần thiết.

Bên trong khoang hạng nhất, chàng trai tóc đen lặng lẽ nhìn cảnh vật bên ngoài khung cửa. Ánh mắt trầm buồn chất chứa nỗi bi ai, gương mặt phẳng phất vẻ lạnh lùng.

Thùy Linh khẽ vỗ nhẹ tay Minh Hiếu

- Chị biết em sẽ trở về cùng chị mà. Ngọc Trân chắc chắn sẽ rất vui khi gặp lại em

- Em cũng hi vọng là thế

Đọc tiếp Yêu em, xa mấy anh cũng tìm – Chương 5

5. – Chương 5

Lễ hội hoa đăng.

Một năm mới có một lần.

Vào ngày này các ngư dân trên hòn đảo đều tự tay làm một chiếc hoa đăng hình bông sen, đơn giản nhưng lại rất đẹp. Buổi tối họ sẽ thả những chiếc hoa đăng ấy xuống biển như một cách cảm ơn biển đã mang đến cho họ một mùa đánh cá dồi dào.

Từ sáng sớm Hàn Văn đã cùng bà Triệu đi đến chỗ bến cảng, nơi mọi người vẫn tập hợp đông đúc mỗi khi có lễ hội. Cậu vui vẻ giúp đỡ mọi người làm hoa đăng, Hàn Văn đặc biệt tự tay làm một chiếc hoa đăng màu hồng đẹp nhất để dành tặng cho ai đó.

Vì tối qua thức khuya bắt đom đóm ở khoảnh sân sau nhà, nên sáng nay nàng Hường không thể dậy sớm được. Vì vậy chỉ có một mình Hàn Văn đến đây để giúp đỡ mọi người.

Hàn Văn chăm chú, tỉ mỉ chỉnh sửa từng chi tiết nhỏ trên hoa đăng. Cậu muốn nó trở thành chiếc hoa đăng lung linh nhất, đẹp nhất vào tối nay. Đang say sưa làm đèn, tình cờ Hàn Văn nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài.

Một nhóm người ăn mặc kiểu như khách du lịch đang đứng bên ngoài dò hỏi những người dân trên đảo. Họ đều đeo kiếng đen, đội nón lưỡi trai kín mít, dáng vẻ rất kì lạ. Hàn Văn tò mò vội đi ra ngoài nghe ngóng, cậu nhìn thấy họ cầm trên tay một tấm poster và trên đó là hình của Ngọc Trân, một Ngọc Trân khác hẳn hoàn toàn với Ngọc Trân của cậu.

Vẻ hòa nhoáng, lấp lánh và kiêu sa của một ngôi sao hàng đầu.

Đôi mắt mắt cười tuy long lanh nhưng lại toát lên một vẻ lạnh lùng khác hẳn với đôi mắt sáng trong phẳng phất nét ngây thơ mà Hàn Văn vẫn nhìn thấy.

- Xin lỗi, ông có nhìn thấy cô gái này ở quanh đây không ?

Một trong số nhóm người đó cầm tấm poster đến hỏi một người đàn ông trong làng, ông ta mờ hồ nhìn

- Ừm...

- Ở đây không có ai giống như vậy cả

Đột nhiên Hàn Văn xuất hiện bên cạnh người đàn ông kia, cười rất tươi. Gã kia nhìn cậu gật gù, Hàn Văn bước đến gần gã tỏ vẻ như rất quan tâm

- Cô gái này là ai vậy ? Vì sao các ông lại đến đây tìm cô ấy

Gã có vẻ mệt mỏi vì cả ngày phải chạy lòng vòng quanh đây và hỏi từng người một. Đưa tay tháo kính đen, gã chán nản giải thích

- Đây là Trần Ngọc Trân, nữ ca sĩ hàng đầu ở Việt Nam. Cô ấy bị mất tích suốt một tháng nay, chúng tôi đã tìm kiếm cô ấy rất cực khổ nhưng vẫn không hề có tin tức gì. Nghe nói cô ấy đang ở đây nên chúng tôi mới tìm đến hòn đảo này, ai ngờ lại chẳng thấy gì cả.

- Là một ngôi sao hàng đầu ư ? – Hàn Văn ngơ ngẩn nhìn tấm poster

- Cậu không biết sao, Ngọc Trân rất nổi tiếng nghe nói cô ấy còn rất thân với Chủ tịch của tập đoàn giải trí MH.

- Vậy à ?

Vẻ mặt cậu như ẩn chứa một cơn đau nhè nhẹ, giọng nói càng nhẹ nhàng không kém tựa như một cơn gió nhẹ qua. Dáng lưng cậu trở nên bi thương hẳn đi, trong lòng một dự cảm không tốt chợt hiện lên.

” Nàng tiên cá vốn không thuộc về tên ngư phủ, chỉ là do hấn quá mộng tưởng. Đến cuối cùng nàng rời khỏi hấn và quay về thế giới của nàng, chỉ còn lại tên ngư phủ cô độc, lẻ loi vẫn hi vọng chờ đợi nàng trên bãi biển. Hấn vẫn là một kẻ si ngốc ...”

Trở về nhà, Hàn Văn cố tình giấu tấm poster ấy trên chiếc kệ bằng gỗ cũ kĩ. Cậu không muốn Ngọc Trân rời khỏi hòn đảo này, không thể để cô ấy gặp đám người kia. Hàn Văn đột nhiên trở nên căng thẳng, bàn tay cậu bất giác nắm chặt thành nắm đấm. Dù biết điều này thật ích kỉ, nhưng Hàn Văn không thể đánh mất tình yêu này, cậu cần phải bảo vệ nó.

- Anh đang làm gì đó ?

Vòng tay từ phía sau ôm lấy cậu, Ngọc Trân áp mặt vào tấm lưng êm ái ấy, dịu dàng phả một làn hơi. Gương mặt vẫn còn ngái ngủ, giọng nói nhào nhẹt nhưng đối với Hàn Văn nó thật đáng yêu.

- Ờm... không có gì. Em dậy rồi à ? Đói bụng chưa để anh chuẩn bị bữa sáng cho em – Hàn Văn gượng cười

- Ừm, em đi thay quần áo, chốc nữa phải dắt em đi câu cá đấy. Tối qua anh hứa rồi đó

- Được rồi, được rồi

Ngọc Trân rời khỏi người Hàn Văn, bất giác tay cậu nắm lấy tay cô như vô thức. Vẻ mặt Hàn Văn thoáng nét đau khổ, cậu kéo Ngọc Trân vào lòng ôm chặt lấy cô. Đáy mắt bỗng trở nên sâu thẳm thẳm, khe khẽ hờ dôi mắt, cậu đưa tay vuốt lấy mái tóc mềm ấy, hít hà mùi hương dịu nhẹ trên mái tóc.

Phải, cậu không thể rời xa cô gái này, tim cậu sẽ vỡ tan đi mất

- Anh yêu em, Ngọc Trân.

Hàn Văn thì thầm nói, giọng nói dịu dàng như cơn gió thoảng qua, khiến Ngọc Trân đang mơ màng cũng phải giật mình. Cô đứng im trong tư thế đó, khó hiểu hỏi

- Anh sao thế ?

Ngọc Trân nghe mà chẳng hiểu gì cả, chỉ thấy Hàn Văn nhìn cô mỉm cười một cách rạng rỡ nhất.

- Hôm nay là lễ hội hoa đăng, chúng ta nên làm một chiếc hoa đăng để tối nay thả xuống biển. Còn nhiều thứ phải chuẩn bị lắm đấy

Như bị hấp dẫn bởi sự nhộn nhịp của lễ hội, ánh mắt Ngọc Trân sáng lên, cô tươi cười chạy đi thay quần áo và nhanh chóng cùng Hàn Văn bắt tay vào làm một chiếc hoa đăng.

Nhìn dáng vẻ chăm chú của Ngọc Trân, Hàn Văn càng không muốn để cô rời khỏi hòn đảo này. Chỉ cần nghĩ đến việc không còn nhìn thấy cô ấy, cậu đã cảm thấy đau nhói ở tim.

Hàn Văn đắm đắm nhìn Ngọc Trân, ánh mắt xa xôi, thăm thẳm.

Gió nhẹ thoảng qua mái tóc đen bay nhẹ nhẹ. Gương mặt đẹp như ngọc, làn mi dài cong vút, đôi mắt cười cong cong đáng yêu, khóe môi hiện nụ cười rạng rỡ.

Nơi cổ tay chuỗi chuông ngọc khẽ ting tang trong gió.

Âm thanh trong trẻo ấy vang lên hòa vào tiếng cười giòn tan của Ngọc Trân.

Buổi tối lễ hội bắt đầu, tiếng pháo nổ lộp bộp vang lên náo nhiệt, một hội chợ nhỏ được diễn ra, những món chiếc mặt nạ sắc sỡ, những món ăn truyền thống được bày bán khắp hội chợ, mùi thức ăn thơm phức, mùi khói pháo luẩn khuất chưa tan, mọi người vui vẻ thưởng thức điệu múa truyền thống của các nghệ nhân, trẻ con nô đùa cười ầm ĩ khiến cho không khí của hòn đảo vốn tĩnh lặng nay trở nên vui vẻ vô cùng.

Lúc ấy Hàn Văn và Ngọc Trân đang đứng ở hàng mặt nạ, Ngọc Trân chọn ỉnh chiếc mặt nạ mà hồng rất ngộ nghĩnh, cô nàng hớn hở đến độ cười tít cả mắt. Ngọc Trân trông như một đứa trẻ năng động đang lạc vào một thế giới thần tiên, đi đến đâu mọi thứ cũng đều rất hấp dẫn với cô.

Hàn Văn đi bên cạnh cô khẽ mỉm cười, tay cậu vẫn nắm chặt tay cô như thể được dán bằng hỗn hợp keo đặc biệt.

-Hàn Văn à, chiếc vòng cổ này đẹp quá. Mua cho em nhé

Ngọc Trân khẽ reo lên, cầm chiếc vòng mà ánh mắt cô lấp lánh như sao. Nụ cười rạng rỡ đến độ khiến người khác phải rung động. Hàn Văn ngậy người nét mặt thoáng ửng đỏ, ngại ngùng gật đầu. Cứ nhìn thấy Ngọc Trân làm aegyo như thế này mỗi ngày thì cậu bệnh tim mất, đáng yêu quá độ !

Cô tươi cười vui vẻ tách chiếc vòng cổ rat hi ra đây là vòng cổ đôi cô nhẹ nhàng đeo cho Hàn Văn, cậu nhìn cô khó hỉu

- Sao lại đeo cho anh?

- vòng cổ đôi mà chúng ta mỗi người một chiếc, như thế sẽ trông tình cảm hơn – Ngọc Trân cười khúc khích

Lúc ấy tim cậu một lần nữa lại đập rộn ràng, còn hơn cả nhịp trống, khiến cho khuôn mặt đỏ ửng lên.

Ôi ngại chết đi được !

Hàn Văn hắng giọng, che giấu vẻ mặt bối rối của mình. Ngọc Trân bật cười đến gập cả người, Hàn Văn của cô rất dễ ngại ghê, vẻ mặt ấy của cậu thật đáng yêu nhưng cũng rất buồn cười. Ngó không thể tả được.

Người tham gia lễ hội ngày càng đông, con đường nhỏ mỗi lúc một nhiều người hơn. Cả hai vui vẻ đi bên nhau trông thật hạnh phúc.

Một thoáng Hàn Văn cố tình trêu chọc Ngọc Trân, cô nàng đỏ mặt dùng tay đẩy mạnh cậu vào gốc cây. Không biết do lực của cô hơi mạnh hay vì nguyên nhân gì khác, Hàn Văn chẳng ngờ bị vấp ngã chống tay xuống đất

Ngọc Trân từ xa vội chạy đến đỡ cậu, vẻ mặt xót xa và thương tâm lắm.

- Đau quá à ...

Hàn Văn nhìn cô , khẽ cau mày vì bị đau . Có vẻ cậu chống tay rất mạnh, bàn tay vốn trắng trẻo của cậu nay xuất hiện một vết tụ bầm đen. Ngọc Trân cẩn môi lo lắng hỏi

- Sao lại nặng thế ? Có đau lắm không ?

- Đau chết đi được ...

Hàn Văn tỏ vẻ đau đớn lắm, rồi bỗng nhiên cười khẽ nói.

- Đồ ngốc, hôn anh một cái đi. Chỉ cần hôn nhẹ một cái thôi thì người ta sẽ không thấy đau nữa

- Toàn lời gạt trẻ còn cả, làm sao có thể hôn một cái mà hết đau được chứ ?

- Mặc kệ dù sao cũng phải hôn một cái

- Anh giống trẻ con quá đấy – Ngọc Trân cười khúc khích

- Trẻ con thì trẻ con. Phải hôn anh một cái cho tử tế đó

Hàn Văn mặc kệ, nhắm mắt lại, gương mặt tuấn tú khẽ chìa gần Ngọc Trân, chỉ cần có thể được cô yêu thương, mọi thứ đều không còn quan trọng nữa.

Dù gì thời gian cũng chẳng còn nữa rồi ... !

Tiếng pháo xa xa nổ vang.

Hương thức ăn thấp thoáng đưa tới.

Dòng người tấp nập khẽ lướt qua họ, có vài người cũng tò mò nhìn về phía cô và cậu.

Cậu nhắm mắt lại, đôi hàng mi đen nhánh khẽ động, phảng phất như đang mơ một giấc mộng hạnh phúc.

Hai má Ngọc Trân ửng đỏ lên

Nụ hôn như giọt sương sớm, ngọt ngào và ấm áp, khẽ hôn lên bàn tay thâm tím của cậu.

Bờ môi cô ấm áp.

Bàn tay cậu mát lạnh.

Khuôn mặt Hàn Văn chợt thoáng vẻ gì đó vừa giống như đau khổ lại tựa như hạnh phúc. Cậu lặng lẽ hé mắt, lặng lẽ nhìn những sợi tóc đen mềm mại, vành tai trắng như ngọc và bên má đang ửng đỏ của cô, sau đó lại khẽ nhắm mắt lại.

Dường như có một thanh âm khẽ khẽ vang lên.

Cô đã hôn cậu rồi.

Bối rối nhảy bật dậy, cô ôm lấy hai bờ má nóng bừng bừng của mình, luôn miệng gất

- Được rồi, được rồi không đau nữa. Mau đứng dậy đi chứ, em đói đến chết rồi nè.

Hàn Văn đứng dậy, nhẹ nhàng kéo Ngọc Trân lại gần. Mím cười, khẽ búng lên trán Ngọc Trân một cái

- Lúc nào cũng đòi ăn, không chừng em sắp thành lợn con rồi ấy

- Yah ... Anh mới là lợn con ấy – Ngọc Trân nhăn mũi nói

- Em xem ai là người thường xuyên ngủ nướng nhiều nhất, thức dậy thì lại đòi ăn. Là em chứ ai nữa – Hàn Văn bật cười khoái chí

- Hừ, có là lợn người ta cũng là lợn bạch ngọc chứ bộ, là giống lợn xinh đẹp đó ghen – Ngọc Trân nhí nhảnh làm dáng, mắt chớp chớp

- Lợn bạch ngọc cũng là lợn rồi. Ngốc quá

- Đáng ghét, dám ghẹo em. Đừng có chạy, con lợn đáng ghét xấu xí kia ...

Từng tràng cười vang lên, mọi người đều quay lại nhìn hai con người đang rượt đuổi nhau. Không khí lễ hội ngày càng rộn ràng hơn.

Hoa đăng được thả trên biển, chẳng mấy chốc mặt biển trở nên lung linh, huyền ảo trong ánh nến của những chiếc hoa đăng.

Mỗi chiếc hoa đăng ấy chứa một điều ước, niềm hi vọng của mỗi người.

Lúc thả chiếc hoa đăng của mình, Ngọc Trân khẽ nhắm mắt như cầu nguyện. Hàn Văn đứng bên cạnh mỉm cười

- Em đang ước gì thế ?

- Bí mật. Nói ra thì sẽ không còn linh nghiệm nữa. Vậy còn anh?

- Ừm... bí mật. Là do em không nói cho Anh biết nên anh cũng không thêm nói cho em biết. – Hàn Văn lè lưỡi trêu chọc cô

- Hừ, không thêm

Hàn Văn cười vui vẻ, hớn hở dắt Ngọc Trân đến một nơi “bí mật”.

Ngọn hải đăng không còn mang dáng vẻ cô đơn, lạnh lẽo nữa. Giờ đây nó đã được thắp sáng bằng những chiếc đèn lồng lung linh, đẹp rực rỡ. Ngọc Trân ngơ ngàng nhìn những chiếc đèn lồng, ánh mắt như xúc động mạnh mẽ.

Trong ánh sáng lung linh ấy

Hàn Văn đứng đối diện cô, khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú, khóe môi nở một nụ cười để lộ chiếc răng khểnh đáng yêu, đôi mắt trong veo như hồ nước mùa thu. Cả người cậu như đang phát sáng, dịu dàng làm rung động lòng người.

- Em có thích không ? Anh đã mất cả buổi sáng để làm đó

- Hàn Văn à ...

Ngọc Trân xúc động đến rơi lệ, những giọt nước mắt chứa đựng hạnh phúc trở nên lấp lánh. Hàn Văn ân cần ôm cô vào lòng, dịu dàng nói

- Chỉ cần em thích, bất kể điều gì anh cũng sẽ làm cho em

Ngọn hải đăng bỗng trở nên ấm áp hơn bao giờ hết.

Sao trời lấp lánh, ánh sáng dịu dàng làn tỏa, bóng trăng nhạt nhòa, chỉ trông thấy những đường nét mơ hồ. Hàn Văn và Ngọc Trân ngồi trên lan can ngọn hải đăng nhìn lên bầu trời đêm vô tận, ánh sao nhẹ nhàng soi rọi lên cả hai.

- Những vì sao đẹp quá ... – Ngọc Trân chống cằm, xem đến mê mẩn

- Em có thích không ?

- Thích lắm. Những vì sao sáng ngời như vậy, lấp lánh, lấp lánh dường như không vương chút phiền não hay bi thương, lúc nào cũng có thể vui vẻ mà lấp lánh.

Sao giăng đầy trời.

Nhìn vẻ thích thú của Ngọc Trân, tình cảm trong ánh mắt và nụ cười nơi khóe môi khiến cho những ngôi sao nơi chân trời cũng phải ngơ ngẩn mà rơi xuống

Đột nhiên, bùm một tiếng, mấy luồng pháo hoa từ phía dưới bãi biển xen nhau bay vọt lên bầu trời.

Pháo hoa rực rỡ sắc màu.

Náo động, kiêu hãnh, chọi lợi cả một bầu trời thăm thẳm.

Mưa sao băng ánh bạc, lấp bốp cháy rực.

Pháo hoa bùng lên hết đợt này đến đợt khác, hết như thoát ra từ tiên cảnh mộng ảo !

Ngàn vạn ánh pháo bùng sáng khiến cho cả bầu trời đêm đẹp đẽ lạ thường.

Pháo hoa đẹp đến mê hồn, từng đóa nở rộ.

Nhưng Hàn Văn chỉ lặng im ngắm nhìn gương mặt thích thú của Ngọc Trân, trong lòng cậu vô vàn cảm xúc. Hàn Văn biết, hạnh phúc thuộc về cậu cũng sắp tàn như trận pháo hoa kia rồi. Thời gian dành cho cậu đã hết, Ngọc Trân vốn không thuộc về cậu. Cô ấy là một ngôi sao đang ở rất cao trên bầu trời mà cậu không thể chạm đến được.

- Anh đang làm gì vậy ?

Ngọc Trân dụi dụi mắt, khuôn mặt vẫn còn ngái ngủ vẫn chưa tỉnh táo, Hàn Văn đang loay hoay khẽ quay lại mỉm cười

- Em vẫn chưa ngủ sao ?

- Em đang ngủ thì thấy đèn bên phòng anh còn sáng nên thức mắc. Anh đang làm gì vậy?

- Ồm... Anh chuẩn bị đồ đi đánh cá cùng ông.

- Đi biển á? Em muốn đi cùng Anh có được không ?

- Không được, em sẽ bị say sóng mất

Hàn Văn kéo Ngọc Trân vào lòng, dịu dàng xoa lưng cho cô ấy. Ngọc Trân ngáp dài, tựa hẳn vào người Hàn Văn, giọng nói êm dịu như sắp ngủ

- Em không bị say sóng, em muốn đi cùng Hàn Văn

- Không được, trên tàu đánh cá không giống như du thuyền. Ngoan nào anh sẽ về sớm thôi

- Hứa nhé, phải về sớm ... với em... đấy. Hát ... em ... nghe đi ...

Hàn Văn cười nhẹ, bắt đầu ngân nga một giai điệu thật nhẹ nhàng, một giai điệu mà cậu vừa nghĩ ra. Giọng cậu êm ái dễ chịu vô cùng, Ngọc Trân mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Đêm ấy, lần đầu tiên Hàn Văn được ôm lấy Ngọc Trân và chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng, khi Ngọc Trân thức dậy cô đã không nhìn thấy Hàn Văn bên cạnh, trong lòng cô bỗng dưng cảm thấy hơi buồn một chút, nhưng khi nghĩ đến việc gặp lại cậu vào buổi trưa thì nỗi buồn ấy nhanh chóng tan mất.

Trong ánh bình minh của buổi sớm, Ngọc Trân đang giúp bà Triệu đan lưới cùng một số người hàng xóm chung quanh. Ánh nắng vàng rực rỡ bao trùm lên cô như làm tôn thêm làn da trắng hồng của Ngọc Trân. Cô vui vẻ trò chuyện cùng mọi người, nụ cười thân thiện của cô khiến cho cảm thấy rất ấm áp. Chẳng mấy chốc những người hàng xóm ấy đều có thiện cảm với Ngọc Trân hơn. Họ đều muốn có một cô cháu gái vừa xinh đẹp lại vừa ngoan hiền như cô.

Đột nhiên ...

- Ngọc Trân ! Trần Ngọc Trân !

Ngọc Trân ngỡ ngàng quay về hướng phát ra tiếng gọi, mắt cô mở to khi nhìn thấy người ấy.

Là Sở Kiến Minh.

Thời gian để cô ở bên cạnh Hàn Văn đã kết thúc rồi sao ... ?

Ngọc Trân cứ đứng ngây người ra như thế, trong lòng nhói lên một cơn đau, bất giác khóe môi hiện lên nụ cười chua xót.

Dù có chạy trốn xa cách mấy đi nữa thì Ngọc Trân vẫn không thể thoát khỏi quá khứ ấy...

Ngọc Trân cuối cùng vẫn phải quay trở về nơi thuộc về mình, nhưng còn Hàn Văn thì sao ?

Tình yêu giữa cô và cậu sẽ như thế nào đây ... ?
Đọc tiếp Yêu em, xa mấy anh cũng tìm – Chương 6

6. – Chương 6

Chạy... chạy thật nhanh ... chạy hết sức ...
Chạy đến khi bản thân không còn chạy được nữa ...
Chỉ cần đứng lại một phút thôi cậu sẽ vỡ vụn ...
Tim giờ đây đã bị bao vây bởi một nỗi đau tê tái
Nước mắt cứ rơi mãi không ngừng
Ngọn hải đăng đêm qua vẫn còn lung linh, rực rỡ vậy mà hôm nay lại cô quạnh, lạnh lẽo biết bao.
Dáng người cô đơn kia bỗng trở nên yếu đuối hơn bao giờ hết ...
Tựa người lên vách tường lạnh buốt, Hàn Văn khẽ lau mồ hôi trên trán...
Lòng chợt đau nhói ...
Nước mắt lăn dài hai bên má
Cậu cắn môi, khuôn mặt trắng bệch, bờ môi cũng đã mằn mặn vị nước mắt. Thân thể khẽ run rẩy, những ngón tay siết chặt, hai vết nước mắt như bị ép lại đến đau buốt.
Một cảm giác đau đớn và nhức nhối chi phối đến mọi tế bào trên cơ thể Hàn Văn. Đôi mắt vốn sáng ngời nay lại trở nên u uất, phảng phất một cơn đau và tuyệt vọng. Nước mắt làm cho vẻ đẹp của đôi mắt ấy bị lu mờ hẳn đi, trái tim Hàn Văn giờ đây đã tan nát thành từng mảnh.
Không có Ngọc Trân, Hàn Văn chẳng còn gì cả ...
Hàn Văn đã yêu Ngọc Trân quá nhiều, càng yêu lại càng đau.
Để rồi cuối cùng cậu vẫn phải để cô trở về nơi cô thuộc về.
Hàn Văn không đủ hờ hững nhìn những người đang đi tìm Ngọc Trân càng lúc càng tuyệt vọng được.
Đứa trẻ ngốc nghếch ấy quá dối thật thà, đến độ không thể giữ được tình cảm của mình

...

FLASHBACK

- Tôi biết người các vị cần tìm đang ở đâu.
Suýt chút nữa Kiến Minh đã bị sắc nước trước câu nói ấy, cậu ngẩn đầu lên nhìn người đối diện.
Một chàng trai khuôn mặt tuấn tú , đôi mắt sáng ngời như thể hiện một tư chất thông minh, gương mặt phảng phất nét điềm đạm, khóe môi lúc nào cũng ẩn hiện một nụ cười mờ ảo.
- Cậu là ai ? Làm sao tôi có thể tin cậu ?
Kiến Minh nghi ngại lướt nhìn người đối diện.
- Tùy các người. Tôi chỉ nói cho các người biết nơi ở của cô ấy thôi.
Một lúc sau, chàng trai kia rời khỏi chỗ của Kiến Minh, cậu lặng lẽ nhìn dáng vẻ của chàng trai. Điều gì đó khiến cậu cảm thấy tin tưởng vào những lời vừa rồi, phải chăng cậu tin vào nụ cười thoáng nét chua xót ấy ?

- Triệu Hàn Văn. Tôi hi vọng cậu sẽ không lừa tôi

Kiến Minh gật gù, khẽ thì thầm một lần nữa. Có lẽ cậu sẽ không bao giờ quên được nụ cười kì lạ của con người ấy. Vừa có vẻ đau khổ vừa có vẻ an phận.

Gió biển khẽ thoảng qua, cái bóng nhỏ nhắn kia càng lúc càng mờ ảo.

END FLASHBACK

...

Ngọc Trân từng bước từng bước lặng lẽ đi về phía cầu cảng, cô vẫn cố chấp nhìn về phía sau như chờ đợi hình bóng quen thuộc ấy.

Chờ mãi, chờ mãi vẫn không nhìn thấy.

- Ngọc Trân, mau đi thôi. Cậu cần phải quay về gấp, xem như tớ xin cậu vậy. Minh Hiếu trở về mà không thấy cậu, chắc chắn tớ sẽ không yên thân đâu

Kiến Minh đi bên cạnh cổ nài nỉ Ngọc Trân, cô thật sự cũng không muốn gây thêm rắc rối cho cậu ấy nhưng cô không nỡ rời khỏi đây.

Nói đúng hơn là cô không muốn rời khỏi hòn đảo này

Nhưng...

Ngọc Trân không thể chạy trốn hiện tại được, cô cần phải quay về. Sự biến mất của cô sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến nhiều người. Và Ngọc Trân cũng không muốn điều đó xảy ra.

"Hàn Văn đâu rồi ? Hãy xuất hiện đi, chỉ cần Hàn Văn xuất hiện và giữ em lại thì dù thế nào em cũng không rời khỏi đây. Hãy xuất hiện đi, xuất hiện đi ..."

Nước mắt cô lăn dài, nơi sống mũi cay cay.

Một nỗi đau xuất hiện.

Như một lớn gai nhọn siết chặt lấy trái tim cô.

Du thuyền lặng lẽ rời khỏi hòn đảo, Hàn Văn đứng mãi trên ngọn hải đăng, ánh mắt bi thương hướng về chiếc du thuyền.

Đau khổ khiến cậu trở nên yếu đuối.

Nước mắt cứ tuôn ra, những giọt nước mắt long lanh trong ánh nắng gắt.

Tiếng chim hải âu âm ỉ vang lên, có lẽ chúng cũng đang tiếc thương cho họ ... ?

Ngọn hải đăng bỗng trở lại đáng vẻ bi thương, cô độc ...

Chiều tà

Hàn Văn co người ngồi trên lan can, ánh mắt trầm tư nhìn về phía biển, gương mặt tuấn tú bỗng trở nên nhợt nhạt trong ráng chiều.

Dấu vết của nước mắt vẫn còn đó, mờ ảo dần.

Kết thúc cho những ngày tháng hạnh phúc của cậu, nó như một màn sương mong manh và khi mặt trời lên màn sương ấy nhanh chóng biến mất.

Cơn gió lạnh thổi thốc qua nhưng cơn gió ấy làm sao lạnh bằng lòng cậu lúc này.

Nỗi đau vẫn thốn thức, lòng cậu như bị một tảng đá nặng đè chặt. Lòng cậu đau đớn và tâm trí như tê dại. Hàn Văn như một cái xác đã mất đi phần linh hồn tràn ngập tình yêu và cảm xúc.

Hàn Văn buồn bã lê từng bước nặng nhọc trở về nhà, chẳng còn tiếng nói cười ồn ào, chẳng còn mắt cười và cũng chẳng còn những aegyo đáng yêu của Ngọc Trân nữa.

Bầu không khí tĩnh lặng bao trùm lấy ngôi nhà.

Nỗi đau lần nữa lại vây lấy Hàn Văn.

- Hàn Văn !

Bà Triệu đứng từ xa đã nhìn thấy dáng vẻ đăm đăm bi thương của cậu, bà tiến đến đỡ cậu vào nhà.

- Vì sao cháu lại làm như vậy ?

- Cô ấy vốn không thuộc về cháu, vả lại không sớm thì muộn họ cũng sẽ tìm được Ngọc Trân thôi. Cháu biết là mình không thể giữ cô ấy cho bản thân, ở nơi nào đó chắc hẳn có người vẫn đang mong chờ được gặp lại Ngọc Trân. Nếu như cháu giữ Ngọc Trân ở lại đây mãi mãi thì người kia chắc chắn sẽ rất đau khổ, cháu không muốn làm ai đau khổ cả bà ạ

Giọng cậu tuy run rẩy nhưng lại rất rõ ràng, Hàn Văn vẫn như thế, vẫn là một con người tốt bụng, thật thà và không bao giờ muốn làm tổn thương người khác dù điều đó khiến cậu đau lòng.

Bà Triệu thở dài, khẽ ôm lấy Hàn Văn vỗ về nhẹ nhàng, đứa trẻ ấy khiến bà cảm thấy xúc động, nước mắt bắt đầu rơi.

- Đứa trẻ ngốc của ta, sao cháu lại để cho bản thân bị tổn thương như thế chứ? Ngọc Trân tuy đã quay trở về nơi thuộc về cô ấy, nhưng cháu có biết quyết định ngốc nghếch ấy của cháu cũng khiến cho Ngọc Trân bị tổn thương không ?

- Vì sao cô ấy lại tổn thương ? Chẳng phải quay về nơi đó cô ấy sẽ tốt hơn sao?

- Ta không biết lý do nhưng ánh mắt của con bé đã khiến ta nghĩ như thế.

Hàn Văn khó hiểu nhìn bà Triệu, trong lòng cậu xuất hiện hàng loạt những câu hỏi khác nhau về điều này. Trong khoảng thời gian ở bên cạnh Ngọc Trân, Hàn Văn nhận ra chưa bao giờ cô ấy nói rằng đã nhớ ra mọi chuyện. Những lúc Hàn Văn nhắc đến quá khứ Ngọc Trân lại tìm cách né tránh hoặc bảo rằng cô ấy không nhớ gì cả. Thế nhưng mỗi buổi chiều, Ngọc Trân đều thẫn thờ ngồi một mình bên cầu cảng, ánh mắt buồn bã nhìn ra biển, có lúc đôi mắt ấy lại long lanh những giọt nước mắt.

Phải chăng bản thân Ngọc Trân cũng đang mâu thuẫn với những cảm xúc trong lòng mình ?

Cô ấy một phần muốn trốn tránh quá khứ nhưng một phần lại không nỡ xóa bỏ nó. Vì sao Ngọc Trân lại không nỡ xóa bỏ quá khứ ấy ?

Trong phần quá khứ ấy có một điều gì đó rất quan trọng với Ngọc Trân ?

Đột nhiên Hàn Văn nhớ đến một việc khá quan trọng.

Chiếc nhẫn.

Hàn Văn cố gắng nhớ lại buổi chiều hôm ấy, cậu tình cờ nhìn thấy Ngọc Trân đứng trên bãi biển, cô ấy như đang muốn ném vật gì đó nhưng rồi lại thôi. Rất lâu sau đó Ngọc Trân đã bật khóc...

Điều gì đã khiến cô ấy bật khóc ...?

Hàn Văn nghĩ ngợi rất lâu nhưng vẫn không tìm được câu trả lời, cậu cứ đi tới đi lui trong nhà. Cho đến khi đứng lại thì nhận ra mình đang đứng trước cửa căn phòng cũ của Ngọc Trân.

Trong vô thức Hàn Văn khẽ đẩy nhẹ cánh cửa và bước vào bên trong. Căn phòng tuy nhỏ nhưng lại rất ngăn nắp và sạch sẽ. Đôi mắt cậu khẽ dừng lại bên chiếc chăn màu hồng mà Ngọc Trân đặc biệt rất thích. Khoe môi khẽ nâng lên tạo thành một nụ cười.

Hàn Văn ngồi bên mép giường, khẽ nằm lên chiếc gối của cô ấy, Hàn Văn hít hà cảm nhận mùi hương từ mái tóc Ngọc Trân còn sót lại. Cậu nhắm mắt lại, nghĩ đến khuôn mặt sáng trong như ngọc của Ngọc Trân, nụ cười rạng rỡ trong sắc nắng...

- Hàn Văn à ... !

Trong tiềm thức của Hàn Văn bỗng vang lên tiếng gọi của Ngọc Trân, nửa mơ nửa tỉnh, mờ ảo như một giấc mộng. Nước mắt vô thức lại chảy ra, tìm cậu như bị lớp gai nhọn đâm vào.

Hàn Văn vòng tay ôm chặt lấy chiếc gối, bất chợt nhận ra có thứ gì đó bên dưới chiếc gối.

Một phong thư màu hồng.

Hàn Văn vội vã mở phong thư, cậu nâng niu nó thật nhẹ nhàng tựa như nâng niu một báu vật.

” Hàn Văn.

Có lẽ khi anh đọc được lá thư này thì em đã rời khỏi hòn đảo, nhưng em vẫn còn rất nhiều điều muốn nói với anh. Em xin lỗi vì đã nói dối ,em không hề bị mất trí nhớ ,chỉ là em không muốn nhớ về quá khứ ấy.

Em là một ca sĩ và đó cũng là khát vọng, ước mơ duy nhất của em từ khi em còn là một đứa trẻ. Nhưng khi em trở thành ca sĩ, sống trong thế giới ấy em cảm thấy thật tồi tệ. Cuộc sống ấy không hề giống như vẻ hào nhoáng bên ngoài của nó, đó là một cuộc sống rất khắc nghiệt.

Lúc nào cũng vậy, xung quanh em chỉ toàn những kẻ lừa dối, những kẻ sẵn sàng hạ nhục em bằng những trò bẩn thỉu. Những chiêu trò PR, những scandal, những lời bịa đặt, ... nó khiến em không còn tin vào những điều tốt đẹp nữa.

Em đã rất mệt mỏi và em muốn chạy trốn khỏi cuộc sống đó.

Và rồi em gặp anh, một người có tấm lòng nhân hậu, tốt bụng lại thật thà. Anh đã làm thay đổi những suy nghĩ tiêu cực trong em, giúp em nhận ra rằng cuộc sống không hẳn lúc nào cũng là màu xám, đôi khi nó vẫn còn có những mảng màu hồng.

Em đã nhận ra rằng mình rất yêu anh, chỉ cần nhìn thấy nụ cười ngố, nét mặt bối rối ngượng ngùng của anh thì lòng em lại cảm thấy rất bình yên.

Em biết rồi sẽ có một ngày em rời khỏi hòn đảo này, nhưng em vẫn hi vọng được gặp lại anh.

P/S: Điều ước của em trong đêm hoa đăng ấy chính là : Em sẽ được gặp lại anh và yêu anh thêm một lần nữa.

...”

Đôi vai khẽ run rẩy.

Khuôn mặt cậu như bị nhấn chìm trong nước mắt.

Chiếc vòng trên cổ khẽ lóe sáng kì lạ.

- Xin ... lỗi... Ngọc Trân, là do anh ngốc nghếch... để vụt mất em như thế ... xin ... lỗi ... ! Anh nhất định ... nhất định ... sẽ gặp lại em...

Ánh trăng bên ngoài trở nên nhạt nhòa.

Bầu trời đêm đen kịt.

Những ngôi sao cũng trở nên mờ ảo.

Chiếc du thuyền chậm rãi cập bến, Kiến Minh từ tốn đi xuống cầu phao, gọi điện thoại cho các quản lí chuẩn bị xe. Ngọc Trân lặng lẽ đi phía sau, đôi mắt buồn bã trầm tĩnh không gợn sóng, khóe môi cũng trở nên nhợt nhạt hẳn đi. Có vẻ như cô đã rất mệt mỏi sau chuyến đi hoặc vì một lí do nào đó quan trọng hơn.

Trên khuôn mặt đẹp sắc sảo ấy lại hiện lên những vết tích của nước mắt, những vệt nước mắt như khô lại mà chủ nhân của nó đã vô tình quên lãng.

Xe đã được chuẩn bị, Ngọc Trân hồ hởi ngồi vào bên trong, từ lúc trở về đến giờ cô vẫn giữ im lặng như thế. Khuôn mặt cũng dần trở về với nét lạnh lùng, nụ cười không còn rạng rỡ nữa mà có chút gì đó gượng gạo.

Trong lòng cô giờ đây chỉ có một nỗi bi ai, một nỗi buồn không thể diễn tả thành lời.

- Ngọc Trân, Minh Hiếu đang đợi cậu ở nhà đấy, cậu ấy rất lo lắng cho cậu.

Kiến Minh đưa tay chặn điện thoại, khẽ nói. Ngọc Trân âm ừ vài tiếng rồi mơ hồ nhìn cảnh vật đang thay đổi dần bên ngoài cửa xe.

Minh Hiếu ...!

Cái tên ấy rất dễ quen thuộc với cô, nhưng không hiểu sao giờ đây nó lại trở nên xa lạ.

Là do cô không còn yêu cậu nữa hay vì một người nào khác ...?

Hàn Văn ... !

Tiềm thức của Ngọc Trân chợt hiện lên hình bóng của cậu, dáng người mạnh mẽ, nụ cười ngổ hiên lành, đôi mắt sáng ngời với khí chất điềm đạm.

Và

Tình yêu trong sáng, tinh khiết nhất mà Hàn Văn đã dành cho Ngọc Trân.

Hàn Văn lặng lẽ đứng trên cầu cảng, ánh mắt lưu luyến nhìn về phía ngôi nhà của cậu. Lần đầu tiên rời khỏi hòn đảo thân thuộc này, cảm giác lưu luyến khiến cậu trở nên yếu đuối. Cậu thật sự không muốn rời khỏi nơi này ...

Nhưng ...

Hàn Văn không thể đánh mất tình yêu của mình

Cậu muốn gặp lại Ngọc Trân

Muốn được nhìn thấy nụ cười tỏa nắng của cô ấy

Và cậu muốn được yêu cô ấy thật nhiều

Đọc tiếp Yêu em, xa mấy anh cũng tìm – Chương 7

7. – Chương 7

Trên con đường nhỏ trong một khu dân cư, cậu thanh niên đang loay hoay hết giờ bản đồ lại lôi mớ giấy tờ gì đó, trông đáng vẻ chật vật mà đáng thương. Khuôn mặt ngẩn ngơ dường như là người lần đầu tiên đi đến nên thành phố.

- Nhà cậu ấy ở đâu ý nhỉ ? Nhiều nhà quá biết tìm ở đâu đây ?

Khẽ lầm bầm nói một mình, cậu lại tiếp tục tra trên bản đồ như đang chơi trò tìm kho báu.

Một bà cô vừa đi chợ về nhìn thấy cậu liền tiến đến đề nghị giúp đỡ.

- Hình như cháu đang tìm nhà ai đó phải không ?

- Vâng ạ, cháu đang tìm nhà của một người bạn. Đây là địa chỉ của cậu ấy cô giúp cháu tìm với có được không ?

- Ừm ... hình như là ở bên khu S, ngôi nhà số 9. Cháu đi thẳng sau đó rẽ trái là khu S, trên đó có số nhà đấy.

- Vâng, cháu cảm ơn cô. Chào cô.

Con đường vắng vẻ tràn ngập trong sắc vàng của nắng, cái nắng không gắt mà dịu nhẹ như báo hiệu mùa đông sắp về.

Bầu trời trong xanh từng mảng mây trắng lững lờ trôi.

Khu dân cư chìm trong tĩnh lặng.

Gió nhẹ lướt qua thổi bay mái tóc của ai đó.

Dưới cái nắng nhàn nhạt ấy, gương mặt thanh tú trở nên rạng ngời hơn.

Đứng trước cửa căn nhà số 9, khẽ nhón chuông và chờ đợi. Một lúc sau, người trong nhà mới ưỡn oải bước ra. Cô gái có mái tóc ngắn màu vàng chóc sặc sỡ, đứng dưới nắng nó trở nên lấp lánh, lung linh hơn bao giờ hết. Làn da trắng sữa càng tôn thêm vẻ đáng yêu của cô gái.

- Lê Tú Uyên ! Mau mở cửa !

Ngẩn ngơ nhìn người bên ngoài một lúc, đôi mắt mở to hết cỡ và khẽ A lên một tiếng

- A, Triệu Hàn Văn ! Omo

- Yah ! Cậu có đứng lại không hả ? Tôi đã tìm đến tận nhà rồi cậu còn trốn đi đâu được nữa hả ?

Hàn Văn tức giận quát lớn, người kia chầm chậm quay lại, cười cười một cách gian manh.

- Ai dám trốn cậu đâu he he ... bạn bè lâu lắm mới gặp lại, cậu vào nhà đi.

Cậu khẽ liếc nhìn Tú Uyên, ánh mắt cũng trở nên đề phòng người này, lúc này còn tìm cách chạy trốn mà giờ bỗng trở nên tốt lạ thường.

Căn nhà của Tú Uyên khá khang trang, tuy không rộng rãi nhưng lại rất ngăn nắp và gọn gàng. Không khí trong nhà cũng thoáng mát, vừa bước vào nhà đã tạo cho người ta một cảm giác dễ chịu. Các vật dụng trong nhà đều được sắp xếp rất ngăn nắp, những món đồ trang trí nhỏ nhắn và rất đáng yêu, thích hợp với chủ nhà.

Hàn Văn ngẩn nhìn những vật dụng trong nhà cậu khẽ dừng lại trước một con thú nhồi bông màu vàng chóc, hai tai dài có chỏm màu đen, hai má màu đỏ trông rất đáng yêu. Tú Uyên nhìn thấy thì mỉm cười nói

- Cậu thích nó hả?

- Trông đáng yêu quá – Hàn Văn lắc lắc con thú nhồi bông, ánh mắt thích thú

- Đó là Pikachu ~ – Tú Uyên khẽ chu mỏ làm aegyo khiến Hàn Văn nhăn mặt

- Yah ... được rồi, hoặc là cậu ngừng lại hoặc là tớ sẽ đấm cậu một phát.

- Lâu ngày không gặp cậu vẫn hung dữ như xưa.

Tú Uyên trề môi, ngồi đối diện Hàn Văn, người đang loay hoay mở chai nước. Cả ngày đi dưới nắng khiến cậu cảm thấy khát khô cổ họng. Tú Uyên chăm chú nhìn Hàn Văn một lúc rồi hỏi

- Hừm... Cậu có việc gì muốn nhờ đến tớ đúng không ?

- Sao cậu biết ? – Hàn Văn ngẩn lên nhìn Tú Uyên

- Một đứa trẻ ngoan như cậu không bao giờ dám rời khỏi hòn đảo, mà nếu có rời khỏi đó thì chắc chắn là sẽ có việc rất quan trọng. Nói đi, cậu đến đây để làm gì ? – Tú Uyên gãi cằm tỏ vẻ như rất hiểu chuyện

- Tớ muốn trở thành ca sĩ. Cậu giúp tớ có được không ?

Hàn Văn ngại ngùng nói rồi vội cúi đầu che giấu vẻ bối rối. Lúc ấy suýt chút nữa Tú Uyên đã bị sặc nước, cũng may cậu ấy vẫn kiềm chế được. Tú Uyên quay sang nhìn Hàn Văn, ánh mắt trở nên quái gở như nhìn thấy một sinh vật lạ.

- Hả ? Tại sao cậu lại muốn trở thành ca sĩ ?

- Tớ ... tớ ... ừm... đó là ước mơ của tớ... – cậu ấp úng đáp

Tú Uyên neho mắt nhìn Hàn Văn, cậu biết rõ Hàn Văn nói dối rất tệ và mỗi lần như thế cậu ấy đều cúi mặt, đổ mắt ánh mắt lại do dự. Những biểu hiện lúc này có thể chắc chắn rằng Hàn Văn đang nói dối. Tú Uyên nghiêng đầu, hai tay giữ chặt vai Hàn Văn và nhìn thẳng vào đôi mắt có chút hoảng loạn của cậu ấy.

- Cậu nói dối ! Mau khai thật đi vì sao cậu lại rời hòn đảo và muốn trở thành ca sĩ.

Hàn Văn hốt hoảng tránh né ánh mắt dự tợn của Tú Uyên nhưng không được. Cuối cùng đành thở dài, thấp giọng kể toàn bộ câu chuyện. Ánh mắt Hàn Văn rất buồn bã, nét mặt thoáng vẻ bi ai. Nghe xong câu chuyện, Tú Uyên ngẩng người nhìn Hàn Văn, đôi mắt ngập tràn vẻ kinh ngạc, gương mặt thì sững sờ như đối diện với một điều gì đó rất điên rồ. Một lúc sau, cậu mới lấy lại bình tĩnh và nói

- Cậu điên rồi ! Chỉ vì một cô gái mà cậu lại chấp nhận rời bỏ vỏ bọc an toàn của mình sao ? Cậu thật sự đã bị tình yêu làm mờ mắt.

- Không phải tớ mù quáng, tớ chỉ muốn gặp lại cô ấy và ...

- Thôi tạm thời bỏ qua chuyện đó, nhưng nói cho tớ biết cô ca sĩ mà cậu yêu là ai ?

- Trần Ngọc Trân ...

- Hả ?

Lần này Tú Uyên hoàn toàn bị kinh ngạc đến độ đờ người, mắt chữ O mồm chữ A. Hàn Văn nhìn thấy Tú Uyên như thế thì trề môi

- Làm gì mà cậu ngạc nhiên dữ vậy bộ có gì sai sao ?

Tú Uyên cười đơ, vẻ mặt trông rất quái lạ, kiểu như đang chọc tức cậu, điều đó càng khiến cho Hàn Văn thấy tức giận.

- Ha ha cậu có biết Trần Ngọc Trân là ai không hả? Là một ngôi sao hàng đầu, một idol nổi tiếng nhất trong showbiz. Cả cái nước Việt Nam này ai ai cũng mơ ước được yêu cô ấy, đồ ngốc ?

- Yah ... có cậu mới ngốc ấy. Cậu có biết tớ và Ngọc Trân từng là một cặp không hả? Còn nữa bọn tớ còn có vật đính ước với nhau đấy nhé

Hàn Văn tức giận chỉ chiếc vòng sáng lấp lánh trên cổ cho Tú Uyên xem, sau đó có vênh mặt cảnh cáo Tú Uyên. Cô gái tóc ngắn khẽ lắc đầu, thở dài, vẻ mặt vờ như đau khổ

- Cậu điên thật rồi Hàn Văn à, thật đáng thương mà. Không ngờ cậu lại là Fan cuồng của Ngọc Trân, đến độ còn muốn làm người yêu của cô ấy.

- Cậu thôi đi, những gì tớ nói đều là thật đó. Đừng có trêu chọc tớ

- Có lẽ đi đường xa nên cậu mệt rồi hoang tưởng như thế. Thôi để tớ đưa cậu đi nghỉ, đi nào, đi nào

- Yah... tớ không bị điên, tớ nói thật đó. Ngọc Trân từng là người yêu của tớ ...

Mặc kệ Hàn Văn lèm bèm đủ chuyện, Tú Uyên vẫn ngó lơ và kéo cậu bạn thân vào phòng.

Ngồi một mình trong phòng Hàn Văn thật sự vẫn chưa hết tức giận vì việc Tú Uyên không hề tin cậu, lại còn mắng cậu là đồ điên. Hàn Văn ức lắm chứ nhưng không thể nào chứng minh được những điều cậu nói là sự thật.

Kể ra cũng đúng, làm sao tin được một ngôi sao hàng đầu như Ngọc Trân lại có quan hệ với một kẻ bình thường như Hàn Văn. Bất giác Hàn Văn cảm thấy những lời Tú Uyên nói là đúng. Cậu khẽ nhếch môi cười, nụ cười xót xa.

Ngọc Trân vốn là một ngôi sao lấp lánh trên trời cao, một tên ngốc như cậu thì làm sao có thể chạm đến được ... ?

Nhưng ...

Bằng mọi nỗ lực Hàn Văn sẽ gặp lại cô ấy ... cậu tin là như thế

Buổi tối, khi nhìn thấy Ngọc Trân trên tivi Hàn Văn vui mừng không thể tả được, giống như đó là lần đầu tiên cậu nhìn thấy cô.

Ngọc Trân mà cậu nhìn thấy là một cô ca sĩ xinh đẹp đến rung động lòng người, sở hữu eyes-smile quyến rũ, mái tóc đen quen thuộc giờ đây bị thay đổi thành màu đỏ nổi bật. Nhưng dù có thay đổi màu tóc đi nữa Ngọc Trân của cậu vẫn rất xinh đẹp.

Nhưng ...

Hàn Văn chợt nhận ra, đôi mắt ấy không còn lấp lánh, trong sáng như ngày đó nữa, thay vào đó là đôi mắt hờ hững, phẳng phất một nét lạnh lùng, vô tâm.

Ánh mắt Ngọc Trân sâu thăm thẳm.

Nụ cười phẳng phất một nỗi buồn.

Hai mắt của Hàn Văn ánh lên một chút tiếc nuối. Nét mặt trở nên đau khổ khi nhìn thấy Ngọc Trân lại trở nên như thế. Không còn nét cười rạng rỡ, tinh nghịch mà chỉ còn lại một vẻ lạnh lùng, hờ hững.

Thế giới của cô ấy là như thế sao ... ?

Bên ngoài gió nhẹ thổi mang theo cái giá lạnh của mùa đông.

Mùa thu đã trôi qua và đông đã về.

Cái giá lạnh như tràn vào căn phòng bao quanh lấy cậu, càng lúc lòng cậu lại càng tê buốt đến xót xa.

Buổi sáng cuối thu, trời mưa nhỏ nhẹ nhàng mềm mại mà trong suốt, không khí tươi mới tựa như khung cảnh trong mơ.

Hàng cây um tùm xanh rờn, lá cây trong làn mưa nhẹ nhàng lay động.

Thành phố này to thật khác hẳn với nơi Hàn Văn sống từ bé, cậu mê mẩn ngắm nhìn đường phố, chốc chốc lại thán phục trước những tòa cao ốc cao ơi là cao. Hàn Văn chẳng khác nào một đứa trẻ lần đầu tiên được khám phá vùng đất mới. Đối với cậu ở đây cái gì cũng mới lạ, cái gì cũng tuyệt vời. Tú Uyên đi bên cạnh khẽ huych vai Hàn Văn nhắc nhở:

- Này, ngậm bớt mồm lại gió vào bụng thì nguy.

Hàn Văn trề môi liếc Tú Uyên.

Con đường ngập tràn trong ánh nắng, gió nhẹ thổi mang theo hơi thở của mùa đông. Vì hôm nay là cuối tuần nên đường phố không đông đúc như mọi ngày, mọi người đa số đều thích đi tản bộ vì vậy trên vỉa hè người qua lại rất đông. Cả hai vừa đi vừa trò chuyện rất vui vẻ, bất chợt Hàn Văn dừng người đứng lại.

Bên kia đường Ngọc Trân chậm rãi bước ra, cô mặc chiếc đầm ngắn màu hồng, khuôn mặt xinh đẹp được giấu sau chiếc kính đen, đôi môi anh đào khẽ nở một nụ cười nhạt nhẽo. Đi bên cạnh Ngọc Trân là một chàng trai tóc đen, dáng người cao cao, khuôn mặt phẳng phất nét trầm lặng. Đôi mắt đen sâu thăm thẳm, chứa đựng một vẻ lạnh lùng, thờ ơ với mọi người.

Chàng trai lịch sự mở cửa xe cho Ngọc Trân, khéo môi dịu dàng nở nụ cười. Sau đó đám nhà báo không biết từ đâu xuất hiện bao vây chiếc xe, tiếng máy ảnh, đèn flash vang lên. Chiếc xe vội vã rời khỏi đó, khuôn mặt Ngọc Trân khẽ lướt qua như một cơn gió lạnh bao bọc lấy tim Hàn Văn.

Cậu đứng ngây ra đó rất lâu cho đến khi cảm thấy nhớp nháp ở bàn tay thì nhận ra que kem mà Hàn Văn đang ăn đã tan chảy.

Que kem màu hồng lấp lánh trong nắng, nụ cười của cô ngày ấy còn rạng rỡ hơn cả ánh mắt trời. Bất giác Hàn Văn cười đau khổ.

Minh Hiếu lặng lẽ lái xe chợt nhìn thấy vẻ mặt không được tự nhiên của Ngọc Trân, cậu nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, sau đó hỏi:

- Trông em không được khỏe hay là anh đưa em về nhà nhé
- Không sao, em ổn mà.

Ngọc Trân cười nhẹ, ánh mắt dịu dàng nhìn Minh Hiếu. Từ khi quay trở về, Ngọc Trân cũng dần thay đổi tính tình. Cô thường trở nên trầm lặng, ánh mắt nhìn xa xăm. Dường như trong lòng Ngọc Trân đang ẩn chứa một nỗi buồn không thể nói nên lời. Cô chỉ mỉm cười trước công chúng, báo chí, nụ cười nhạt nhẽo mà cô vẫn thường làm.

Trong kí ức của Ngọc Trân, cô vẫn đang nghĩ về người ấy, người đã làm thay đổi cuộc đời cô. Tuy ở bên cạnh cậu một thời gian nhưng cô đã bị thay đổi bởi tình cảm chân thành của cậu.

Ngay lúc này Ngọc Trân cảm thấy nhớ cậu, cô muốn gặp cậu...

... nhưng lại sợ không biết sẽ đối diện như thế nào với Minh Hiếu

Hàn Văn đang loay hoay chuẩn bị bữa trưa thế nhưng đầu óc cậu đang ở một nơi rất xa. Cậu nghĩ về Ngọc Trân, nghĩ về người đi cùng cô ấy. Hàn Văn chợt nhớ Ngọc Trân có mối quan hệ rất thân thiết với Chủ tịch của MH, phải chăng là người đó? Con người đó có vẻ rất lạnh lùng, thờ ơ thế nhưng khi ở bên cạnh Ngọc Trân lại nở một nụ cười dịu dàng như thế. Mối quan hệ của họ không đơn giản chút nào.

Người đó chính là người mà Ngọc Trân từng yêu ?

Cũng chính là chủ nhân của chiếc nhẫn mà cô ấy không thể vứt bỏ ?

- Yahh ... Hàn Văn à, khét rồi kìa mau tắt bếp đi !!

Tú Uyên ngửi thấy mùi khét vội từ phòng khách chạy xuống, rốt cục nhìn thấy Hàn Văn đứng bên cạnh chiếc chảo đang bốc khói, vẻ mặt thì mơ màng khó hiểu. Tú Uyên bước đến gần Hàn Văn trừng mắt

- Cậu sao vậy ? Cứ mơ mơ màng màng như thế có ngày không có nhà để ở
- Xin lỗi, tớ ... tớ hơi mệt. Có lẽ tớ nên về phòng nghỉ, cậu cứ ăn trưa đi không cần gọi tớ.

Tú Uyên nhìn Hàn Văn, cậu thực sự đang rất muốn biết rốt cục đã có chuyện gì xảy ra với tên ngốc này. Nhưng đáng tiếc hàng lông mi rậm của cậu ấy đã che giấu đôi mắt kia, không thể nào nhìn thấy đáy được.

- Đây tên ngốc, công ty MH đang tuyển trainer đấy. Sáng nay tớ tình cờ đi ngang đó và nhìn thấy bảng thông báo. Nếu cậu còn muốn trở thành ca sĩ thì sáng mai đến đó dự tuyển đi.

Dáng lưng của Hàn Văn thoáng dừng lại lưng chừng rồi lại tiếp tục tiến về phía trước. Tú Uyên chỉ nghe thấy tiếng ậm ừ thật nhỏ, cậu khẽ thở dài nhìn theo Hàn Văn. Đột nhiên trong đầu Tú Uyên hiện lên một câu hỏi mà bản thân cậu cũng không rõ câu trả lời

Tình yêu là gì ?

10h30 sáng.

- Oaaaaa !!! Cuối cùng cũng xong rồi. Phù ! Mệt chết đi được

Chàng trai trẻ vươn vai một cách sảng khoái, ngồi như thế từ sáng đến giờ khiến lưng anh rất khó chịu, chưa kể đến việc phải đối mặt với một số thí sinh “tuyệt vời”. Cô gái ngồi bên cạnh mỉm cười, huých vào vai anh

- Trông em như già đi 10 tuổi vậy, Quang Tuấn à.
- Chị Thùy Linh cứ trêu em, chị không thấy đợt thí sinh năm nay không tốt bằng năm trước sao, toàn là những thí sinh “tuyệt vời”. Mỗi lần đối diện với họ là em cứ như già đi mấy tuổi.
- Thôi xong rồi. Nghỉ ngơi thôi, mọi người nghỉ ngơi thôi. Cảm ơn mọi người đã giúp đỡ

Thùy Linh đứng dậy cúi đầu cảm ơn các staff đang đứng dọn dẹp, họ loay hoay dọn các dụng cụ, thiết bị. Thùy Linh cũng gấp mở hồ sơ lại nhét vội vào túi xách định rời khỏi phòng thì một cậu thanh niên vội vã chạy vào. Về mặt hơi thở, vội vã đến nỗi thở không ra hơi.

- Xin ... xin lỗi... em đến muộn nhưng ... xin hãy cho em ... được thử giọng ...

Chàng trai kia vừa nói vừa thở hổn hển, dáng vẻ trông rất tội nghiệp. Các staff khẽ cau mày, lắc đầu nói

- Trễ rồi em về đi, đợt tuyển khác nhé. Đợt này đã kết thúc rồi

- Không được, xin ... mọi người... hãy cho em ... một cơ hội... em không thể đợi được...

- Kết thúc rồi, mau về đi

- Làm ơn đi ạ, em không thể chờ thêm được nữa...

Các staff khó chịu đẩy cậu ra ngoài và tiếp tục dọn dẹp. Chàng trai kia vẫn không rời khỏi đó cố gắng năn nỉ.

Dáng lưng trông đến đáng thương.

Đôi mắt long lanh ánh lên nét bi thương.

- Em có 30s để thể hiện.

Giọng nói ấy vang lên khiến các staff trong phòng đều kinh ngạc hướng mắt về phía giọng nói. Thùy Linh ngồi xuống ghế, về mặt điềm đạm nhưng đầy uy lực. Quang Tuấn cũng vội vã ngồi vào ghế, lén nhìn thái độ của Thùy Linh.

Chàng trai kia tiến về phía trước Thùy Linh và Quang Tuấn, khẽ hít thở thật sâu và rồi cất giọng hát.

Chất giọng ấm áp, dịu dàng và sâu sắc vang lên khiến cả căn phòng chìm vào những giai điệu trầm lắng của bản ballad. Đến những đoạn cao trào, giọng hát ấy trở nên cao vút mang theo những cảm xúc chân thật nhất của bài hát. Chỉ 30s ngắn ngủi nhưng mọi người trong căn phòng ấy đều trở nên trầm lắng như lạc vào không gian của bài hát. Ngay cả khi bài hát kết thúc họ vẫn chưa kịp nhận ra điều đó.

Thùy Linh ngược nhìn chàng trai kia, đáy mắt khẽ dao động, nụ cười dịu dàng nở trên môi.

- Em tên gì ?

- Em ... em tên là Triệu Hàn Văn.

- Tốt lắm Hàn Văn. Mọi người nghỉ ngơi đi nhé

Nói rồi Thùy Linh đứng dậy bỏ đi, Quang Tuấn mỉm cười tiến về phía Hàn Văn khẽ vỗ vai nói

- Chúc mừng em, Em được nhận là trainer rồi đấy.

- Thật vậy sao ? Em đã được trở thành trainer rồi sao ?

- Đúng vậy. Chị Thùy Linh vừa bảo em ngày mai đến làm thử tập, nhớ đến sớm đấy nhé.

- Vâng, em nhớ rồi. Cảm ơn anh, cảm ơn mọi người, cảm ơn rất nhiều

Hàn Văn mừng rỡ cúi đầu cảm ơn mọi người liên tục, khuôn mặt sáng ngời để lộ vẻ hớn hởi. Mọi người cũng vui vẻ chúc mừng cậu, lúc này họ vẫn còn tỏ ra khó chịu nhưng giờ lại trở nên thân thiện hơn, thay đổi 180 độ. Nhưng Hàn Văn không để ý đến điều đó, cậu đang rất vui vì được chọn làm trainer.

Cơ hội để trở thành một ca sĩ càng gần hơn với Hàn Văn, chỉ cần nghĩ đến việc được gặp Ngọc Trân thì cậu đã cảm thấy rất hạnh phúc.

Thùy Linh bước vào thang máy khẽ liếc nhìn đồng hồ, cửa thang máy vừa định đóng lại thì Quang Tuấn vội vã bước vào. Anh ngẩn lên cười rất tươi với Thùy Linh trong khi cô lại khẽ chau mày mắng:

- Tên gốc này, em lè mề quá đó

- Là do chị vội vã thì có. Chị này, sao chị lại đồng ý dễ dàng chọn Hàn Văn vậy? – Quang Tuấn khó hiểu nhìn Thùy Linh,

- Vì giọng hát của Hàn Văn rất tốt, mặc dù vẫn còn nhiều khuyết điểm nhưng chị tin rằng nếu được luyện tập và đào tạo tốt Hàn Văn sẽ trở thành một ngôi sao lớn. Có khi Hàn Văn lại trở thành đối thủ của Ngọc Trân cũng nên, xem ra lần này chị sẽ khiến Minh Hiếu phải nể phục rồi.

Quang Tuấn suy nghĩ một chút quay sang nhìn Thùy Linh. Anh nhìn thấy nụ cười ranh mãnh có chút tinh nghịch của cô ấy thì như hiểu ý, lắc đầu mỉm cười.

Tú Uyên đứng bên ngoài tòa cao ốc của MH nóng lòng chờ đợi tên ngốc kia, sáng nay đi trễ không biết người ta có để cho thi hay không. Nhìn vào ánh mắt của Hàn Văn, Tú Uyên nhận ra cậu ấy đã rất quyết tâm thực hiện nguyện vọng này. Đôi lúc Tú Uyên cũng muốn tin những điều Hàn Văn nói là thật nhưng lại không thể tin được, bởi một ngôi sao hàng đầu như Ngọc Trân lúc nào cũng được bảo vệ, xung quanh được bao bọc bởi lớp hào quang sáng chói kia làm sao có thể yêu một Hàn Văn ngổ ngáo, lại sống ở một hòn đảo vắng vẻ, quanh năm đều gắn bó với biển. Nói tóm lại Tú Uyên không thể tin được điều đó.

Đang mơ màng ngẫm nghĩ chợt cậu nhìn thấy Hàn Văn từ bên trong tòa nhà chạy ù ra ngoài, với vẻ mặt hớn hờ nhất mà cô từng gặp. Đôi mắt sáng lấp lánh trong niềm sung sướng, nụ cười vốn đã ngổ ngáo nay lại càng ngổ hơn. Hàn Văn chạy đến chỗ Tú Uyên, ôm chầm lấy cô ấy và nhảy tưng tưng như một đứa trẻ.

- Đậu rồi, tớ đậu rồi. Tớ được chọn làm trainer rồi !

- Thật chứ ?

- Thật mà, họ còn hẹn tớ ngày mai đến làm thủ tục gì đó. Vui quá ! Tớ đậu rồi – Giọng cười “man rợ” đúng chất ác quỷ của Hàn Văn vang lên, nhờ giọng cười đó mà Tú Uyên mới chắc chắn điều cậu ấy vừa nói là thật

- Cậu giỏi thật, chúc mừng cậu. Chúng ta phải ăn mừng mới được. Party over night !!! Yeeeeee !!!

- Cậu phấn khích thái quá rồi đó. Kiếm một quán ăn nhỏ thôi đỡ tốn kém, tớ không đủ tiền để mở tiệc gì gì đó cho cậu đâu.

Hàn Văn nhún vai nói, mặc dù đang rất phấn khích trước niềm vui ấy nhưng cậu vẫn đủ tỉnh táo để ngăn chặn việc bị Tú Uyên thâm hụt hầu bao.

- Keo thế, chỉ có một bữa thôi mà. Dù sao vụ này rất đáng để mở tiệc mà

Tú Uyên trề môi, liếc Hàn Văn. Tên này không dễ bị dụ chút nào

Tuy không được một bữa tiệc lớn nhưng Tú Uyên vẫn vui vẻ đi cùng Hàn Văn đến một quán ăn bình dân để ăn mừng. Quán ăn khá đông khách không khí bên trong rất ồn ào, ngập tràn trong mùi thức ăn. Khó khăn lắm Hàn Văn và Tú Uyên mới tìm được một chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Một nhân viên phục vụ xuất hiện và đưa cho họ thực đơn. Chọn món ăn xong cả hai bắt đầu bàn bạc về những việc sắp tới.

Mặc dù Hàn Văn đã được chọn làm trainer của MH nhưng cậu vẫn phải tìm một việc làm, không thể để một mình Tú Uyên gánh hết các chi phí trong nhà.

Tú Uyên vốn là bạn thân của Hàn Văn từ bé, cả hai cùng nhau lớn lên trên hòn đảo ấy. Khi trưởng thành, gia đình Tú Uyên đã rời khỏi hòn đảo nên Hà Nội sinh sống. Mặc dù đã chuyển đi xa nhưng Tú Uyên vẫn thường xuyên giữ liên lạc với Hàn Văn. Cả hai vẫn là bạn thân của nhau cho đến khi Tú Uyên nợ Hàn Văn một khoản tiền do Tú Uyên gặp khó khăn. Đây cũng là lí do vì sao khi nhìn thấy Hàn Văn đứng trước nhà Tú Uyên đã sợ hãi định chạy trốn. Hàn Văn vốn không quen biết ai ở đây, vì vậy cậu đành phải “ăn nhờ ở đậu” nhà “con nợ” Tú Uyên để trừ nợ.

Một lúc sau thức ăn được mang ra, Hàn Văn vẫn đang nhai ngô nướng thì Tú Uyên ngẫm nghĩ điều gì đó một hồi sau chỉ vào mũi Hàn Văn

- Ngày mai cậu phải đi kiếm việc làm. Rõ chưa hả?

- Tớ biết làm gì bây giờ ? – Hàn Văn khề lêu bâu

- Cửa hàng hoa gần nhà đang cần người cậu đến đó đi
 - Cửa hàng hoa á ? Tớ không biết làm mấy chuyện đó. – Hàn Văn ngơ ngẩn gãi đầu, ánh mắt ngây ngô đến tội nghiệp
 - Thì ... thì vào đó người ta sẽ hướng dẫn cho cậu. Tóm lại là ngày mai cậu phải đến đó làm việc, chúng ta sẽ chia các chi phí trong nhà. Tiền nhà là phần của tớ, điện nước là phần cậu, được chứ?
 - Ồm... cũng được. – Hàn Văn ngơ người để mặc cho Tú Uyên sắp đặt
 - Còn nữa tớ có một quy tắc. Không được dắt bạn gái về nhà. Nhớ đấy ? – Tú Uyên nheo mắt cảnh báo, đáng vẻ giống như một nhân viên điều tra trông rất buồn cười
 - Ồm, tớ biết rồi. Vả lại ở đây ngoài cậu ra tớ đâu quen biết ai.
 - Tớ chỉ dặn trước vậy thôi, ai mà biết được một ngày nào đó cậu lại yêu một cô nàng nào đó và rồi ...
- Ý nghĩ gian tà chợt xuất hiện trong đầu Tú Uyên khiến cho nụ cười của cô trở nên... biến thái. Hàn Văn như hiểu được ý Tú Uyên liền chồm người đánh mạnh vào vai cậu, lên giọng nói
- Cậu thôi cái suy nghĩ biến thái đó đi. Đừng có nghĩ ai cũng như cậu
 - He he, ai mà biết được chứ

Bữa trưa của họ được nhân viên mang ra đợt 2, tuy nhỏ nhắn nhưng phần ăn của cả hai không hề nhỏ chút nào.

Quán ăn càng về trưa lại càng đông khách, đa phần là những nhân viên văn phòng. Họ đến đây dùng bữa trưa đồng thời tán chuyện phiếm với nhau. Không khí càng lúc càng náo nhiệt hơn.

Đọc tiếp Yêu em, xa mấy anh cũng tìm – Chương 8

8. – Chương 8

- Hàn Văn, chị ra ngoài một lúc em ở lại trông chừng cửa hàng nhé.
- Người phụ nữ trẻ khoác khăn choàng, đeo găng tay khê căn dặn cậu nhân viên đang loay hoay tỉa hoa. Hàn Văn mỉm cười, ánh mắt lấp lánh khê gật đầu
- Chị cứ đi đi em sẽ trông chừng cửa hàng.
- Cánh cửa khê mở một luồng gió lạnh bên ngoài len qua khe hở thổi hơi lạnh vào bên trong. Hàn Văn khê rùng mình, cái lạnh mùa đông năm nay không thể đùa được.
- Sau một tuần làm việc ở cửa hàng hoa, Hàn Văn dần dần thích thú với việc hàng ngày của mình đó là chăm sóc cho những cành hoa, không chỉ vậy cậu còn yêu thích cả nghệ thuật cắm hoa. Nhờ có sự hướng dẫn tận tình của bà chủ mà giờ đây Hàn Văn gần như đã thuần thục những kiểu cắm hoa đơn giản.
- Mùa đông đến khí trời cũng trở lạnh, ngoài phố dòng người vẫn hối hả ẩn mình trong lớp áo dày cộp. Tuyết bắt đầu rơi, những bông tuyết đầu tiên của mùa đông.
- Mềm mại nhưng lạnh giá ...
- Những hạt tuyết ấy chỉ cần chạm vào thì đã cảm nhận được cái giá lạnh tê buốt trên đầu ngón tay.
- Hàn Văn trầm lặng đứng bên cửa kính nhìn những hạt tuyết, ánh mắt cậu thoáng nét cười. Không hiểu sao Hàn Văn lại có cảm giác những hạt tuyết ấy rất giống với người cậu yêu.
- Trông mềm mại, mỏng manh là thế ...
- ... nhưng khi chạm vào lại khiến người khác buốt lạnh, xót xa vô cùng...

Trông có vẻ đơn giản, dễ gần ...

... nhưng lại rất lạnh lùng ...

Dù vẫn biết yêu người sẽ càng đau càng khổ ...

... nhưng sao lòng cậu vẫn hướng về người ấy ...

Và người ấy chính là Trần Ngọc Trân, một ca sĩ hàng đầu, một ngôi sao lớn mà cậu không thể chạm đến.

Vì muốn được gặp cô ấy, cậu đã đánh đổi cuộc sống bình dị của mình, thoát khỏi vỏ bọc an toàn kia chỉ để bước vào thế giới của cô ấy.

Hàn Văn đã chơi một ván bài lớn nhất trong cuộc đời mình, cậu đánh cuộc cho tình yêu ấy. Cậu tin chắc rằng mình sẽ được yêu cô ấy thêm một lần nữa

Liệu ván bài ấy sẽ đơn giản như cậu nghĩ ...?

Cánh cửa khẽ bật mở, một cô gái xinh đẹp bước vào vài bông tuyết tinh nghịch rơi trên mái tóc đen càng làm nổi bật vẻ quyến rũ của cô gái. Gương mặt bình thản, đáy mắt không gợn sóng trong trẻo như mặt nước hồ thu. Đôi môi được đánh lên một lớp son màu đỏ nổi bật. Cô gái ấy mang một vẻ đẹp vô cùng sắc sảo đến độ không dễ dàng phai nhạt.

Cô gái khẽ cúi người phủi lớp tuyết bám trên quần áo, rung mình vì giá lạnh. Hàn Văn trầm ngâm nhìn người đối diện rồi bất chợt reo lên

- Tiền bối Thùy Linh !

Cô gái xinh đẹp ngẩng lên nhìn cậu, ánh mắt có chút ngạc nhiên, mỉm cười

- Em ... là ... cậu nhóc 30s ...

- Hử ? Ồ ... ờ... đúng rồi.

Hàn Văn hi hi cười để lộ nụ cười ngố không thể tả được của cậu, dáng vẻ chân thật của cậu chợt khiến người khác cảm thấy thân thuộc hẳn đi. Hàn Văn vội kéo ghế cho Thùy Linh ngồi, cậu còn chu đáo mang đến cho cô cốc trà thảo dược nóng ấm.

- Tiền bối Thùy Linh, đây là trà thảo dược rất tốt cho sức khỏe đấy

- Ái dà, không cần phải gọi như thế đâu. Cứ gọi là chị được rồi. Cảm ơn em Hàn Văn.

- Chị đến mua hoa à ?

- À không, bà chủ cửa hàng là bạn thân của chị. Hôm nay định rủ cậu ấy đi uống cà phê ấy mà

- Nhưng mà chị ấy vừa ra ngoài rồi, chắc là đi siêu thị. Chị ngồi đây chơi nhé em còn phải dọn dẹp một lúc nữa

- Được rồi, em cứ làm việc đi.

Hàn Văn quay trở lại công việc của mình, tiếp tục cắm nốt những cành hoa còn lại. Những lúc tập trung như thế này gương mặt cậu dường như được phủ một vẻ dịu dàng, trầm lặng. Khóe môi như thoáng nét cười, lúc ẩn lúc hiện, ánh mắt sáng trong như nước. Có thể nói Hàn Văn mang một nét quyến rũ nhẹ nhàng, không quá vô vấp, quá nổi bật như những người khác. Một vẻ đẹp tĩnh lặng như bức tranh thủy mặc.

Thùy Linh ngẩn người nhìn cậu, thoáng chốc cô dần bị say mê trước vẻ đẹp ấy. Bờ má bỗng ửng đỏ mặc dù cô không hề uống tí rượu nào. Cô vội quay mặt đi cố làm vẻ bình tĩnh dù trái tim vẫn đang đập rất nhanh. Thùy Linh thoáng cười chế giễu bản thân, cô từng nghĩ mình sẽ chẳng thể yêu ai nữa sau lần ấy vậy mà giờ đây trái tim một lần nữa lại trở nên rạo rục.

Một lúc lâu sau vẫn chưa thấy cô bạn thân quay về, Thùy Linh chán nản đi lòng vòng trong shop hoa ngắm nhìn mọi thứ. Cô chợt dừng lại trước những đóa hồng đỏ thắm, trên những cánh hoa ấy vẫn còn đọng lại những hạt nước.

Thùy Linh đưa tay lấy một cành hoa, thích thú ngắm nhìn sắc đỏ rực rỡ của cành hoa. Những bông hoa đẹp thường có rất nhiều gai, đặc biệt là hoa hồng, loài hoa tượng trưng cho tình yêu. Trong lúc vô tình Thùy Linh đã bị một chiếc gai nhọn đâm vào tay, cô khẽ kêu lên xuýt xoa

- Úi chà !

Hàn Văn đứng gần đó nghe thấy vội bước đến, nhìn thấy tay Thùy Linh bị chảy máu. Bất giác cậu lại ngẩn người, trong đầu vang lên những thanh âm của quá khứ

” Nơi khoe môi Ngọc Trân chợt vẽ lên một nụ cười.

Nụ cười ấy nhẹ hơn cả làn gió xuân mơn mẩn.

- Đã bảo đừng đụng vào dao kéo rồi mà. Có đau lắm không ?

Hàn Văn ngẩn lên hỏi, đáy mắt đầy vẻ xót xa. Ngọc Trân khẽ gạt đầu, khuôn mặt tỏ ra đáng thương. Như nghĩ ra điều gì đó, cô chớp chớp mắt một cách tinh nghịch

- Hôn lên đó sẽ không thấy đau nữa đấy

- Thật chứ ? – Hàn Văn lơ đãng nhìn cô, nụ cười như ẩn hiện trên môi

- Thật mà.

Ánh mặt trời từ song cửa rọi vào, ngàn vạn tia sáng bao trùm lên hai con người ấy. Ngọc Trân kinh ngạc chớp chớp mắt, Hàn Văn cúi xuống mắt khép lại, hôn nhẹ lên ngón tay cô. Môi cậu thật mềm mại, vừa chạm vào ngón tay cô như có một luồng điện hàng nghìn vôn chạy thẳng vào tim. Thân thể Ngọc Trân thoáng đờ ra như thế cho đến khi cô nhìn thấy nụ cười đắc ý của Hàn Văn. ”

- Hàn Văn à, Hàn Văn ... em sao vậy ?

- Ờm ...

Hàn Văn giật mình quay trở về hiện tại, cậu vội chạy đi lấy bông băng cho Thùy Linh, cẩn thận dùng băng keo cá nhân dán vết thương cho cô ấy. Bất giác Thùy Linh cảm nhận được cái thở dài rất khẽ của Hàn Văn, cô lên nhìn cậu. Một màn sương buồn bã bao trùm lên đôi mắt ấy. Đáy mắt cũng trở nên bi thương dường như vừa rồi có một điều gì đó khiến cậu buồn bã.

- Không cần phải xót xa cho chị đến như vậy đâu

Thùy Linh mỉm cười phá vỡ bầu không khí bi ai, khoe môi của Hàn Văn khẽ nâng lên, nụ cười rất nhẹ nhưng đẹp đến mê hồn.

- Lần sau chị cẩn thận một chút, hoa hồng thường có rất nhiều gai nhọn. Nhìn thì rất đẹp nhưng chạm vào sẽ rất đau

Khi Hàn Văn nói câu này ánh mắt cậu trở nên xa xăm, thăm thẳm. Làn môi khẽ gượng cười chua xót.

Thùy Linh vẫn chăm chú nhìn gương mặt Hàn Văn, cô lơ mơ đoán rằng người đối diện cô không hề giống với những gì cô nhìn thấy. Bên ngoài cậu có vẻ thân thiện, dễ gần, đôi khi lại rất ngây ngô với vẻ ngổ ngáo hết sức. Nhưng bên trong lại là một cõi lòng lạnh lẽo, khó chạm đến, một nỗi buồn bi ai.

Một con người có vẻ bề ngoài rất mạnh mẽ nhưng bên trong lại rất mềm yếu.

Đêm khuya.

Bầu trời mùa đông đặc màu xám tro, chẳng có lấy một gợn mây. Gió nhẹ thổi, mang theo hơi lạnh phảng phất đến thấu xương.

Không khí tĩnh lặng như chờ một trận tuyết lớn đang chậm chậm đến.

Có lẽ chỉ khi tuyết của mùa đông buông xuống, tất cả cái lạnh cùng sự ngưng đọng mới có thể được giải phóng trong màn tuyết chấp chới giữa thình không.

Trên con đường vắng lặng ấy.

Hàn Văn chậm chậm bước từng bước trở về nhà. Những bước chân rất chậm rãi, bình thản đến độ hững hờ. Lòng cậu dường như đã bị cái giá lạnh của mùa đông đóng băng, một nỗi đau tê tái đang ngự trị.

Khóe môi cậu có một vẻ lạnh đậm kì lạ. Đêm nay cậu nhớ cô gái ấy.

Ngày nắng, cô gái của Hàn Văn thích thú chân trần chạy trên bãi biển, cô cười khanh khách, ánh mắt như sao, hai má hồng hào như đóa sen trong hồ thu. Cô khẽ vẫy vẫy gọi cậu, được ôm cô vào lòng là niềm hạnh phúc của Hàn Văn.

Rồi cũng một ngày nắng, cô rời khỏi cậu quay về với thế giới của cô, gặp lại người vẫn ngày đêm mong ngóng cô. Chỉ còn lại cậu lặng lẽ dõi theo, khát khao được gặp cô một lần nữa với hi vọng được yêu cô.

Đáy mắt Hàn Văn sâu thăm thẳm, hàng mi dài khẽ nhắm lại ép những dòng nước mắt chảy ra.

Điều đau khổ nhất của một người đó là muốn khóc nhưng không tài nào khóc được.

Đêm nay trời không sao. Ánh trăng nhạt nhòa kia như bị che phủ bởi đám mây xám tro nặng nề.

Từng cơn gió lạnh thấu xương như đang thấm dần vào lục phủ ngũ tạng.

Mùa đông năm nay thật khắc nghiệt ...

Đêm.

Đèn đường vàng vọt trải dài chiếc bóng ảm đảm lên nền tuyết trắng.

Khí trời càng về khuya thì càng lạnh.

Cây cối hai bên đường đã trụi hết lá, chỉ còn lưa thưa vài nhánh cây trơ trọi.

Hình như tuyết đã bắt đầu rơi.

Gió nổi lên mang theo những hạt tuyết nhỏ, hát lên mặt người những cơn buốt lạnh.

Ngọc Trân khẽ rung mình, kéo cao cổ áo. Lặng lẽ bước những bước cô đơn. Khuôn mặt xinh đẹp của cô đã bị chiếc khăn choàng to sụ che mất một nửa. Duy chỉ có đôi mắt ấy vẫn sáng lấp lánh như sao.

Trong cái giá lạnh này không hiểu sao cô lại nhớ đến hơi ấm của ai đó.

Hơi ấm của cậu. Hàn Văn của cô.

Khuôn mặt tuấn tú với đôi mắt sáng ngời, nụ cười ngố, tiếng cười “man rợ” ác quỷ.

Ngày ấy cô đã đợi cậu nhưng đợi mãi vẫn không nhìn thấy hình dáng ấy. Chỉ có gió đơn độc thổi qua càng khiến cô tái tê lòng. Ngay cả lúc rời khỏi nơi ấy Ngọc Trân vẫn không thể gặp được Hàn Văn.

Ngọc Trân nhớ Hàn Văn của cô.

Bắt giác chuỗi chuông ngọc khẽ ngân vang.

Ting tang, ting tang.

Những âm thanh trong trẻo nghe thật êm tai.

Ngọc Trân khẽ cúi nhìn chuỗi chuông ngọc, khóe môi khẽ mỉm cười.

Có chua xót, có bi thương. Bắt giác chiếc vòng trên cổ lóe sáng.

Tuyết rơi mỗi lúc một dày hơn, trong màn tuyết mờ ảo ấy một hình bóng quen thuộc xuất hiện.

Giọng nói trầm ấm, nhẹ nhàng.

- Ngọc Trân à ...

Cô ngẩng lên nhìn hình bóng ấy, đôi mắt đầy hi vọng và khát khao. Đôi môi đẹp khẽ nâng lên tạo nên nét cười.

Là Hàn Văn chăng ... ?

Đọc tiếp Yêu em, xa mấy anh cũng tìm – Chương 9

9. – Chương 9

- Ngọc Trân à ...

Trong màn tuyết nhạt nhòa ấy, dáng lưng thẳng đứng thoáng nét cô độc, nụ cười ấm áp trên làn môi. Ngọc Trân ngẩng lên nhìn người ấy, ánh mắt khẽ dao động chợt trầm tĩnh trở lại, nụ cười cũng nhạt dần.

Là Minh Hiếu.

Gió lạnh cuốn mạnh khiến mái tóc đen mềm mại của cậu lệch sang hẳn một bên, một vẻ đẹp lạnh lẽo khiến người đối diện trở nên đóng băng.

Nhưng ánh mắt Minh Hiếu lúc hướng về Ngọc Trân lại trở nên ấm áp, dịu dàng thoáng chút bi thương. Cậu tiến về phía Ngọc Trân, vòng tay ôm lấy cô, trầm giọng nói

- Thời tiết thế này mà em còn ra ngoài sao ?

Ngọc Trân cười nhẹ lặng lẽ đi bên cạnh Minh Hiếu, có lẽ quá khứ ấy đã khiến cô hoang tưởng. Người ấy làm sao có thể xuất hiện ở đây, tất cả chỉ là do cô mộng tưởng mà thôi.

Minh Hiếu nhã nhặn choàng khăn cho Ngọc Trân, dịu dàng vuốt mái tóc cô.

- Về nhà thôi anh sẽ pha cà phê cho em chịu không ?

Cô khẽ gật đầu, ngoan ngoãn bước đi bên cạnh Minh Hiếu. Trong lòng đang rất nhớ nhưng vẫn phải kiềm nén. Ngọc Trân mơ hồ ngẩng lên nhìn Minh Hiếu, cậu thật tốt với cô nhưng vì sao tình yêu cô dành cho cậu lại phai dần, lẽ nào tình yêu ấy đã thay đổi và dành ột người khác ?

Tuyết bắt đầu rơi.

Những bông tuyết lạnh lùng phủ lên mọi vật một màu trắng tinh khiết.

Minh Hiếu và Ngọc Trân lướt qua một con hẻm nhỏ, ánh đèn đường mờ ảo trải dài.

Như một sự sắp đặt trở trêu của số phận

Từ con hẻm nhỏ ấy Hàn Văn lặng lẽ rẽ đi hướng ngược lại với Ngọc Trân, cậu đang cúi đầu nhìn đồng hồ.

Cùng trên một con đường nhưng hai người yêu nhau lại không thể tìm thấy nhau.

Chiếc vòng trên cổ phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo, yếu ớt.

Hai hình dáng ấy càng lúc càng mờ nhạt trong màn tuyết trắng.

Phải chăng những người yêu nhau rồi sẽ tìm thấy nhau ...?

Đêm nay trời đầy gió.

Buổi sáng.

Hàn Văn vươn mình trong ánh nắng, hươ tay tắt đồng hồ báo thức đang reo liên hồi.

Hàng mi khẽ rũ xuống, cậu đưa tay vuốt mặt ngay cả trong giấc mơ Hàn Văn vẫn khát khao được nhìn thấy Ngọc Trân. Nếu như không có tiếng chuông inh ỏi kia có lẽ cậu sẽ mãi mãi lạc trong giấc mơ đêm qua.

Cô ấy mỉm cười, vẫy vẫy tay và gọi tên cậu. Thế nhưng khi Hàn Văn bước đến muốn nắm lấy tay Ngọc Trân thì cô ấy lại càng cách xa cậu, rồi dần dần mờ ảo trong màn tuyết trắng. Trông thoáng chốc Hàn Văn

bị lạc trong một thế giới chỉ toàn màu trắng tinh khôi của tuyết. Những cơn gió lạnh đến thấu xương nhanh chóng ủa đến. Thoáng chốc Hàn Văn cảm thấy mình như bị đóng băng, chỉ còn lại một mình cậu lơ lửng trong thế giới lạnh lẽo ấy.

Bắt đầu một buổi sáng đầu tuần với một giấc mơ kì lạ như thế quả là không dễ chịu chút nào. Hàn Văn thở dài tiến về phía phòng tắm, có lẽ nước ấm sẽ khiến tinh thần cậu thoải mái hơn.

Ánh nắng bắt đầu tràn ngập vào căn phòng. Lặng lẽ chiếu lên người Hàn Văn, cả người cậu giờ đây như đang phát ra một vầng hào quang rực rỡ.

Chiếc vòng cổ lóe sáng trong treo.

Hàn Văn nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, thì thào

- Triệu Hàn Văn, bắt đầu một ngày mới nào

Chỉ mới 8 giờ sáng nhưng đường phố đã bắt đầu nhộn nhịp, xe cộ hối hả chạy trên đường, tiếng còi xe inh ỏi, tiếng ai đó đang nghe điện thoại, tiếng phát ra từ những bảng điện tử, bảng quảng cáo ... Trên vỉa hè dòng người hối hả qua lại, ngã tư đường mọi người đều thiếu kiên nhẫn chờ đợi đèn tín hiệu. Có người khẽ lẩm bầm vì sợ mình sẽ trễ giờ làm việc.

Cuộc sống như guồng máy hoạt động không ngơi nghỉ.

Không hiểu sao Hàn Văn lại cảm thấy mình lạc lõng giữa dòng người ấy. Cậu chậm rãi hòa mình vào đám đông đang lên xe buýt. Nhanh chóng tìm được một chỗ ngồi, Hàn Văn mơ hồ nhìn ra cửa kính. Cứ như thể cảnh vật hai bên đường cứ thụt lùi ra sau như một cuộn phim đang chiếu lùi.

Buổi sáng của Hàn Văn đã bắt đầu.

Xe buýt dừng lại trước trạm cách tòa nhà MH một đoạn ngắn, đối với Hàn Văn tòa nhà này đã dần quen thuộc với cậu. Nơi này sẽ giúp cậu rút ngắn khoảng cách giữa Hàn Văn và Ngọc Trân.

Chợt một chiếc xe lướt qua và dừng lại trước tòa nhà, từ trong xe một chàng trai bước ra. Hàn Văn tò mò đưa mắt nhìn người đó, dáng vẻ rất lạnh lùng, trong đôi mắt là nét hồ hững, nhạt nhẽo.

Người kia khẽ quay lại khẽ lướt mắt nhìn Hàn Văn rồi bỏ đi. Cậu đứng lại ngẫm nghĩ dường như người này cậu đã gặp ở đâu đó. Tóc đen, mắt sâu, mũi cao ...

Chợt mắt cậu sáng lên, nhớ ra rồi, người này chính là người đã đi cùng Ngọc Trân. Nhìn dáng vẻ rất sang trọng, lúc đi vào bên trong các nhân viên khác đều khẽ cúi đầu chào, chứng tỏ người này chắc chắn có một vị trí khá cao trong MH.

- Yah ... Triệu Hàn Văn, sao giờ này còn đứng đây ? Lớp thanh nhạc sắp bắt đầu rồi kìa

Đang mơ mơ nghĩ nghĩ thì Hàn Văn bị một giọng nói sang sảng quát ột trận. Hàn Văn quay lại cười nhẹ thay cho lời chào với người bạn, họ vui vẻ trò chuyện và đi vào bên trong MH .

Cuối cùng thì một ngày làm việc mệt mỏi cũng đã kết thúc, Hàn Văn lại lặng lẽ đi về phía trạm xe buýt, bên tai vẫn vang lên giai điệu của bài "Because it's you". Bài hát ấy hiện đang rất hot trên các bảng xếp hạng, người trình bày không ai khác chính là Ngọc Trân. Chỉ cần nghe thấy giọng hát của cô ấy thì bao nhiêu mệt mỏi, đau đớn của Hàn Văn đều trôi qua. Chất giọng đặc biệt trầm ấm, không ngọt ngào cao vút nhưng lại khiến người nghe dễ dàng say mê trong từng nốt ngân dài.

Đừng nói rằng cậu xin lỗi

Đối với tớ, tình yêu của đôi ta vẫn chưa kết thúc

Nếu chúng ta chia tay như thế

Tớ phải làm sao, làm sao đây...

Tớ chỉ có một tình yêu, nhưng tớ không thể yêu

Tớ có vài điều rất muốn nói, nhưng tớ không thể nói được

Tình yêu này đang ngày càng xa vời

Và những lời hứa không thể thực hiện đang khiến tớ khóc nức Trạm xe buýt vắng lặng chợt có một hình bóng lẻ loi.

Hàn Văn khẽ ngẩng lên nhìn bầu trời đen đặc.

Ánh trăng mờ lung mờ ảo.

Đêm nay thưa sao, trên nền trời ấy chỉ le lói vài vì sao.

Khí lạnh vẫn âm ỉ kéo về, bao trùm lên cõi lòng vốn đã rất cô đơn.

Màn đêm tĩnh lặng.

Con đường vắng vẻ phẳng phát ánh đèn mờ ảo.

Hơi thở của cậu dần trở nên lạnh lẽo, một nỗi buồn vẫn nằm im lặng trong lòng và mỗi khi đêm về nó lại nhói đau.

Chiếc áo sơ mi trắng cậu đang mặc trong màn đêm như tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Sẽ không sao nếu tình yêu làm tớ đau đớn

Cho dù tớ có quên, tớ vẫn chẳng thể quên nỗi cậu

Cho dù đó là định mệnh, tớ vẫn chẳng thể để cậu rời xa

Tớ yêu cậu.... Chính là cậu

- Hàn Văn à, ...

Giọng nói vang lên khiến Hàn Văn thoát khỏi những trầm tư, u uất trong lòng. Cậu ngẩng lên và nhìn thấy một chiếc xe đang dừng trước mặt, Thùy Linh đang tiến về phía cậu. Cô khẽ cau mày nhìn cậu lo lắng, thở dài bảo:

- Em vẫn chưa về sao ? Giờ này cũng chẳng còn xe buýt đâu. Lên xe đi chị đưa em về

- Không cần đâu ạ, em đi bộ về cũng được mà.

Hàn Văn cười hì hì thoáng chốc vẻ mặt đau buồn đã biến mất và thay vào đó là nét cười tinh nghịch. Thùy Linh bất giác cảm thấy Hàn Văn rất có khiếu làm diễn viên, nhưng cuộc đời này thì lấy ai trả cát – xe cho cậu.

- Lên xe đi, không thì đừng gọi tôi là chị nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Thùy Linh thì Hàn Văn mới ngoan ngoãn lên xe dù vẫn còn rất e ngại. Thùy Linh liếc cậu một cái rồi nói

- Chỉ có dùng biện pháp mạnh mới chịu nghe lời. Bọn nhóc này thật là ...

Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi trạm xe buýt rẽ vào một con đường lớn nhộn nhịp. Chẳng mấy chốc cả hai đã đi đến khu chợ đêm, loay hoay tìm chỗ đậu xe một lúc lâu sau cả hai mới thẳng thoi đi bộ trong khu chợ. Thùy Linh thích thú kéo tay Hàn Văn vào bên trong chợ, lướt qua rất nhiều quán ăn lớn nhỏ. Cuối cùng cô cũng đã dừng lại trước một quán ăn nhỏ, vui vẻ ngồi xuống ghé Thùy Linh tinh nghịch nháy mắt

- Nay, chị đã có công đưa về thì em phải mời chị một bữa cho ra hồn đấy nhé

Hàn Văn ngây thơ gật đầu, khẽ ngẩn ngơ nhìn xung quanh. Cả khu chợ đều rất nhộn nhịp mặc dù bây giờ đã là nửa đêm. Mọi người vẫn qua lại tập nập, ồn ào, quán xá vẫn rất đông khách, tiếng cười nói, tiếng nhạc, tiếng chén đĩa khua vào nhau. Một mớ âm thanh hỗn tạp nhưng đậm chất bình dân, mất một lúc sau Hàn Văn mới quen dần với bầu không khí náo nhiệt ở đây.

Thùy Linh có vẻ rất quen với chủ quán nên khi nhìn thấy cô bà chủ đã vui vẻ chào hỏi rồi mang ra đủ các món. Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Hàn Văn thì Thùy Linh bật cười

- Chưa bao giờ ăn những món này đúng không ? Hi hi để chị giới thiệu cho nhé. Đây là món bún chả – “đặc sản” ở đây đấy nhé, còn cái này là bánh bao, gà chiên xù. Tất cả những món này đều là “hạng nhất” đó, không ăn sẽ phí hết 8/10 cuộc đời. Em mau ăn thử đi nào

Cô cười rất tươi, đôi mắt sáng lên, dùng đũa gấp gà chiên xù đút cho Hàn Văn. Cậu e ngại khẽ lùi ra sau nhưng nhìn thấy đôi mắt đang sáng long lanh của Thùy Linh thì Hàn Văn đành chấp nhận nếm thử. Cậu không muốn Thùy Linh cảm thấy buồn lòng, dù sao cô ấy cũng là quản lí của cậu trong tương lai.

- Ừm ... rất ngon... chị ăn đi em tự ăn được rồi

- Ăn những món này mà thiếu rượu gạo thì thật là đáng tiếc.

Thùy Linh cau mày đề nghị bà chủ mang ra thêm một chai rượu gạo, Hàn Văn nghe đến rượu thì khẽ nhăn mặt

- Em không biết uống rượu. chị à, ngày mai chúng ta còn có lịch làm việc nữa đấy

- Không sao, đừng lo loại rượu này không dễ say đâu. Làm một li nào !

Đêm ấy Hàn Văn bị Thùy Linh bắt uống khá nhiều rượu thế nhưng không hiểu sao càng uống thì càng tỉnh.

Trong lòng đang đau khổ thì uống rượu sẽ không say ?

Và ở đây ai là người đau khổ nhất ?

Sau bữa ăn khuya Thùy Linh và Hàn Văn đi dạo một lúc trước khi đến bãi đậu xe, trên đường đi tình cờ Hàn Văn nhìn thấy tấm bảng quảng cáo đang chiếu đoạn CF của Ngọc Trân. Trước nụ cười rạng rỡ của cô ấy, cậu như bị lạc vào một thế giới. Hàn Văn ngậy người ngược nhìn tấm bảng ấy rất lâu, dường như cậu không còn để ý đến xung quanh.

Thùy Linh đứng lặng lẽ bên cạnh Hàn Văn. Cô tình cờ nhìn thấy nụ cười si ngốc của cậu nhưng tiếc thay nụ cười ấy không dành cho cô.

Cuối cùng cô cũng đã tìm được người chiếm giữ trái tim của Hàn Văn.

Là Ngọc Trân.

Xe của Thùy Linh dừng trước nhà Hàn Văn, cậu mở cửa định ra khỏi xe thì Thùy Linh giữ lấy tay cậu. Hàn Văn ngạc nhiên quay lại thì nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của Thùy Linh. Mái tóc khẽ rũ xuống che đi một nửa khuôn mặt cô, Thùy Linh trầm ngâm hỏi

- Hàn Văn, vì sao em lại muốn trở thành ca sĩ ?

Cậu ngẩn người nhìn cô, ánh mắt trở nên tĩnh lặng. Giọng cậu đều đều vang lên

- Vì đó là ước mơ lớn nhất của em

- Thật sao ? – Thùy Linh ngược lên nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của Hàn Văn, cậu thoáng bối rối vội cúi đầu tránh né cái nhìn ấy

- Phải, đó cũng là khát vọng lớn nhất của em ngay lúc này. Khuya rồi chị về cẩn thận nhé.

Không chần chừ Hàn Văn nhẹ nhàng gỡ tay Thùy Linh, quay lưng đi vào bên trong. Thùy Linh đau khổ nhìn theo dáng lưng ấy, bất giác khóe môi nở một nụ cười chua xót.

Vì sao cô lại là kẻ đến sau ?

Vì sao cô lại yêu con người ấy ?

Vì sao ...

Và vì sao ...

Quá nhiều cái vì sao xuất hiện nhưng Thùy Linh vẫn không thể có được câu trả lời.

Rất lâu sau đó xe của Thùy Linh mới rời khỏi nhà Hàn Văn.

Tấm màn cửa trên tầng 1 khẽ lay động ...

Gió đông nổi lên thổi bay những bông tuyết đang rơi hờ hững.

Màn đêm yên lặng.

Ánh đèn đường vàng vọt.

Đêm tĩnh lặng

-Hey Tú Uyên, hết giờ rồi cậu không định đổi ca sao ?

Tú Uyên loay hoay rửa vài chiếc ly chợt nghe tiếng gọi thì quay lại đáp

- Tớ rửa xong đám ly này sẽ về ngay, đợi tớ một chút nhé

- Được rồi nhanh lên đấy

Quán cà phê khá đông khách vì đang là giờ chiều, mọi người tan sở lại thích nhâm nhi cốc cà phê nóng hổi. Đây cũng là giờ các nhân viên trong quán đổi ca nên bầu không khí bên trong quán cũng trở nên ồn ào hơn.

Tú Uyên cởi chiếc tạp dề đồng phục ra, đứng trước gương soi lại vẻ ngoài một lúc rồi vội vàng mặc áo khoác chạy ra ngoài hòa mình vào đám nhân viên.

- Xong rồi, về thôi.

Cả bọn vừa đi trên đường vừa trò chuyện rất vui vẻ, họ đều là nhân viên của quán cà phê. Lúc đi ngang trung tâm thương mại, chợt một người reo lên

- Bên kia chẳng phải là nơi thực hiện hoạt động của Trần Ngọc Trân sao ?

- ừ nhỉ. Hình như đúng là cô ấy rồi – một giọng khác nói theo

Tú Uyên cũng tò mò nhìn sang, tấm panner đặt phía trước chính là Ngọc Trân, cô đang cười rất tươi và đó cũng là nụ cười có tính “sát thương” rất cao.

Chần chừ một lúc cuối cùng Tú Uyên quyết định đi đến chỗ đó. Một người bạn khề giữ lấy vai cô, ngạc nhiên hỏi :

- Cậu cũng là fan của cô nàng này sao ?

- À không, tớ định xin chữ kí cô ấy cho tên ngốc ở cùng nhà. Tên đó là fan cuồng của cô ấy lại là bạn thân từ hồi bé của tớ.

- Ô, ra là thế. Này, tớ có quen với một người làm trong ấy có muốn tớ giúp để chen qua đám đông cuồng nhiệt kia không ? – người bạn khề nháy mắt

- Vậy thì tốt quá rồi. nhưng có điều kiện đúng không ? – Tú Uyên nhìn bằng ánh mắt soi xét

- He he tất nhiên rồi. Thôi để tính sau, giờ thì theo tớ.

Nhờ có sự giúp đỡ nhiệt tình của người bạn ấy mà Tú Uyên đã nhanh chóng chen qua đám đông và tiếp cận được với Ngọc Trân.

Cô ấy rất đẹp. Đó là điều đầu tiên mà Tú Uyên nghĩ khi gặp Ngọc Trân. Nụ cười của cô ấy khiến người khác như bị mê hoặc. Ngọc Trân mỉm cười ngẩng lên nhìn Tú Uyên bằng đôi mắt cong cong hình trăng khuyết

- Cậu muốn tôi kí tặng cho ai đây ?

Tú Uyên như một kẻ bị ếm bùa ngán ngơ một lúc sau mới vội đáp

- À .. à.. tặng cho Triệu Hàn Văn ... bạn thân của tôi

Ngọc Trân thoáng đờ người, vì lúc này cô đang cúi mặt nên không ai nhìn thấy ánh mắt đang dao động dữ dội của cô. Nhịp thở cũng trở nên rối loạn, khuôn mặt bị thương như kiềm chế một nỗi đau âm ỉ.

Triệu Hàn Văn.

Là cậu ?

Cái tên ấy mãi mãi cô không thể quên được.

Những hình ảnh về con người ấy chợt hiện ra.

Nắng vàng, biển xanh.

Nụ cười tươi sáng hơn cả ánh mặt trời.

Đôi mắt dịu dàng nhìn về cô.

Không gian ồn ào xung quanh dường như đã biến mất, Ngọc Trân chỉ còn nghe thấy tiếng sóng biển rì rào, giọng nói ấm áp của cậu ...

- Ngọc Trân ! Ngọc Trân ! Cô sao thế ?

Tú Uyên hoang mang nhìn cô, quản lí vội đến bên cạnh khẽ lay người cô.

- Ngọc Trân, cô sao thế ?

Cô giật mình trở về hiện tại một cách nuối tiếc, Ngọc Trân cố tươi cười với Tú Uyên nhưng bàn tay lại run rẩy kí tên lên tấm poster.

Ngay khi Tú Uyên rời khỏi đó, Ngọc Trân đã phải dừng buổi kí tặng vài phút. Cô cần lấy lại bình tĩnh.

Không hiểu sao cái tên ấy lại khiến tim cô se lại, một nỗi đau hiện lên càng lúc càng rõ rệt.

Triệu Hàn Văn.

Không thể là cậu được ...

Không thể nào ...

Đọc tiếp Yêu em, xa mấy anh cũng tìm – Chương 10

10. – Chương 10

8h30 sáng, Bảo An ngồi trước bàn làm việc, kiểm tra lại đồng hồ sơ được trưng trước mặt. Sắp đến tour concert ở Nhật bản của Ngọc Trân vì vậy cô cần phải lên kế hoạch và chuẩn bị thật kĩ càng, đồng thời sau tour Nhật Bản Ngọc Trân đã sẵn sàng cho đợt debut tại thị trường Mỹ và châu Âu. Độ nổi tiếng của cô ca sĩ Mắt cười này càng lúc càng tăng lên, số lượng fan ngày càng mở rộng. Có thể nói đây là một thành công rất lớn đối với MH .

Nghĩ đến đây Bảo An vẫn không khỏi nhớ đến lần mất tích của Ngọc Trân, sau lần đó Kiến Minh của cô đã sụt cân hết mấy kí, kể ra cũng thấy thương cho cậu ấy.

Đang ngồi suy nghĩ mông lung chợt một giọng nói vang lên bên cạnh cô cắt ngang dòng suy nghĩ

- Trong giờ làm việc không được mơ màng như thế

Thùy Linh đứng chóng nạnh, cười rạng rỡ, Bảo An nhìn thấy cô ấy vội đứng dậy cúi đầu 90 độ

- Chào Thùy Linh tiên bối.

- Ay da, bọn trẻ này sao thế nhỉ đã bảo cứ gọi là chị cơ mà. Gọi như thế chị sẽ già đi mất – Thùy Linh nhăn mặt trách móc

- Em ... em xin lỗi. Hì hì chị dạo này trẻ ra chứ đâu có già đi đâu mà lo

Bảo An cười cười giả giọng nhỉnh bợ, cô nàng này thật thích hợp với vị trí Thư kí. Từ tài ăn nói cho đến cách làm việc đều rất chuyên nghiệp. Được khen trẻ đẹp Thùy Linh cảm thấy rất vui, khẽ liếc cô gái tóc vàng kia cô nói

- Khéo nhỉnh bợ vừa rồi còn gọi chị là tiền bối này nọ.
- Thì ... em không muốn thất lễ với tiền bối mà.
- Thôi không nói chuyện phiếm nữa. Kiến Minh có trong phòng không ? Chị muốn gặp cậu ấy một chút.

Bảo An lướt nhìn Thùy Linh rồi mỉm cười

- Cậu ấy trong phòng, để em vào báo...
- Không cần đâu. Chị nói chuyện một lúc thôi, em cứ làm việc của mình đi. Gặp lại sau nhé

Nói xong Thùy Linh bỏ đi, Bảo An tình cờ nhìn thấy vẻ mặt có phần nghiêm túc của Thùy Linh trong lòng cô thầm nghĩ chắc hẳn đã có chuyện gì xảy ra nên Thùy Linh mới đến tìm Kiến Minh. Chuyện này chắc hẳn có liên quan đến Ngọc Trân vì Kiến Minh vốn là người quản lí và cũng là người đại diện của Ngọc Trân.

Thùy Linh và Ngọc Trân vốn rất ít gặp nhau, mặc dù Thùy Linh là chị của Minh Hiếu nhưng cả hai không mấy thân thiết với nhau. Sao bỗng dưng hôm nay Thùy Linh lại có phần quan tâm đến Ngọc Trân ?

Bảo An cứ ngồi đưa tay di di con chuột trên bàn nhưng đầu óc thì đang nghĩ đâu đó. Bỗng điện thoại bàn reo vang cô giật mình vội bắt máy

- Alo !
- Bảo An, em giúp Anh hủy cuộc hẹn trưa nay với B&B nhé.
- Nhưng ...
- Vậy nhé

Kiến Minh nói rất ngắn gọn và nhanh chóng cúp máy, điều này càng khiến Bảo An nghi ngờ hơn về sự có mặt của Thùy Linh.

Rốt cục thì chuyện gì đã xảy ra ?

Mùa đông.

Dù là buổi trưa nhưng ánh nắng không hề gay gắt chút nào.

Nắng nhàn nhạt rọi qua cửa kính bảo phủ lên người Ngọc Trân một màu vàng óng ánh.

Cô gái xinh đẹp ấy vẫn đang miệt mài chạy bộ trên chiếc máy, khuôn mặt xinh đẹp lấm tấm những giọt mồ hôi, những tia nắng vô tình rọi lên càng khiến khuôn mặt ấy trở nên đẹp tuyệt trần.

Ngọc Trân đã đến phòng luyện tập suốt 2 tiếng đồng hồ, cô cần phải có thể lực thật tốt để chuẩn bị cho tour Nhật Bản không chỉ vậy cô còn phải liên tục di chuyển từ Hàn sang Nhật như thế. Chỉ còn một chút nữa thôi ước mơ của cô sẽ thành hiện thực. Ước mơ được biểu diễn khắp thế giới đặc biệt là Mỹ. Ngọc Trân chỉ cần nghĩ đến điều đó thôi cũng đã khiến cho lòng cô trở nên rạo rực, bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến.

Huấn luyện viên bước đến đưa chai nước lọc cho Ngọc Trân sau đó trao đổi cùng cô vài thứ. Cuối cùng cô cúi đầu chào huấn luyện viên, mỉm cười thật tươi và chuẩn bị ra về.

Lúc ra đến cửa Ngọc Trân tình cờ gặp Thùy Linh, cô cúi đầu và vui vẻ chào hỏi

- Chào Chị Thùy Linh, thật bất ngờ khi gặp chị ở đây
- Hi, Ngọc Trân. Em vừa tập xong đấy à. Kết thúc lịch làm việc chưa ? – Thùy Linh bất ngờ reo lên
- Dạ chưa. Bây giờ em quay về MH để luyện thanh sắp đến tour Nhật Bản rồi nên em muốn chuẩn bị thật tốt.

- Em sắp biểu diễn ở Nhật à ? Vậy là lịch làm việc chắc dày đặc lắm đây. Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé. Fighting !

Thùy Linh đưa tay làm động tác cổ vũ và cười rất tươi, Ngọc Trân gật đầu đáp trả rồi tạm biệt Thùy Linh.

Ngọc Trân vừa đi khỏi ánh mắt Thùy Linh nhìn theo dáng cô cũng thay đổi.

Lạnh tựa như băng khô.

Hàn Văn đang vội vã chạy về phía phòng luyện thanh với tốc độ nhanh nhất có thể. Sáng nay mặc dù đã chỉnh đồng hồ báo thức nhưng không hiểu sao cái đồng hồ chết dằm ấy lại nổi chứng không thèm đổ chuông, kết quả là Hàn Văn đã phải phóng thật nhanh đến MH bằng đôi chân đáng thương của mình.

Đến nơi cậu phải xin được nghỉ 5 phút để thở nhìn thấy dáng vẻ ấy giảng viên chỉ còn biết lắc đầu nhìn Hàn Văn. Khuôn mặt cậu đỏ bừng, hơi thở gấp gáp trông thật tội nghiệp.

Chợt người quản lí của Hàn Văn xuất hiện khẽ vẫy tay gọi cậu

- Hàn Văn à, xin lỗi nha. Nhưng buổi luyện thanh hôm nay chuyển vào buổi chiều rồi, bây giờ em đến phòng tập vũ đạo đi. Lịch làm việc có thay đổi một chút, lúc này anh có gọi điện thoại nhưng em lại không bắt máy.

- Thay đổi á ? Có lẽ lúc này do đang vội vã nên em không nghe máy. Vậy bây giờ em phải đến phòng tập vũ đạo sao ?

- Ừm. Bây giờ vẫn còn sớm em cứ thông thả đến đó. Anh xin lỗi nha

- Anh lần sau cứ thế này thì em chết mất

Người quản lí cười hời hợt Hàn Văn chỉ còn biết nhìn anh ta mà rửa thầm trong bụng, làm cậu phải chạy bộ đến đây vì sợ trễ giờ. Hàn Văn đành xách balo rời khỏi phòng luyện thanh.

Khi Hàn Văn đi lướt qua thang máy, cánh cửa khẽ mở. Ngọc Trân vừa nghe nhạc vừa từ bên trong thang máy bước ra, cô rẽ theo hướng ngược lại với Hàn Văn và tiến về phòng luyện thanh.

Trên hành lang nắng trải dài một màu vàng rực rỡ, hai con người ấy một lần nữa lại lỡ mất cơ hội gặp lại nhau.

Thùy Linh đứng trên lan can, ánh mắt mơ màng nhìn về phía trước. Cơn gió đông lướt qua thổi bay mái tóc cô. Điện thoại khẽ rung lên, Thùy Linh vội bắt máy

- Alo

- Tôi đã sửa lại lịch làm việc của Hàn Văn, bây giờ cậu ấy đang tập vũ đạo.

- Tốt lắm. Tôi muốn anh gửi cho tôi lịch làm việc của Ngọc Trân và lịch diễn của cô ấy.

- Vâng tôi sẽ gửi cho cô ngay.

Đôi mắt Thùy Linh bỗng trở nên lạnh lẽo, đáy mắt cô đọng lại như một lớp băng.

” Xin lỗi Ngọc Trân, nhưng tôi không thể để cô gặp Hàn Văn lúc này.”

Mây không biết từ đâu lại kéo về che khuất mặt trời.

Ánh nắng vàng kia nhanh chóng tắt đi.

Bầu trời trở nên xám xịt.

Gió càng lúc càng thổi mạnh.

Tất cả những dấu hiệu ấy như thông báo sắp sửa có một trận bão tuyết lớn đổ về thành phố.

Sau trận bão tuyết hôm qua, mọi vật dường như đã bị phủ lên một màu trắng lạnh lẽo.

Khí lạnh vẫn tiếp tục hoành hành.

Dù đã đến trưa nhưng bầu trời chẳng sáng sủa chút nào, lại không có nắng.

Một màu xám đau buồn.

- Hàn Văn à, về nhà nghỉ ngơi đi. Em không thể tiếp tục như thế này

Quang Tuấn khổ sở nhìn Hàn Văn, cậu đang rất đau đớn nhưng vẫn cố gắng gượng luyện tập võ đạo. Do luyện tập suốt mấy tiếng đồng hồ mà vẫn không chịu nghỉ ngơi Hàn Văn đã bị chuột rút nhưng cậu lại nhất quyết không chịu nghỉ ngơi mà vẫn tiếp tục tập luyện. Mặc cho quản lý cũng như biên đạo nhảy – Quang Tuấn khuyên nhủ cậu vẫn bướng bỉnh.

- Không được, ngày mai là buổi tổng duyệt em nhất định phải vượt qua. Em không muốn bị loại khỏi MH Giọng Hàn Văn run rẩy, cơn đau ở chân và những áp lực của buổi tổng duyệt khiến cậu như sắp khóc. Hàn Văn không thể bỏ cuộc, cậu cần phải vượt qua ngày mai.

- Ngốc ơi, chân em đã bị thế này thì làm sao tập được nữa. Về nhà nghỉ ngơi đi

- Em không sao, nghỉ ngơi một lúc sẽ khỏi.

Hàn Văn cố gắng mỉm cười nhưng cơn đau kia càng khiến nụ cười của cậu trở nên méo mó đến đáng thương. Quang Tuấn lắc đầu bỏ ra ngoài, anh đành phải đầu hàng trước độ cứng đầu của Hàn Văn. Đây không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy nỗ lực của các trainer nhưng đâu là lần đầu anh thấy một trainer có ý chí kiên cường và ... cứng đầu đến điên rồ như Hàn Văn.

Động lực to lớn nào đã giúp Hàn Văn vượt qua nỗi đau và tiếp tục luyện tập ?

Con người ấy có ý chí không hề nhỏ chút nào ...

Như chợt nhớ ra điều gì đó, Quang Tuấn vội gọi điện thoại cho ai đó và nhờ giúp đỡ.

Một lúc sau, Hàn Văn vẫn đang tiếp tục chịu đựng cơn đau ở chân mặc dù đã được quản lý bôi thuốc và kéo giãn cơ nhưng cơn đau ấy vẫn không hề thuyên giảm.

Cánh cửa phòng bật mở bằng một lực rất mạnh. Thùy Linh đi vào phòng lạnh lùng nhìn Hàn Văn rồi quát lớn

- TRIÊU HÀN VĂN !!! Em có 30s để theo chị đến bệnh viện kiểm tra hoặc là chị sẽ gạch tên em khỏi danh sách trainer ngay lập tức.

- Chị ... – Hàn Văn ngẩng lên nhìn Thùy Linh, ánh mắt vừa tức giận vừa hoang mang lo sợ, cậu biết rõ Thùy Linh đang cố tình ép mình.

- Chị nói được là làm được. Đừng ngốc nghếch như thế

Ánh mắt của Thùy Linh rất kiên định nhìn về phía Hàn Văn như chứng tỏ những điều cô nói là thực.

Lần này Hàn Văn lại ngoan ngoãn theo Thùy Linh đến bệnh viện kiểm tra. Vị bác sĩ khẽ đẩy gọng kính và căn dặn

- Không có vấn đề gì nghiêm trọng cả. Cơ vận động quá sức nên bị tổn thương ở mức độ nhẹ. Chỉ cần nghỉ ngơi, bôi thuốc đều đặn và có lịch làm việc hợp lý thì không sao nữa. Tuy nhiên phải cậu ấy phải chịu khó đi lại khó khăn một chút thôi.

- Vâng cảm ơn bác sĩ.

Khẽ gật đầu cảm ơn bác sĩ, Thùy Linh lại liếc nhìn Hàn Văn. Khuôn mặt cậu vẫn còn nhăn nhó, khó chịu, mắt cũng không thèm nhìn cô một cái. Thùy Linh thở dài trong lòng thầm than khổ sao lại dính dáng vào đồ con nít này làm gì để chuốc thêm rắc rối.

Xe của Thùy Linh dừng lại trước nhà Hàn Văn, cô cẩn thận đỡ Hàn Văn vào nhà nhưng cậu lại cố tình né tránh. Một mình khập khiễng đi vào nhà, nhìn gương mặt giận dữ và tính tình trẻ con của Hàn Văn Thùy Linh chỉ còn biết cười khổ.

Bên trong nhà chẳng có ai, có lẽ Tú Uyên vẫn chưa về nhà. Hàn Văn ngồi phịch xuống sofa, xuyết xoa cái chân đau của mình. Thùy Linh đi phía sau lặng lẽ nhìn cậu, cô mở lời phá tan bầu không khí yên lặng

- Hình như bạn em vẫn chưa về thì phải ?

- Ừm. Một lát nữa cậu ấy sẽ về. Chị về đi, đi đường cẩn thận – Hàn Văn lạnh lùng nói

- Ái chà, bạn em sẽ không về đâu. Xem nè

Thùy Linh nhặt mảnh giấy màu được dán trên cửa sổ đưa cho Hàn Văn. Đọc xong những dòng chữ nhí nhố của Tú Uyên, Hàn Văn cau mày buồn bực.

” Hàn Văn yêu dấu, tớ đi leo núi cùng vài người bạn trong vòng một tuần. Cậu ở nhà ngoan ngoãn nhé, nhớ dọn dẹp nhà cửa khi nào về tớ sẽ mua quà cho cậu. Yêu cậu nhiều ~!”

- Xem ra em phải ở nhà một mình rồi

Thùy Linh khẽ nói chất giọng mang theo vẻ châm chọc càng khiến Hàn Văn bực hơn.

- Em ở nhà một mình quen rồi

- Chân của em bị thương di chuyển lại khó khăn, tốt nhất là hãy ngoan ngoãn ngồi yên để chị chăm sóc.

- Không cần, em tự chăm sóc được rồi. Em không muốn làm phiền chị – Hàn Văn cứng đầu đáp

- Bọn trẻ thời nay thật là ...

Thùy Linh lắc đầu tiến về phía Hàn Văn với khuôn mặt “đằng đằng sát khí”, sau đó cả khu dân cư bỗng vang lên tiếng kêu thảm thiết của ai đó.

- AAAAA !!! CHỊ LÀM GÌ VẬY ? – Hàn Văn la oai oái lên

- Em nghe cho rõ đây. Hoặc là ngoan ngoãn để chị chăm sóc hoặc là thời gian nghỉ dưỡng cũng như thời gian debut của em sẽ kéo dài. Một chân bị đau vẫn chưa chữa tât cứng đầu thì chị làm thêm một chân nữa

Thùy Linh tức giận quát, một tay ghì lên cái chân tội nghiệp của Hàn Văn. Lúc này Thùy Linh nói gì Hàn Văn cũng ngoan ngoãn gật đầu nghe theo. Bởi cô ấy vừa là người đại diện vừa là quản lý tương lai của Hàn Văn. Nói thế nào thì Hàn Văn cũng bị lép vế hơn cô ấy.

Sau 2 tiếng đấu khẩu Hàn Văn mệt mỏi chìm vào giấc ngủ trong lúc đang xem TV cùng Thùy Linh. Cô gái ngồi bên cạnh cậu nhẹ nhàng ngẩng lên nhìn cậu. Ngay cả lúc ngủ Hàn Văn cũng rất đáng yêu, chiếc mũi cao ngạo mạn, đôi môi mỏng ấy như có ma thuật khiến Thùy Linh bị mê hoặc muốn thử chạm vào đó dù chỉ là một lần.

Nhưng Thùy Linh không đủ can đảm hoặc là vì cô sợ Hàn Văn thức dậy và rồi cậu sẽ không muốn gặp lại cô ...

Dù thế nào thì Thùy Linh vẫn không dám đánh liều chạm vào đó, cô sợ sẽ không còn cơ hội được gặp Hàn Văn.

Nước mắt lặng lẽ lăn dài.

Mặn đắng.

Thùy Linh chỉ có thể tựa nhẹ vào vai Hàn Văn như tìm một chút hơi ấm hư ảo.

Đáng thương thay phận đến sau ...

Ngay cả đau lòng cũng phải đau sau một người ...

Sinh nhật Minh Hiếu.

Buổi tối ấy Minh Hiếu đưa Ngọc Trân về nhà cậu, cả hai đã có một buổi tối rất ấm áp.

Cũng như bao đôi tình nhân khác, bữa tối với nến và rượu vang. Minh Hiếu dịu dàng nhìn Ngọc Trân, khẽ hôn lên bàn tay cô ấy. Ngọc Trân giật mình khẽ rút tay lại, khuôn mặt ửng đỏ nhưng ánh mắt lại có phần ray rứt. Minh Hiếu không nhìn thấy ánh mắt ấy của cô, cậu đang chăm chú nhìn chiếc nhẫn tinh xảo trên tay cô ấy. Minh Hiếu mỉm cười hạnh phúc, giọng nói ấm áp khẽ vang lên

- Ngọc Trân à, chúng ta kết hôn nhé ...

Đây không phải lần đầu tiên Ngọc Trân uống rượu nhưng không hiểu sao lần này chất lỏng ấy lại trở nên đắng ngắt, suýt chút nữa cô đã bị sặc.

Ánh mắt Ngọc Trân trở nên rối loạn, đáy mắt như ngọn sóng.

- Em ... em ...

Đọc tiếp Yêu em, xa mấy anh cũng tìm – Chương 11

11. – Chương 11

Buổi chiều yên ả ở trường Đại học Soshi.

Bầu trời xanh ngắt, ánh nắng chiếu qua những tầng mây, mặt trời rực rỡ trên các làn mây xanh biếc.

Các sinh viên đang ra ra vào vào cổng trường.

Cơn gió nhẹ thoảng qua.

Giữa mùa hè oi bức gió là món quà tuyệt vời nhất của thiên nhiên, dù cho ánh mặt trời có nóng bỏng đến mấy chỉ cần cơn gió nhẹ cũng khiến người ta cảm thấy mát mẻ.

Ngọc Trân đứng trên hành lang tầng 1 mơ màng thả hồn theo cơn gió, gương mặt cô sáng trong như ngọc, đáy mắt long lanh nét ngây thơ, trong sáng. Đặc biệt là nụ cười rạng rỡ trên môi, nụ cười ấy như tỏa ra ánh hào quang có lúc dịu dàng nhưng có lúc là mãnh liệt cuộn trào.

Ngày mai sẽ là Đại nhạc hội mùa hè do trường tổ chức, đây cũng là lần đầu tiên Ngọc Trân được tham gia trình diễn trên sân khấu. Với một sinh viên như cô việc biểu diễn trên một sân khấu dù hoành tráng hay đơn giản đều rất quý báu. Đó gọi là niềm say mê của một ca sĩ.

Cô gái trẻ ấy có một ước mơ rất đơn giản đó là được trở thành một ca sĩ, được đứng trên sân khấu biểu diễn. Ngay từ khi còn là một đứa trẻ, Ngọc Trân đã bị ánh đèn hào nhoáng mê hoặc, cũng từ đó ước mơ của cô được hình thành.

Một ước mơ.

Một niềm hi vọng.

Một khát khao của tuổi trẻ đầy thơ mộng.

Đang mơ màng thả hồn theo mây chợt Ngọc Trân nghe thấy tiếng động, quay lại thì cô nhìn thấy một sinh viên đang cúi xuống nhặt những quyển sách dày cộp. Ngọc Trân liền đi đến giúp người kia nhặt sách, cô chợt nhận ra người đó.

Là Nguyễn Minh Hiếu.

Sinh viên xuất sắc của khoa Quản Trị.

Lần đầu tiên được gặp một người xuất sắc như Minh Hiếu, Ngọc Trân cảm thấy rất hào hứng và muốn làm quen với người này. Cô mỉm cười, đôi mắt cong lên hình trăng khuyết thật đáng yêu, cô đưa tay ra làm động tác muốn bắt tay với người kia.

- Chào cậu, tớ là Trần Ngọc Trân

Minh Hiếu ngẩn lên nhìn cô ngỡ ngác hay nói đúng hơn là đã bị mê mẩn trước nụ cười vừa rồi. Mất một lúc sau Minh Hiếu mới gượng gạo cười đơ, ánh mắt bối rối cúi đầu bắt tay Ngọc Trân

- Tôi ... tôi là Minh Hiếu. Nguyễn Minh Hiếu.

- Tôi biết, ở trường cậu rất nổi tiếng hôm nay mới được gặp cậu.

Minh Hiếu à, chúng ta có thể làm bạn không ? – Cô chăm chú nhìn cậu, điều này càng khiến Minh Hiếu bối rối hơn.

- Ồ... ờm ... tôi ... tớ rất vui... khi được... làm bạn với cậu ... – nhìn bộ dạng của Minh Hiếu thật tội nghiệp kiểu như bị tấn công tim liên tục

Đó là lần đầu tiên Minh Hiếu gặp Ngọc Trân, cũng là lần đầu tiên trái tim lạnh giá của cậu vang lên những nhịp đập rộn ràng.

5 năm là khoảng thời gian đầy hạnh phúc của cặp đôi ấy cho đến khi Ngọc Trân trở thành một ngôi sao. Cô bị dính vào một vụ scandal tình ái, báo chí đăng tin cô đang cặp kè cùng một nam diễn viên nổi tiếng và làm ảnh hưởng đến cuộc hôn nhân của anh ấy. Những hình ảnh Ngọc Trân cùng anh ấy dùng bữa tối hoặc đi dạo cùng nhau được đăng đầy trên các tạp chí. Khoảng thời gian ấy Ngọc Trân đã bị rất nhiều anti fan chỉ trích và liên tục bị tấn công bởi các paparazzi.

Nhưng đó chỉ là do những kẻ ganh ghét, đố kỵ Ngọc Trân tạo dựng và mua chuộc báo chí với ý định hãm hại cô.

Nhưng ai sẽ tin cô đây ... ?

Thế giới ấy chỉ toàn những kẻ giả dối, ngoài mặt thì vui vẻ, cười chào nhưng sau lưng lại sẵn sàng đâm lén hãm hại.

Một thế giới tàn bạo và đáng sợ

Màu xám dường như chính là màu chủ đạo của thế giới ấy.

Ngọc Trân cứ nghĩ rằng cô sẽ tìm được sự tin tưởng và đồng cảm ở Minh Hiếu nhưng thay vào đó là sự lạnh lùng của cậu. Trái tim của Ngọc Trân bị tổn thương, tình yêu của cô cũng dần phai nhòa.

Một mối và chán nản cả hai xảy ra quá nhiều mâu thuẫn, những trận cãi vã kéo dài . Ngọc Trân đề nghị rời xa Minh Hiếu, cậu lặng lẽ rời khỏi Việt Nam.

Giữa một người bị tổn thương và một kẻ bị đụng chạm đến tự tôn, tình yêu đã dần dần nhạt thối.

Nhưng họ lại không thể từ bỏ tình yêu ấy có lẽ họ cảm thấy tiếc cho tình yêu đó, tiếc cho những hạnh phúc mà họ đã trải qua ...

Hoặc cũng có thể họ không nở bội bạc với người kia

Hoặc do nợ người kia một ước mơ, một vị trí ngôi sao ...

Ánh nền lung linh huyền ảo khẽ lay động trong cơn gió.

Ly rượu vang đã vơi đi một nửa được đặt xuống bàn.

Ngọc Trân cúi đầu, đáy mắt gợn sóng

- Em... em ... vẫn chưa sẵn sàng, anh à.

- Vì sao lại chưa sẵn sàng ? Chẳng phải em đã thực hiện được ước mơ của mình rồi sao ? – Minh Hiếu cau mày, giọng đầy bất mãn

- Đúng là như thế nhưng trước mắt em vẫn còn rất nhiều dự định chưa thực hiện được. Em sẽ đồng ý kết hôn ngay sau khi em đã hoàn thành những dự định của mình

- Em muốn anh đợi đến bao giờ đây ? 5 năm vẫn chưa đủ cho em sao ?

- Một năm.

Ngọc Trân nở một nụ cười, nụ cười rất nhẹ, cũng nhẹ như một bông hoa tuyết. Minh Hiếu thoáng chờ người, ánh mắt bị thương hướng về Ngọc Trân, rồi cậu cười khổ gục đầu trên cánh tay

- Được rồi, 1 năm nữa vậy. Anh có thể đợi em 5 năm được thì 1 năm đã là bao. Thôi khuya rồi để anh đưa em về

Minh Hiếu đứng dậy, dáng đi toát lên vẻ đau buồn, cô độc.

Tình yêu này thật sự không thể cứu vãn sao ... ?

Là lỗi của cậu sao ... ?

Ngọc Trân ngồi trong xe cấn chặt môi, ánh mắt hối lỗi nửa muốn nhìn Minh Hiếu nhưng nửa lại thôi. Bên trong xe dù đã bật hệ thống sưởi ấm nhưng sao vẫn thấy lạnh toát, những ngón tay của Ngọc Trân đã cứng lạnh như đóng băng. Cảm giác rầy rứt cứ mãi đeo bám trong lòng cô.

Bản thân của Ngọc Trân vẫn đang mâu thuẫn

Triệu Hàn Văn và Nguyễn Minh Hiếu cô sẽ chọn ai ... ?

Là Nguyễn Minh Hiếu với mối tình sâu đậm 5 năm ấy hay là một Triệu Hàn Văn và tình yêu trong sáng ấy ... ?

Càng nghĩ Ngọc Trân lại càng nguyên rửa bản thân không đủ mạnh mẽ như mình nghĩ.

Trời trở gió, mây mù bao phủ lấy bầu trời.

Bão tuyết lại kéo về trong đêm

Cái giá lạnh càng lúc càng tê buốt lòng người.

Tách trà thảo mộc với đi một nửa dần lạnh ngắt trên bàn gỗ.

Ngón tay khẽ lướt trên miệng tách.

Minh Hiếu nhìn xa xăm như đang nghĩ ngợi điều gì đó, khóe môi lộ nét cười nhạt như nước trà xanh.

- Thì ra cô ấy tương tự một người khác

Giọng nói của Minh Hiếu rất nhẹ nhưng lại chứa đựng vẻ giễu cợt. Kiến Minh khoanh tay trước ngực nhướn mày nhìn Minh Hiếu

- Xin lỗi, đáng lẽ tớ phải nói với cậu điều này sớm hơn

- Không sao, có lẽ đây là định mệnh. Tớ sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu. Ngọc Trân vẫn giữ chiếc nhẫn đính hôn chứng tỏ cô ấy vẫn còn tình cảm với tớ. Nhất định tớ sẽ giành lại cô ấy.

- Cậu đừng lo. Người kia đang ở hòn đảo đó không có cơ hội cạnh tranh với cậu đâu. Có lẽ sau một năm Ngọc Trân sẽ quên người kia thôi.

Kiến Minh chậm rãi nhấp một ngụm nước lọc, vẻ mặt của Minh Hiếu dần dần giãn ra. Những ngón tay khẽ nhịp nhịp trên bàn, đáy mắt lạnh lẽo lóe sáng.

- Phải, tớ có lợi thế hơn người đó vì vậy tớ phải nắm bắt cơ hội này. Kiến Minh, giúp tớ điều tra về người đó, tớ muốn biết hiện tại người đó đang làm gì. Ngọc Trân nhất định thuộc về tớ.

Nụ cười nơi khóe môi lạnh lẽo, khiến cho người khác cảm thấy run sợ.

Ánh mắt như lóe lên thứ ánh sáng mờ nhạt.

Một màu lam thâm lạnh giá.

Tình yêu của tớ , tớ yêu cậu, tớ yêu cậu

Cậu có nghe thấy lời tớ đang nói?
Tình yêu của tớ, xin cậu đừng quên tớ
Xin cậu đừng xóa nhòa tình yêu của chúng ta
Hàng mi dài khẽ lay động.
Ngay cả trong cơn mơ cô vẫn không thể nào quên được cậu
Một năm đã trôi qua cô đã cố gắng quên đi hình bóng bé nhỏ nhưng mạnh mẽ và kiên cường của cậu...
Nhưng vì sao cô không thể quên được ...
Những giọt nước mắt tớ rơi, cậu có trông thấy không?
Ngày qua ngày, tớ chờ đợi hình bóng của cậu
Trái tim tớ run rẩy mỗi khi môi cậu khẽ chạm
Giờ đây tất cả chỉ là kí ức
Hàn Văn ...
Cô nhớ cậu và cô muốn được gặp cậu ngay lúc này
Nhưng làm sao cô có thể đối diện với cậu ...
Cô quá yếu đuối để có thể vất bỏ tình cảm với Minh Hiếu
Cô ngốc nghếch không thể đến bên cậu ...
Trái tim Ngọc Trân quặn đau, nước mắt cô tuôn dài
Vì sao bên tai cô lại vang lên những giai điệu này ?
Bài hát ấy, giọng hát ấy vì sao lại quen thuộc đến như thế ?
Giọng hát ấy là của Hàn Văn sao ?
Trầm ấm, dịu dàng nhưng day dứt...
Ngọc Trân không thể xác định được là mình đang mơ hay đang tỉnh ...
Những giai điệu da diết, trầm lắng cứ vang lên ...
Tớ xin lỗi, tớ xin lỗi
Vì đã không cách nào quên được cậu
Tình yêu của tớ
Xin người hãy quay trở lại
Xin người đừng ra đi. Làm ơn hãy ở bên tớ !
Giọng hát ấy đã biến mất
Là Hàn Văn ...
Cô không thể lầm lẫn được chính là Hàn Văn của cô
Ngọc Trân ngồi dậy nước mắt vẫn đọng đầy khi cô chạy quanh nhà như tìm kiếm hình bóng quen thuộc ấy.
Trong phòng khách tiếng TV vang lên ồn ào, Ngọc Trân chạy vào một cách vội vã ánh mắt tràn đầy hi vọng.
Nhưng rồi ánh sáng ấy vụt tắt
- Ngọc Trân, cậu dậy rồi à ?
Bảo An ngoái đầu lại nhìn cô, Ngọc Trân đau khổ cười chua xót đưa tay ôm lấy đầu. Cô đang mắc bệnh ảo tưởng hay sao lại nghĩ Hàn Văn xuất hiện ở Hà Nội này.

Nhìn thấy vẻ mặt nhợt nhạt cùng nụ cười đau khổ của Ngọc Trân, Bảo An vội đỡ Ngọc Trân lên ghế, cô lo lắng sờ trán Ngọc Trân

- Cậu bị sốt sao Ngọc Trân ? Đã uống thuốc gì chưa ?

- Tớ uống thuốc rồi không sao đâu.

- Như thế này mà không sao à. Về phòng nghỉ ngơi đi tớ xuống bếp nấu cháo cho cậu nhé.

Ngọc Trân muốn từ chối nhưng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Bảo An thì lại thôi. Lúc này cô thật sự rất cần sự quan tâm của ai đó nhưng không phải là Minh Hiếu. Cô sợ phải đối diện với ánh mắt dịu dàng nhưng bi thương của cậu ấy.

Nằm trên giường Ngọc Trân lại nghĩ đến bài hát lúc nãy, lời bài hát ấy rất hay nó như diễn tả lại tâm trạng của một người đang yêu khi bị người yêu bỏ rơi. Giọng hát ấy Ngọc Trân không thể nào quên được, ngọt ngào, trầm ấm và da diết. Cô không thể nhắm mắt được nhưng người đó không thể ở đây được. Hàn Văn vốn rất rụt rè cậu ấy không thể dễ dàng rời bỏ hòn đảo ấy mà đến một nơi xa lạ như Hà Nội.

Ngọc Trân đưa tay ôm đầu lắc mạnh cố xua đuổi những ý nghĩ vớ vẩn ấy.

Bất chợt một bàn tay lạnh lạnh nhẹ nhàng chạm vào trán Ngọc Trân, cô giật mình quay lại. Nụ cười ấm áp tràn đầy tình cảm của Minh Hiếu.

- Em sốt cao quá. Vì sao lại không báo cho anh biết ?

- Không sao em đã uống thuốc rồi, cảm sốt nhẹ thôi em không muốn anh bận tâm. – Cô cười gượng và né tránh ánh nhìn của cậu

- Bảo An phải đến công ty nên đã gọi điện thoại cho anh đến đây. Em mau xuống ăn cháo đi kẻo nguội

Ngọc Trân ngoan ngoãn ngồi dậy, lúc ra khỏi giường chợt một vật gì đó rơi xuống đất. Minh Hiếu cúi xuống nhặt nó, một chuỗi chuông ngọc màu lam nhạt. Những chiếc chuông bé xíu, mỏng manh như cánh ve. Minh Hiếu vẫn đang ngắm nhìn những chiếc chuông ấy thì Ngọc Trân vội lấy lại. Đôi mày cậu khẽ cau lại, Minh Hiếu cười nhẹ nói

- Có vẻ như em rất quý chuỗi chuông này ?

- Ừm ... mmm là quà của một người bạn tặng cho em. Em rất thích chuỗi chuông này. Chẳng phải anh muốn em ăn cháo sao còn đứng đó ?

Cô nhanh chóng kéo tay Minh Hiếu rời khỏi phòng, vẻ mặt của Ngọc Trân có chút gượng gịu, ánh mắt hoang mang hệt như đang che giấu điều gì đó. Đáy mắt Minh Hiếu bỗng trở nên tĩnh lặng lạ thường.

- Chúc mừng em Hàn Văn, lần debut này thật sự là rất thành công. Bài hát của em nhanh chóng all kill toàn bộ các bảng xếp hạng.

- Đúng là “gà cưng” của Chị Thùy Linh có khác nhé

- Chúc mừng !

- Hi hi mọi người đừng nói vậy. Tất cả là nhờ có sự giúp đỡ của mọi người

Hàn Văn đỏ mặt nói, khẽ gãi đầu và cười tóe toét. Mọi người vui vẻ ồ lên và ăn mừng cho sự thành công này. Thùy Linh ngồi bên cạnh khẽ nhìn Hàn Văn, ánh mắt cậu tràn ngập niềm sung sướng, nụ cười cũng tươi như hoa. Đây là lần đầu tiên cô thấy Hàn Văn vui vẻ như vậy.

Cuối cùng thì điều ước của Hàn Văn đã thành hiện thực, cậu đã trở thành một ca sĩ. Tuy chưa nổi tiếng nhưng Thùy Linh biết rằng trong tương lai Hàn Văn sẽ trở thành một ngôi sao. Dựa vào tài năng cũng như ý chí của cậu, nhất định Hàn Văn sẽ đạt được đỉnh cao.

Lấy lí do ra ngoài nghe điện thoại Hàn Văn trốn ra lan can, hít thở bầu không khí trong lành của đêm. Bất giác cậu cảm thấy trong lòng rất thoải mái, khóe môi hiện lên nụ cười mãn nguyện.

- Chúc mừng em, Hàn Văn

Hàn Văn quay sang thì nhìn thấy Thùy Linh đang mỉm cười hiền lành.

- Cảm ơn chị, nhờ có chị mà em mới được như hôm nay.
- Ước mơ của em đã được thực hiện. Vậy tiếp theo em sẽ làm gì đây ?

Ánh mắt Hàn Văn trở nên xa xăm và buồn bã. Trong phút chốc Hàn Văn bỗng trở nên đẹp dịu dàng đến kì lạ. Ở cậu như toát ra một sức cuốn hút mãnh liệt khiến cho người đối diện ngỡ ngàng và mê say.

- Em sẽ đi tìm một người.

Thùy Linh lặng yên trước vẻ đẹp ngây ngất ấy.

- Hi vọng em sẽ tìm được người ấy.

Giọng nói của Thùy Linh rất trầm mà lạnh toát.

Nét cười trên môi cũng trở nên nhạt nhòa.

Gió đêm nổi lên mang theo hơi lạnh.

Đã một năm trôi qua.

Bốn mùa vẫn luân phiên nhau bao trùm lên thế giới.

Thu đi đông đến.

Nhưng có vẻ như mùa đông năm nay sẽ càng khắc nghiệt hơn.

Mới đầu đông nhưng những cơn gió đã lạnh đến thấu xương.

Trên những cành cây trụi lớp sương mù lớn vồn bay bay.

- Đã bao giờ cậu nghĩ rằng người cậu tìm sẽ quên cậu không ?

Chợt Thùy Linh khẽ trầm giọng hỏi, ngay cả cách xưng hô cô ấy cũng thay đổi. Thùy Linh cúi đầu rất thấp, màn đêm như ôm trọn lấy bờ vai đang run rẩy của cô. Thùy Linh vốn có tính cách mạnh mẽ bỗng trở nên yếu đuối nhưng Hàn Văn không thể nhìn thấy những giọt nước mắt của Thùy Linh.

- Cô ấy sẽ không quên đâu, chuỗi chuông ngọc sẽ khiến cô ấy nhớ.

Giọng Hàn Văn nhỏ nhẹ nhưng rất kiên định, đôi mắt tỏa ra một ánh sáng dịu nhẹ.

- Cậu có thể nói tôi biết người cậu tìm là ai không ?
- Chị sẽ giúp em gặp cô ấy chứ ? – nụ cười của Hàn Văn dịu dàng nở trên môi khiến trái tim Thùy Linh càng thêm đau nhói.
- Tôi không thể giúp cậu gặp cô ấy nhưng tôi lại có thể chứng minh cho cậu thấy Trần Ngọc Trân không thể thuộc về cậu dễ dàng được.

Giọng Thùy Linh đều đều vang lên trong khí lạnh, những lời nói ấy như những mũi băng ghim vào tim Hàn Văn. Cổ nín thở kiềm chế cơn xúc động, Hàn Văn ngược lên nhìn thình không, trời sâu thăm thẳm, tuyết phát phơ bay. Giọng cậu thoáng nhẹ như làn gió lạnh lùa qua

- Vì sao lại như thế ?
- Nguyễn Minh Hiếu sẽ không để cậu dễ dàng cướp đi người cậu ấy yêu thương nhất.

Tuyết bay đầy trời. Hoa tuyết nhẹ nhàng bay múa.

Hoa tuyết bi thương, trắng lệt múa lượn, hết những giọt nước mắt khắp bầu trời.

Bão sắp đến. Một cơn bão tuyết hung tợn và giá lạnh.

Ngọc Trân vừa xem lịch làm việc vừa đi vào phòng thu âm, sắp tới đây cô sẽ cho ra mắt single mới được kết hợp với một ca sĩ cùng công ty. Single này thật ra dùng để PR cho ca sĩ ấy nhưng lại đóng cộp mác là

Ngọc Trân. Đây là lời đề nghị của Thùy Linh nhờ Ngọc Trân PR cho “gà cưng” của cô ấy, Ngọc Trân vốn đang trong thời gian nghỉ dưỡng nhưng vẫn vui vẻ nhận lời, cô nghĩ dù sao cũng là người cùng công ty giúp đỡ nhau vẫn tốt hơn. Và lại cô cũng muốn xem tài năng của cậu ca sĩ mới này, vì theo như nhiều staff thì chàng trai ấy sở hữu một giọng hát rất tốt. Một giọng hát của trời phú.

- Chào em, Ngọc Trân. Em đến sớm vậy

Người phụ trách thu âm cười trong khi vẫn đang điều chỉnh dàn âm thanh, Ngọc Trân mỉm cười cúi đầu chào

- Em muốn chuẩn bị thật tốt trước khi thu âm, dù sao đây cũng là single của em mà

- Em đã đọc lyrics chưa ? Có điều gì không ổn không ?

- Mọi thứ đều rất tốt. Anh cho em hỏi ai là người sáng tác bài hát vậy ? – Ngọc Trân ngồi xuống ghế, lướt mắt trên lyrics

- Là “gà cưng” của Thùy Linh đấy. Cậu ấy đa tài thật

- Woaa. Đúng là rất đa tài

Ngọc Trân trầm thán phục, lời bài hát thực sự khiến cô cảm thấy rất lạ. Nó giống như một niềm tin mãnh liệt của một người đang tìm kiếm người yêu.

Bài hát ấy khiến Ngọc Trân chìm vào nỗi nhớ, hình ảnh của cậu lại hiện lên không hề mờ nhạt chút nào.

Dù một năm trôi qua Ngọc Trân cố gắng xóa đi hình bóng ấy nhưng cô lại bất lực.

Tình yêu ấy quá sâu đậm và mãnh liệt.

Cô không thể quên được cậu.

- Thùy Linh đến rồi à mau vào đây

Giọng của staff anh khiến Ngọc Trân giật mình, cô vội đứng dậy cúi chào Thùy Linh

- Chào chị Thùy Linh

Khi Ngọc Trân ngẩng lên, hơi thở của cô như ngừng lại.

Ngọc Trân mở to hai mắt, máu của cô như ngừng đọng lại.

Dáng người quen thuộc ấy.

Nụ cười dịu dàng, ấm áp.

Đôi mắt diễm đam, toát lên khí chất sáng ngời

Máu huyết ngừng đọng trong người cô như bị đóng băng, mắt Ngọc Trân có vẻ hoảng loạn.

Trước mắt Ngọc Trân như có hàng ngàn hàng vạn tia chớp lóe lên

Người cô cứng đờ không kiềm được cơn run rẩy

- Triệu Hàn Văn ...

Trái tim Ngọc Trân thất lại từng cơn quặn đau.

Sao lại vì cô mà rời khỏi hòn đảo ... ?

Đồ ngốc !

Khung cảnh xung quanh như ngừng đọng lại chỉ còn đôi mắt họ nhìn về nhau.

..

Chợt cánh cửa khẽ bật mở

Minh Hiếu bước vào phòng lướt mắt nhìn xung quanh và nhận ra Hàn Văn

Thoáng thấy nụ cười đau thương của Thùy Linh

Ánh mắt Minh Hiếu hóa lạnh.

Như vừa được xem một cuộc tương phùng cảm động cậu khẽ nhếch môi cười.

- Chị Thùy Linh, đây là “gà cưng” của chị à ?

Minh Hiếu lên tiếng phá tan bầu không khí nặng nề kia, Thùy Linh nhìn cậu biết ơn cố lấy lại bình tĩnh, cười nói

- Đây là Hàn Văn, nhân vật mới của MH

- Xin chào, Hàn Văn

Minh Hiếu cười lạnh, trên gương mặt thoáng hiện một vẻ phức tạp. Từ người cậu như có một làn hơi lạnh tỏa ra, đáy mắt tĩnh lặng đến lạ kì. Cậu làm động tác bắt tay với Hàn Văn.

- Xin chào

Hàn Văn điềm đạm mỉm cười, trên khóe môi thoáng nụ cười thản nhiên lạnh lẽ. Cậu vốn là người khá trầm lặng nhưng khi đối diện với Minh Hiếu vẻ oai nghiêm toát ra từ người cậu khiến người đối diện cũng phải đề phòng.

Cái bắt tay giữa hai người như có một lời thách đấu, Hàn Văn có cảm giác tay cậu bị Minh Hiếu nắm rất chắc.

Ánh mắt Minh Hiếu nhìn cậu đầy khiêu khích

Tất cả mọi vật đều ngừng lại chỉ còn nhịp thở đều đều của cả hai.

Đôi mắt hoang mang của Ngọc Trân nhìn về phía họ, chợt long lanh những hạt nước mờ nhạt ...

Bão nổi lên, cuốn phăng mọi vật.

Màu trắng lạnh lẽo của tuyết bao trùm lên mọi vật.

Màu trắng cô liêu, tĩnh mịch.

Một sắc màu bi thương và ảm đạm

...

Ngọc Trân sẽ đối diện với Hàn Văn như thế nào ... ?

Vui mừng chăng ... ?

Hay tránh né ... ?

Còn Nguyễn Minh Hiếu sẽ ra sao khi đối diện với Hàn Văn... ?

Đọc tiếp Yêu em, xa mấy anh cũng tìm – Chương 12

12. – Chương 12

Mặt trời lặn về hướng tây.

Ánh nắng buổi chiều tà nhuộm hồng không gian, ngay cả đám cỏ trong công viên cũng được nhuộm một màu hồng tím, bên trong xe vang lên những giai điệu truyền cảm êm ái.

Trời đã chạng vạng.

Sau buổi thu âm Hàn Văn vẫn giữ thái độ im lặng, trong mắt tràn ngập vẻ đau thương. Mặc dù cậu đã được gặp lại Ngọc Trân nhưng cũng đồng thời gặp Minh Hiếu, vì vậy niềm vui trùng phùng không được bao lâu thì đã tan biến mất.

Từ khi nhìn thấy Ngọc Trân và Minh Hiếu bên cạnh nhau đến giờ, thế giới của Hàn Văn dường như đã bị vỡ ra thành trăm mảnh, đầu óc cậu trở nên trống rỗng. Cậu không thể thoát khỏi cảm giác hoang mang khi nhìn thấy họ.

Một cơn đau dội mạnh vào tim cậu.

Có thể là ích kỷ hoặc nhỏ nhen khi Hàn Văn cảm thấy ghen tỵ với Minh Hiếu, mỗi khi cậu ấy nắm lấy đôi tay Ngọc Trân hoặc những khi cậu ấy thì thầm vào tai cô.

Không ai nhìn thấy đôi môi của cậu đang đau đớn đến bật máu. Bởi những cơn đau từ trong tim, cậu không thể tiếp tục nhìn, tiếp tục nghe nữa, cậu không thể để mình trở nên yếu ớt trước mặt Ngọc Trân.

Thùy Linh ngồi bên cạnh Hàn Văn đôi mắt u buồn hướng về phía cậu. Nhìn cậu như thế này lòng cô càng đau khổ hơn, trong trái tim của Hàn Văn chỉ có hình bóng của Ngọc Trân dù cô có cố gắng mấy đi nữa thì Hàn Văn vẫn chỉ xem cô là một người bạn không hơn không kém.

Họ đã ngồi như thế trong xe rất lâu, một sự tĩnh mịch đáng sợ lẫn khuất trong không khí.

Màn đêm kéo đến.

Ánh đèn đường vàng vọt len qua những cành cây trơ trọi.

Những chiếc bóng với hình thù kì lạ in đầy trên mặt đường tạo nên một cảm giác đáng sợ.

Đột nhiên cửa xe bật mở, Hàn Văn bước xuống xe, yên lặng bước từng bước trên đường.

Trên đường, chỉ có hình dáng đơn độc của cậu. Gió nhẹ thổi tới, mái tóc nhẹ nhàng xuôi theo chiều gió, dưới ánh đèn đường vàng vọt ấy chiếc áo sơ mi trắng phát ra những tia sáng yếu ớt.

- Hàn Văn à, đừng tự làm khổ mình như thế nữa

Một giọng nói khe khẽ.

Như bước ra khỏi cơn mộng du Hàn Văn đứng sững, từ từ quay lại, cậu nhìn thấy đôi mắt đẫm đầy nước mắt, nét đau khổ hiện lên một cách rõ rệt. Dưới cơn giá lạnh của mùa đông, dáng vẻ ấy thật u buồn và yếu ớt, người đó chính là Thùy Linh.

- Chị về nhà đi đừng bận tâm đến em nữa

Cậu hạ thấp giọng.

- Hàn Văn à, tôi rất đau khổ khi nhìn thấy cậu như thế này. Tình cảm của tôi dành cho cậu không đủ để cậu quên đi cô ấy sao ?

- Không thể, bây giờ không thể sau này cũng không thể và mãi mãi vẫn không thể quên được. Tình yêu này chỉ dành cho Ngọc Trân mà thôi, không ai có thể thay thế cô ấy.

Ánh mắt của Hàn Văn vô cùng buốt lạnh lại thoáng nét lạnh lùng, một ý chí không bao giờ chịu khuất phục. Thùy Linh càng đau khổ nước mắt lặng lẽ tuôn dài, trong lòng tê buốt như khiến cô không thể thở nổi. Bất chợt cô cảm thấy mình vẫn chưa hiểu hết về con người của Hàn Văn.

- Chị Thùy Linh, cảm ơn vì những tình cảm đó nhưng tôi không thể đáp trả lại. Xin lỗi chị !

Hàn Văn lạnh lùng bỏ đi, chẳng mấy chốc màn đêm tĩnh lặng đã ôm trọn hình bóng của cậu, chỉ còn lại nét mờ ảo hư vô.

Sau những gì trải qua trong buổi thu âm, Hàn Văn gần như muốn gục ngã trước những nỗi đau ấy.

Những cơn đau dồn dập vẫn dội đến từ trái tim cậu, đau đến nỗi không nhìn rõ con đường phía trước nữa, dường như cậu đang giẫm lên những đám mây đen trong cơn ác mộng, đêm đen càng khiến khuôn mặt cậu trở nên nhợt nhạt.

Đau, thì có là gì ?

Khóe môi nở một nụ cười chua xót.

Vì ai mà cậu đã đến đây ?

Vì ai cậu đã chịu những cơn đau khi chấn thương, những áp lực dồn dập của lịch làm việc ?

Vì ai mà cậu bước vào thế giới đáng sợ này để rồi có lúc cậu không còn nhận ra mình ?

Vì ai ... ?

Vì ai cơ chứ ... ?

Trước mắt cậu là một màn đêm u tối ...

Vô cùng tĩnh lặng ...

Hàn Văn chợt nghĩ phải chăng đến lúc chết đi rồi thì trái tim ấy vẫn đau đớn như thế nào sao ?

Con đường lạnh lẽo, gió lùa qua cành cây.

Màn đêm rơi vào thính không lạnh lẽo

Trong buổi thu âm Hàn Văn và Ngọc Trân đi vào một phòng riêng để trao đổi về những giai điệu, nhấn âm của bài hát với một staff. Họ vẫn giữ thái độ im lặng với nhau trước mặt của các staff. Cảm thấy không khí đáng sợ, anh chàng staff tội nghiệp kia vươn vai đứng dậy, vờ nói :

- Ái chà ngồi lâu đau lưng thật , hai em có muốn uống gì không anh sẽ mua giúp nhé

- Em muốn uống nước lọc ạ – Hàn Văn cười nhẹ

- Anh mua giúp em cà phê nhé – Ngọc Trân cũng cười nói.

- Ok, hai em cứ trao đổi tiếp nhé anh sẽ quay lại

Cánh cửa đóng lại, bầu không khí vẫn được giữ im lặng rất lâu. Trong lòng Hàn Văn đang rất vui mừng vì được gặp lại Ngọc Trân vì vậy cậu là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí ấy.

- Ngọc Trân à, anh rất vui khi được gặp lại em. Mặc dù đã rất cố gắng nhưng anh vẫn phải mất đến một năm mới có thể debut. Em thấy đó anh đã thực hiện đúng như lời ước của em rồi đây. Thật ra từ khi em rời khỏi hòn đảo anh đã rất ân hận vì đã làm như thế, đáng lẽ anh nên giữ kín chuyện đó. Ngọc Trân à, anh rất nhớ em. Chúng ta có thể cùng nhau quay về hòn đảo được không ?

Một sự yên lặng kì lạ. Trong lòng Hàn Văn chợt có chút hoang mang, cậu quay sang dò thái độ của Ngọc Trân.

Cô nhìn cậu, ánh mắt lạnh lẽo và hững hờ đến đáng sợ, ánh mắt ấy như phóng ra những mũi tên băng ghim sâu vào trái tim cậu.

- Hàn Văn, tôi không hiểu cậu đang nói gì cả nhưng cậu có thể tự trọng một chút được không ? Minh Hiếu sẽ không vui nếu như cậu ấy nghe thấy điều đó

Hàn Văn cứng người sau những lời nói của Ngọc Trân. Cậu cứ ngẩn người ra như thế rất lâu, rất lâu. Lâu đến nỗi dường như cả thế giới đang ngưng đọng lại. Tất cả như một cơn ác mộng. Cố gượng cười Hàn Văn nhẹ giọng

- Em nói gì vậy Ngọc Trân ? Đừng đùa nữa được không ?

- Tôi không đùa với cậu. Cậu nghĩ cậu là ai lại có thể nói những điều nhảm nhí ấy với tôi chứ? Tôi chẳng biết cậu đang nói gì cả

Các đầu ngón tay của Hàn Văn đang dần lạnh cóng, dòng máu trong người dường như cũng đang đông lại. Cậu cứ ngỡ đây là những cơn ác mộng đáng sợ nhất nhưng những cơn đau nhói trong tim ấy lại là sự thật.

Đôi mắt hờ hững đến lạnh lùng của Ngọc Trân như xoáy sâu vào tim cậu.

- Em nói dối. Vì sao lại cố tình nói những lời cay độc như thế ?

Hàn Văn nắm chặt lấy tay Ngọc Trân, những tia nhìn sắc nhọn của Ngọc Trân như mắt chim ưng bỗng dần trở nên ảm đạm.

Cô bắt đầu run rẩy, run rẩy vùng vẫy thoát khỏi tay của Hàn Văn, run rẩy bước lùi lại. Từ khoảng cách này, Ngọc Trân có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của Hàn Văn, nó thật đáng sợ. Một sự giá lạnh toát ra từ người cậu.

Đôi mắt của Ngọc Trân mang sự u buồn của những đám mây đêm, nét hoang mang càng rõ rệt hơn. Cô cắn chặt môi, run rẩy nói :

- Tôi ... tôi ... không nói dối...

Lời nói vang lên rất nhẹ, Ngọc Trân không biết cậu có nghe thấy không, tuy nhiên, đáy mắt thống khổ đang nổi sóng của Hàn Văn khiến trái tim cô muốn vỡ tung ra.

Toàn thân cô run rẩy, cô hít một hơi thật sâu, rồi lại hít một hơi sâu hơn, nước mắt sắp rơi ra lại bị ngăn lại một cách mạnh mẽ

- Tôi không nói dối. Tôi không hề nhớ gì cả, cũng không hiểu những điều cậu nói.

Hàn Văn trợn mắt nhìn cô, bước về phía trước vài bước, dùng tay bóp mạnh vào cằm cô, khiến cô phải ngẩng mặt lên nhìn cậu.

- Em nói dối, tôi không tin. Tôi không tin em là người dễ dàng quên đi tình cảm ấy.

Chuỗi chuông ngọc ngân lên những tiếng trong trẻo.

Ánh lam lấp lánh từ chuỗi chuông ngọc.

- Buông tôi ra, cậu điên thật rồi. Tôi không biết cũng không nhớ gì cả

Ngọc Trân vùng vẫy thoát khỏi Hàn Văn, ánh mắt căm phẫn nhìn cậu. Hàn Văn đứng ngậy ra, đôi mắt vẫn mở to như không thể nhắm lại.

Hàn Văn khẽ thở dài.

Cậu ưỡn thẳng lưng lên, không để người cậu phát ra một nhịp run rẩy nào.

- Anh về đi, em tự vào nhà được mà. Gặp lại sau nhé

Ngọc Trân mỉm cười, đôi mắt trong veo, khẽ vẫy tay chào Minh Hiếu. Cậu gật gù rồi nói

- Ừm. Ngủ ngon nhé

Cánh cửa nhà đóng lại.

Đau đớn và yếu đuối.

Ngọc Trân bật khóc nghẹn ngào. Khuôn mặt cô đã bị nhấn chìm bởi những giọt nước mắt.

Trái tim cô đau đớn như bị hàng ngàn mảnh vỡ cứa vào.

Cô ngã khuya xuống sàn nhà, bó gối khóc lớn.

Giờ đây cô cảm thấy khó thở, ruột gan cô dường như đang bị đảo lộn lên hết. Cô khóc thật thảm thiết, nức nở đến thế, lúc này cô thực sự hiểu, cô đã sai rồi.

Cô là một kẻ tham lam nhất trên thế giới này. Không thể dứt khoát với Minh Hiếu lại kéo Hàn Văn vào vòng tròn đau khổ ấy. Cô đã làm Hàn Văn tổn thương. Vì cô mà cậu đã rời khỏi nơi an toàn nhất để bước vào một thế giới hỗn loạn và đầy đau khổ. Nhưng rồi cô lại nhấn tâm hất hủi cậu, khiến trái tim cậu đau đớn.

Trong lòng cô chứa đầy những mâu thuẫn.

Cô nợ Minh Hiếu. Chính xác là nợ cậu ấy rất nhiều thứ vì vậy cô không thể quay lưng với cậu.

Một món nợ mà cô đã lầm tưởng sẽ trả lại bằng một tình yêu.

Hàn Văn ...

Tình yêu của cô dành cho cậu rất mãnh liệt nhưng cô lại không thể đến với cậu.

Những mâu thuẫn ấy cứ liên tục dằn vặt cô.

Ngọc Trân quá yếu đuối để đưa ra quyết định.

Cô khóc đến nỗi toàn thân run rẩy.

Khuôn mặt cô vẫn thấm đẫm nước mắt.

Cô khóc như một đứa trẻ đang không biết phải làm gì, như một đứa trẻ sau khi đã gây rắc rối lại không biết sửa chữa lỗi lầm của mình như thế nào.

- Hàn Văn ... em xin lỗi ... xin hãy tha thứ cho em ... em xin lỗi

Đêm khuya.

Trời đầy tuyết.

Tuyết mỏng manh rơi rơi một màn trắng xóa mờ nhạt.

Cơn gió lạnh thổi qua, giá rét hắt vào căn phòng.

Nét mặt Minh Hiếu vô cảm, ánh sáng từ đèn hắt lên người cậu một thứ ánh sáng ảm đạm, cả người như chìm trong u tối.

Cậu nhớ đến ánh mắt Ngọc Trân nhìn Hàn Văn, ảm áp, cuộn trào những đợt sóng tình mãnh liệt, có chua xót, có bi thương.

Minh Hiếu ganh tị với Hàn Văn.

Mặc dù người thường xuyên bên cạnh cô ấy là cậu nhưng Ngọc Trân chưa bao giờ nhìn cậu bằng ánh mắt ấy.

Trong lòng cậu từng đợt, từng đợt cảm xúc chua xót, các ngón tay nắm chặt, đôi môi cũng mím chặt, lạnh lùng hơn cả những nhúm bông tuyết đang bay bay ngoài trời.

Bất chợt một tiếng động rất khẽ vang lên.

Thùy Linh ngồi trên sofa, khoanh tay trước ngực, ánh mắt trêu đùa hướng về phía Minh Hiếu.

- Có vẻ như em đã quá xem thường Hàn Văn. Minh Hiếu, một trong những sai phạm lớn nhất chính là xem thường đối thủ.

Minh Hiếu quay lại khẽ nhíu mày, giọng nói trở nên rất nhẹ tựa như cơn gió đông lạnh lẽo ngoài kia.

- Chị không hơn gì em đâu. Sao hả tình yêu đơn phương không mấy dễ chịu nhỉ ?

- Minh Hiếu, chúng ta đang cùng một chiến tuyến đấy, ăn nói cẩn thận một chút. -Thùy Linh trừng mắt nhìn Minh Hiếu

- Chị nhầm rồi tôi không hề cùng chiến tuyến với chị. Triệu Hàn Văn chính là do chị train lại còn PR cho cậu ấy trở thành ngôi sao. Không lẽ chị ngây thơ đến độ không biết rằng cậu ấy muốn trở thành ca sĩ chỉ được gần Ngọc Trân thôi sao. Chị quá yếu đuối trước tình cảm. Nếu như tôi sớm biết việc làm ngu ngốc này của chị thì tôi đã ngăn lại rồi. Đừng nói bằng cái giọng dạy đời tôi như thế

Cơn phẫn nộ của Minh Hiếu như được dịp bùng nổ, đôi mắt hằn lên những tia máu, ánh mắt ấy thật sự rất đáng sợ tưởng chừng như muốn nuốt chửng cả người kia. Thùy Linh run rẩy vung tay tát Minh Hiếu nhưng khi tay cô vừa giơ lên cao đã bị cậu túm lấy giữa không trung. Đôi mắt cậu bỗng trở nên quái dị, giọng nói trầm thấp như giọng của một ác quỷ

- Sao hả còn muốn đánh tôi sao ? Đừng hòng nghĩ đến chuyện đó, tôi rất ghét hạng phụ nữ tát vào mặt người khác khi bị nói trúng tim đen. Vả lại chị cũng chẳng là gì để có quyền tát tôi. Vì tôn trọng omma nên tôi mới chấp nhận gọi là chị, nếu không chúng ta cũng chẳng liên quan gì đến nhau cả.

Thùy Linh cảm thấy hoảng sợ tột độ trước một Nguyễn Minh Hiếu như thế này. Bình thường cậu vẫn là một người lạnh lùng, trầm lặng nhưng khi tức giận như thế này Minh Hiếu chẳng khác gì một ác quỷ. Đôi mắt chứa đầy những tia nhìn sắc lạnh hơn cả lưỡi dao. Nó thật sự rất đáng sợ.

Thùy Linh cố lấy lại bình tĩnh, khuôn mặt cô trở nên tĩnh lặng rất nhanh dường như đây chính là nét di truyền của họ. Khóe môi khẽ hé nụ cười giễu cợt

- Giờ thì tôi đã hiểu vì sao Ngọc Trân lại rời xa cậu, bởi vì cậu quá ích kỉ. Yêu có nghĩa là mang lại hạnh phúc cho người mình yêu chứ không phải ép buộc người ấy và mang bất hạnh đến cho họ. Đó chính là điểm khác nhau giữa tình yêu của tôi và tình yêu của cậu.

Cánh cửa đóng sầm lại.

Cả thân người Minh Hiếu hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Chỉ còn lại một đôi mắt sắc lạnh.

Buổi tập dượt trước sự kiện Music Festival được diễn ra rất ráo rít vì các ca sĩ chỉ có khoảng 1 ngày để tập dượt. Lần ấy Ngọc Trân sẽ cùng Hàn Văn biểu diễn bản single của cô.

Các nhân viên hậu trường đều đang sốt sắn chuẩn bị dụng cụ, ánh sáng, pháo hoa... . Trên sân khấu Ngọc Trân và Hàn Văn đang xem lại lời bài hát và trao đổi với đạo diễn.

Mỗi khi đối mặt với Hàn Văn, Ngọc Trân đều cố tình tránh né ánh nhìn từ cậu, sự ray rứt vẫn cứ bám theo cô. Ngọc Trân đã dùng tất cả những kĩ năng “diễn” để cố tỏ ra hờ hững, lạnh lùng nhất, nhưng sao trái tim cô lại tê buốt như thế.

Đứng giữa sân khấu Hàn Văn bắt đầu cất giọng hát, trầm lắng và truyền cảm.

Giờ đây đôi mình thật sự đã chia xa ư?

Hay là chúng mình chỉ tạm thời xa nhau như lời hứa lúc trước?

Sự chia cách này đã là quá đủ đối với tớ

Tại sao cậu lại không lên tiếng?

Ngọt ngào và day dứt.

Lời bài hát như một lời oán trách

Ngọc Trân lặng lẽ đứng bên cạnh

Đôi mắt ẩn bên dưới cặp kính mát ấy ươn ướt

Cô đau khổ để những giọt nước mắt chảy ngược vào tim

Giờ đây nỗi buồn cứ dần gặm nhấm tim tớ

Dẫu cho tớ hiểu rằng cậu đã thực sự rời xa

Thì tớ vẫn hy vọng mình sẽ trở nên thật tuyệt khi cậu trở về

Tại sao tớ lại cứ xử ngớ ngẩn như vậy chứ?

Những giai điệu ngọt ngào, êm ái ấy nhưng lại giống như những mũi băng cứ đâm sâu vào trái tim đang tổn thương của Hàn Văn.

Ánh mặt trời cuối đông yếu ớt tỏa ra hơi ấm

Những đám mây trắng nhẹ trôi trên bầu trời xanh trong, từ khi mới có sự sống hay cả trong tương lai xa xôi, bầu trời vẫn trong xanh như thế.

Bài hát kết thúc, Hàn Văn và Ngọc Trân lặng lẽ nhìn về phía nhau.

Hai ánh mắt chạm vào nhau một cách đột ngột.

Một người vội tránh né và bỏ đi

Một người đứng lặng nụ cười xớt xa nở trên khóe môi.

Bỗng ...

Một cái bóng lù lù từ trên cao rơi xuống chỗ Ngọc Trân. Cô không hề biết việc đó vì lúc này cô vẫn đang đứng đó chờ người quản lý. Đường như có một sức mạnh đẩy bật cô ra, Ngọc Trân không nhìn rõ được chỉ nghe thấy thoang thoảng một mùi hương quen thuộc, cái bóng lướt qua rất quen.

“RẦM”

Một tiếng động khủng khiếp vang lên khiến mọi người có mặt ở đó đều hoảng sợ.

Cả dàn đèn chiếu bỗng dưng bị đứt dây cáp và rơi xuống chỗ Ngọc Trân. Cô sững sờ nằm trong vòng tay của Hàn Văn. Thì ra chiếc bóng ấy chính là cậu . Ngọc Trân sững sờ nhìn thấy vết máu dài lấp lóa sau lớp áo sơ mi trắng.

- Em ... à ... ừm ... cô không sao chứ ?

Hàn Văn cúi xuống nhìn cô lo lắng, người bị thương là cậu vì sao vẫn lo lắng cho cô như thế. Cô hoảng sợ giữ chặt lấy cánh tay đang bị thương của Hàn Văn

- Cậu... cậu ... bị thương rồi...

Các nhân viên đứng gần đó vội chạy đến đưa Hàn Văn đến bệnh viện, một số người thì kiểm tra lại sự cố vừa rồi. Trước khi rời khỏi đó, Hàn Văn dịu dàng nhìn Ngọc Trân, nụ cười của cậu thật ấm áp, nó như một lời trấn tĩnh cô. Ngọc Trân lặng người đứng nhìn theo dáng cậu, trong lòng cơn đau một lần nữa lại nhói thêm.

Vì sao lại đối xử tốt với một kẻ ích kỷ như cô ?

Vì sao lại đẩy cô ra khỏi đó ?

Vì sao lại chịu đựng vết thương ấy thay cô ?

Giờ đây cô lặng lẽ đứng đó, dường như linh hồn của cô đã bay đi mất rồi, đang bay trong không gian vô định nào đó.

Bên dưới khán đài Minh Hiếu vẫn đứng hướng mắt về phía sân khấu, ánh mắt trời khiến bóng cậu đổ dài trên mặt đất, một cái bóng lạnh lẽo, cách đó một khoảng rất xa nhưng nó vẫn khiến người ta không thể hít thở bình thường được.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô gái đứng trên sân khấu. Khuôn mặt tĩnh lặng tựa như mặt hồ không gợn sóng.

Dàn đèn ngẫu nhiên rơi xuống hay có kẻ cố tình làm như thế ?

Ai là kẻ đã làm điều đó ... ?

Coi chừng bị lừa nhá

Đọc tiếp Yêu em, xa mấy anh cũng tìm – Chương 13

13. – Chương 13

Music Festival – một sự kiện âm nhạc nổi tiếng hàng năm tại Việt Nam. Vào ngày ấy các nghệ sĩ nổi tiếng của Kpop sẽ biểu diễn những tiết mục hoàn hảo nhất của mình trước các fan hâm mộ.

Cả khán đài đều tràn ngập trong ánh đèn rực rỡ, khán giả rợp kín, reo hò tên thần tượng của mình. Các máy quay từ nhà đài độc quyền cũng nhanh chóng quay lại những khoảnh khắc biểu diễn ấy, các camera chớp nháy liên tục.

Đây chính là hình dạng chung sự hào nhoáng của showbiz.

Trong phòng thay đồ các stylist vẫn đang chỉnh lại trang phục cho Hàn Văn che đi cánh tay bị băng trắng của mình. Thùy Linh cau mày tiến đến chỗ Hàn Văn, nhìn thấy vết máu đỏ đang thấm qua lớp băng ấy càng khiến cô cảm thấy xót xa.

- Em không cần biểu diễn cũng được mà, đây đâu phải là single của em
- Không được, Ngọc Trân đã luyện tập rất kĩ em không muốn cô ấy thất vọng khi không thể biểu diễn được.

Hàn Văn vẫn giữ nguyên nét mặt nghiêm nghị, Thùy Linh ra hiệu cho stylist ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại cô và Hàn Văn. Cậu ngồi trên ghế nhựa chỉnh lại tai nghe trước mặt là bàn trang điểm, Thùy Linh đứng phía sau Hàn Văn khuôn mặt đau khổ

- Cô ấy đã hất hủi cậu, vì sao cậu vẫn muốn bảo vệ cô ấy ? Ngọc Trân quan trọng với cậu như thế sao ?
- Phải, cô ấy rất quan trọng với tôi. Dù thế nào tôi vẫn không muốn nhìn thấy cô ấy bị thương.

Hàn Văn đứng dậy lách người ra khỏi Thùy Linh, nhưng bàn tay cô giữ chặt lấy thân người cậu, cô dang rộng đôi tay, ôm chầm lấy mà siết chặt cậu trong vòng tay mình, đôi mắt ngân ngấn nước tự bao giờ.

- Hàn Văn, tôi yêu cậu.

Trong phút thoáng xao lòng, Hàn Văn đưa tay lau đi những giọt nước mắt long lanh ấy, yếu ớt mỉm cười

- Đừng vì tôi mà khóc, sẽ có một người yêu chị. Nhưng người đó không thể là tôi.

Tại một phòng thay đồ khác, Lệ Quyên ngồi trước bàn trang điểm dùng mascara chải lại đôi mi. Cánh cửa bất ngờ bật ra Mạnh Duy tức giận bước vào, đập mạnh xuống bàn quát lớn

- Cô điên rồi sao ? Tôi đã bảo cô đừng làm những trò ngớ ngẩn đó nữa vì sao lại không nghe lời tôi ? Nếu như có chuyện gì xảy ra Ngọc Trân Minh Hiếu sẽ không để yên cho chúng ta. Cô muốn chết rồi hay sao hả ?
- Ai nói với anh là tôi làm, Nguyễn Minh Hiếu làm sao biết được những việc đó – Lệ Quyên vẫn thản nhiên tiếp tục chải mi
- Cô nghĩ Nguyễn Minh Hiếu là ai hả ? Một con chuột nhắt như cô sao ? – Mạnh Duy giật phăng thứ trên tay Lệ Quyên
- Anh điên rồi sao ? Ừ là tôi làm đó thì sao. Tại sao cô ta vẫn chưa mất mạng trên biển luôn cho rồi còn anh nữa anh bảo sẽ sắp xếp được việc đó rồi cục cô ta vẫn quay trở về
- Tôi có kế hoạch của tôi, cô làm ơn đừng đụng vào nữa có được không ? Tôi ...

Mạnh Duy chưa nói xong thì cánh cửa một lần nữa đã bị bật tung, Nguyễn Minh Hiếu lạnh lùng xuất hiện trước sự kinh ngạc của Lệ Quyên và Mạnh Duy. Sau đó cậu trừng mắt nhìn Mạnh Duy, túm chặt lấy cổ áo hắn và ấn mạnh vào tường. Giọng nói trầm thấp rất đáng sợ, tựa như giọng nói của một ác quỷ

- Nếu các người còn đụng đến người của tôi nữa thì đừng trách vì sao tôi không báo trước. Tránh xa người của tôi ra !

Mạnh Duy cố giữ bình tĩnh, cười lạnh

- Chẳng phải cậu cũng muốn hạ Hàn Văn sao ?

Minh Hiếu sững người, ánh mắt dao động mạnh mẽ. Đôi mắt sắc lạnh xoáy sâu vào mắt Mạnh Duy như đang dò xét những điều hắn vừa nói. Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc người cậu.

- Hàn Văn là đối thủ của tôi, nếu hạ cậu ấy thì người làm điều đó phải là tôi.

Cả Lệ Quyên lẫn Mạnh Duy đều hoang mang nhìn Minh Hiếu, đôi mắt sâu thăm thẳm, đôi môi khê nhếch lên.

Cả khán đài vang lên tiếng vỗ tay, tiếng reo hò dồn dập, các fan hâm mộ phấn khích vẫy mạnh lightstick màu hồng. Đèn sân khấu sáng lên, Ngọc Trân tinh khiết trong chiếc áo lông mịn màu trắng như tuyết, mái tóc đen quăn rũ xõa dài, khuôn mặt thấp thoáng nỗi buồn .

Phía bên Hàn Văn trong chiếc áo sơ mi trắng dính hạt lấp lánh trên cổ áo, tạo nên một nét cao quý, màu trắng thật thuần khiết nó khiến cậu trông giống như một thiên thần. Ánh đèn phản chiếu dịu dịu tạo nên một nét dịu dàng trên khuôn mặt cậu.

Âm nhạc vang lên, những giai điệu trầm buồn mà lắng đọng, cả không gian chìm vào những ưu tư của bài hát. Tất cả đều yên lặng chỉ còn lại tiếng nhạc, giọng hát trong trẻo của cả hai.

Một cơn đau nhè nhẹ thoáng qua

Khán giả nghĩ đơn giản là do ca sĩ quá nhập tâm vào bài hát...

Ai biết được ẩn sau đó là một nỗi đau vẫn đang dày vò hai trái tim.

Hai con người cùng đứng trên một sân khấu, cùng cảm nhận một nỗi đau...

Trước mặt họ chỉ còn lại một thế giới trống rỗng

Không gian chìm vào tĩnh mịch

Trong mắt họ chỉ còn lại đối phương

Giờ đây nỗi buồn cứ dần gặm nhấm tim tó

Dẫu cho tớ hiểu rằng cậu đã thực sự rời xa

Thì tớ vẫn hy vọng mình sẽ trở nên thật tuyệt khi cậu trở về

Tại sao tớ lại cư xử ngớ ngẩn như vậy chứ?

Quãng thời gian mà chúng ta đã trải qua

Là quãng thời gian mà đôi mình đã trao cho nhau những kí ức đẹp nhất

Tớ sẽ chẳng rơi lệ đâu

Với một niềm tin mãnh liệt là cậu sẽ trở về bên tớ

Điều đó khiến tình yêu của tớ thêm mạnh mẽ hơn

Và mang lại sức mạnh để tớ tiếp tục tồn tại trên cõi đời này.....

Bài hát kết thúc trong sự vỡ òa cảm xúc của khán giả, tiếng vỗ tay vang lên rộn rã, fan gào lên gọi tên thần tượng. Ngay lúc ấy họ mới trở về với hiện tại, Ngọc Trân khẽ cúi đầu lau vội giọt nước mắt, rồi cười thật tươi trước khán giả, nụ cười gượng gạo đến đáng thương.

Hàn Văn chỉ lặng yên mỉm cười, một nụ cười rất khê, đáy mắt cậu là một vầng sáng dịu dàng lấp lánh tựa ánh sao, chiếc áo sơ mi trắng cậu đang mặc hết như một vệt sáng yếu ớt.

Những cơn đau cào cào, vò xé trái tim

Những giọt nước mắt trong suốt như xuyên thấu qua da thịt

Phía bên trong cánh gà, Minh Hiếu chăm chú nhìn họ, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, những ngón tay trắng bệch, đốn đau vò xé khiến toàn thân cậu khẽ run run nhưng sắc diện lại đẹp đến mê hồn.

Ngọc Trân yêu Hàn Văn, còn cậu thật ra chỉ là một sự lầm tưởng...

Vì sao lại như thế ... ?

Cậu oán giận Ngọc Trân

Cậu hận cô đã khiến cậu phải đau khổ và ích kỉ như thế này ...

Hận cô vì đã xuất hiện trong cuộc đời cậu, thay đổi cậu, mang đến cho cậu một cảm giác yêu Trái tim vốn băng giá, lạnh lẽo của cậu đã bị cô sưởi ấm ...

Cô như một cơn ác mộng, mỗi kỉ niệm liên quan đến cô đều khiến trái tim cậu nhói đau. Mặc có hận cô đến mấy nhưng Minh Hiếu lại không thể ngừng yêu cô, không thể làm tổn thương đến cô.

Minh Hiếu lẳng lặng quay lưng đi, sự đau đốn trong cơ thể đã khiến dáng đi của cậu trở nên yếu đuối, toàn thân khẽ run run.

Đôi mắt khẽ nhắm nghiền lại.

Nước mắt nhỏ giọt.

Ác quỷ cũng có lúc phải bật khóc vì yêu ...

Bên bờ sông tĩnh lặng mang theo làn hơi thở lạnh lẽo, gió nhẹ thổi.

Hàn Văn nhìn mơ hồ về dòng sông, ánh mắt lặng lẽ như mặt nước, một nét trầm tư phủ trên gương mặt cậu. Thùy Linh ngồi bên cạnh đưa cho cậu một cốc cà phê nóng, khói trắng tản mát xung quanh, một làn hơi mờ ảo.

Màn đêm buông xuống.

Trên sông chỉ còn lại một màu đen huyền ảo.

Mặt nước hững hờ trôi.

Dòng sông lặng lẽ bên cạnh vẻ rực rỡ và tráng lệ của thành phố

Hai mặt trái ngược nhau hoàn toàn khiến những người mới đến đây bỗng có cảm giác hụt hẫng.

Lúc đó

Không gian tĩnh mịch dường như chỉ thuộc về Hàn Văn và Thùy Linh.

Nhìn Hàn Văn, Thùy Linh bỗng có ảo giác như thời gian ngừng trôi, nhịp tim đập chậm rãi, chẳng đến nỗi có thể cảm giác được dòng máu nóng đang lặng lẽ chảy trong người mình.

- Chị kể em nghe về mối quan hệ trước đây của Minh Hiếu và Ngọc Trân được không ? – Hàn Văn đột ngột hỏi

Vẫn là Ngọc Trân mà không phải cô.

Ánh mắt cô xót xa nhẹ nhàng dừng lại trên khuôn mặt thanh tú của Hàn Văn.

- Chị và Minh Hiếu vốn không phải là hai chị em ruột, appa chị lấy omma Minh Hiếu. Appa ruột của Minh Hiếu là một tay anh chị chuyên cho vay nặng lãi. Lần đó gia đình Ngọc Trân vay mượn của ông ta một khoản tiền nhưng rồi vì lãi quá cao nên không thể trả nợ. Appa của cô ấy đột ngột qua đời, omma lại mất sớm chỉ còn lại một mình Ngọc Trân phải gánh lấy khoản nợ khủng khiếp ấy. Minh Hiếu vì Ngọc Trân đã ra mặt tố cáo appa ruột khiến ông ta phải đi tù vĩnh viễn. Cũng từ đó Ngọc Trân đã nợ Minh Hiếu món nợ lớn ấy. Sau khi tốt nghiệp đại học, Minh Hiếu đã dùng khoản tài sản của mình lập nên MH . Với tài năng của mình Minh Hiếu đã biến nó từ một công ty nhỏ trở thành một tập đoàn lớn, không chỉ vậy Minh Hiếu

còn biến Ngọc Trân từ một cô sinh viên Thanh nhạc bình thường trở thành một ngôi sao lớn. Họ đã cùng nhau trải qua rất nhiều khó khăn, thử thách, nhưng rồi có một khoảng thời gian họ cãi nhau, mâu thuẫn càng lên cao khiến cả hai xa nhau. Cũng từ lúc đó Ngọc Trân nhận ra những lầm tưởng của mình, cô luôn cho rằng mình yêu Minh Hiếu nhưng thật ra không hẳn là như thế. Ngọc Trân không muốn làm Minh Hiếu tổn thương vì vậy cô ấy không thể rời xa Minh Hiếu.

Ngừng một lúc, Thùy Linh đưa mắt dò xét thái độ của Hàn Văn. Cậu lặng yên nhìn về phía trước. Đôi mắt u buồn, đầy thất vọng.

- Thì ra Ngọc Trân đã nợ Minh Hiếu, vì cậu ấy mà Ngọc Trân lại khiến tôi tổn thương sao ? Tất cả những gì tôi dành cho cô ấy vẫn không đủ sao ?

Hàn Văn đau khổ lặp lại như một kẻ vô hồn, sau tất cả những gì cậu cố gắng đạt được Ngọc Trân lại quay lưng một cách hờ hững chỉ vì Minh Hiếu. Tim cậu đau đớn nghẹn ngào, đôi tay siết chặt lại khiến cho những đầu ngón tay trắng bệch. Thùy Linh sững sờ nhìn Hàn Văn, cậu giờ đây trông như đã hóa đá.

Lạnh, một cảm giác lạnh lẽo như mất đi hết cả sức sống bủa vây, ghim chặt lấy Hàn Văn. Sự phẫn uất, nỗi thất vọng trong lòng như ném cậu xuống tận cùng của địa ngục, rồi như giam cầm cậu vĩnh viễn ở đó.

Đáp án cuối cùng của Ngọc Trân lại chính là Minh Hiếu.

Buổi sáng tại văn phòng MH , Minh Hiếu đứng yên lặng bên cửa kính hướng mắt về phía xa xăm. Ánh mặt trời rực rỡ phủ lên người cậu một thứ ánh sáng vàng rực càng khiến Minh Hiếu trở nên đẹp mê hồn.

Cánh cửa phòng khẽ mở ra, Kiến Minh ngồi xuống ghế ánh mắt khó hiểu hướng về phía Minh Hiếu.

- Có chuyện gì mà cậu gọi tớ gấp thế ?

Minh Hiếu xoay người lại, ánh mắt vô cùng lạnh lùng như chứa đựng một kế hoạch hoàn hảo.

- Cậu giúp tôi sắp xếp cho Thùy Linh rời khỏi Việt Nam càng sớm càng tốt. Sau đó liên hệ với công ty WJ bảo họ rằng chúng ta muốn chuyển nhượng một ca sĩ mới.

- Đừng nói với tôi là ... Minh Hiếu, cậu điên rồi sao ? Dù sao đó cũng là trainer của công ty sao lại có thể chuyển nhượng ... - Kiến Minh sững sờ nói

- Đó không phải là việc của cậu. Nếu cậu không làm thì đích thân tôi sẽ làm điều đó. - Minh Hiếu trừng mắt nhìn Kiến Minh, đôi mắt ấy khiến Kiến Minh hoảng sợ, cậu đành lui một bước

- Được rồi được rồi tôi sẽ làm theo những điều cậu muốn nhưng hãy suy nghĩ thật kĩ trước khi thực hiện nếu không về sau cậu sẽ phải hối hận.

Kiến Minh nhìn Minh Hiếu một lần nữa rồi thở dài, lắc đầu rời khỏi phòng. Tình yêu đã khiến Minh Hiếu trở nên điên rồ và ích kỉ. Kiến Minh biết dù cậu khuyên nhủ thế nào vẫn không thể làm thay đổi quan điểm của Minh Hiếu.

Sau khi Kiến Minh rời khỏi phòng, Minh Hiếu gọi điện thoại cho ai đó.

- Đến lượt anh đấy, hãy nhớ việc này cần phải giấu kín nếu lộ ra ngoài tôi sẽ không để yên cho anh đâu

- Tôi hiểu rồi. Cứ yên tâm tôi sẽ khiến cậu ấy phải gia nhập WJ.

- Tốt lắm.

Minh Hiếu đập máy, dáng lưng thẳng đứng phắt phát sự lạnh lùng, vô cảm. Đường như phía sau đang hiện lên hình ảnh đôi cánh của một ác quỷ.

Bầu trời đang sáng trong

Từ đâu một đám mây đen khổng lồ vây kín

Trong phút chốc bầu trời bị bao phủ bởi một màu xám xịt.

Một cơn mưa tầm tã trút xuống thành phố ... hay một bi kịch đang kéo đến ...

Nguyễn Minh Hiếu đang âm mưu điều gì ... ?

Đọc tiếp Yêu em, xa mấy anh cũng tìm – Chương 14

14. – Chương 14

Sân bay ồn ào vang lên những tiếng thông báo, những bảng số liên tục thay đổi, người ra kẻ vào tấp nập như đi chợ.

Thùy Linh lặng lẽ tạm biệt vài người bạn, cố mỉm cười thật tươi giấu đi những cảm xúc thật.

Vì sao cậu là không xuất hiện ... ?

Ngay cả khi cô sắp phải rời xa cậu như thế này ...

Thùy Linh bước về phía quầy kiểm soát chột quay lại nhìn một lần nữa.

Cậu vẫn không xuất hiện ...

Nước mắt bỗng dưng trào ra, trong lòng dâng lên một nỗi đau.

- Chị Thùy Linh !

Chỉ cần có thể thôi ...

Thùy Linh lập tức quay lại, mỉm cười một cách xấu xí

Hàn Văn đang tiến về phía cô, giữa sự ồn ào của không gian nụ cười của cậu ấm áp như một tia sáng đang chiếu xuống. Thế giới xung quanh bỗng trở nên vô cùng yên lặng. Mọi tiếng ồn đều tan biến mất.

Cô vui mừng xúc động ôm chầm lấy cậu, dường như muốn dùng toàn bộ sinh lực của mình để ôm lấy cậu.

Hàn Văn đứng yên lặng trong vòng tay cô, cúi đầu nhìn vào khuôn mặt đầm nước. Những giọt nước mắt nóng hổi đang dần thấm vào da thịt, Hàn Văn khẽ đưa tay vỗ về Thùy Linh.

- Đừng khóc nữa, ngốc quá. Chị chỉ đi một thời gian thôi mà

Thùy Linh im lặng, đối với cô ngay lúc này đã quá đối hạnh phúc, chỉ cần được ôm chặt lấy người mình yêu như thế này thôi.

Một linh cảm xuất hiện khi bỗng dưng Kiến Minh lại muốn cô giải quyết những vấn đề ở thị trường Mỹ. Mặc dù người trực tiếp nói với cô là Kiến Minh nhưng Thùy Linh nghi ngờ người đứng sau là Minh Hiếu. Cô không muốn rời khỏi đây nhưng vì trách nhiệm Thùy Linh không thể nào từ chối.

Cô sợ khi không có cô cản trở Minh Hiếu sẽ lại giở trò tách rời Ngọc Trân và Hàn Văn.

Cô sợ Hàn Văn quá lương thiện sẽ bị tổn thương với những chiêu trò của Minh Hiếu.

- Hàn Văn à, bảo trọng nhé.

- Aigoo ~ câu này phải để em nói với chị chứ.

Ánh mắt cậu sáng trong, nụ cười hiền hòa càng khiến cậu trông giống như một thiên thần. Thùy Linh nín thở đánh liều hôn lên môi cậu, nụ hôn nhẹ nhàng thoang thoảng một mùi hương dễ chịu. Môi cậu thật mềm mại lại có vị ngọt dịu. Nụ hôn ấy Thùy Linh chắc chắn sẽ không bao giờ quên được.

Hàn Văn ngây người trước nụ hôn bất ngờ ấy, khi Thùy Linh tách ra cậu không trách cô ấy chỉ cười nhẹ.

- Bảo trọng nhé

Thùy Linh khẽ gật đầu, giấu đi nét mặt lúng túng, ngượng ngùng của mình. Phía xa xa chột vang lên một giọng nói rất quen thuộc

- Chị Thùy Linh !

Một trò đùa trớ trêu khác chẳng ...

Ngọc Trân gượng cười bước đến tiễn Thùy Linh, đi bên cạnh cô là Minh Hiếu. Lúc ấy Hàn Văn sững người đứng yên như một bức tượng, Minh Hiếu lướt ngang qua cậu dường như khóe môi lộ nét cười.

Ngọc Trân đã nhìn thấy nụ hôn ấy.

Trong khoảnh khắc đó trái tim cô bỗng dưng đau đớn.

Dù đã cố gắng kìm nén cảm xúc nhưng không hiểu sao nước mắt lại cứ như chực trào ra thế kia.

Khi Ngọc Trân vẫn đang đối diện với nụ hôn ấy Minh Hiếu khẽ nắm lấy tay cô, bàn tay cậu ấm áp siết nhẹ tay cô. Ngọc Trân ngẩng lên nhìn cậu thì nhận được một ánh mắt nhẹ nhàng, Minh Hiếu khẽ kéo cô vào lòng như xoa dịu đi nỗi đau của cô lúc ấy.

Ít ra trong lúc đau khổ ấy Minh Hiếu vẫn ở bên cạnh cô.

Hàn Văn như hiểu được mọi việc, trong lòng vừa tức giận vừa đau đớn nắm chặt tay thành nắm đấm như kiềm chế cơn giận đang bùng cháy trong lòng. Đến khi Thùy Linh đã vào phòng cách ly cũng là lúc Minh Hiếu và Ngọc Trân ra về.

Ra đến cổng sân bay, Ngọc Trân bất ngờ bị Hàn Văn kéo lại.

- Tất cả không giống những gì em nghĩ đâu, Anh và Chị Thùy Linh chỉ là bạn bè thôi. Đó cũng chỉ là nụ hôn tạm biệt ...

- Buông ra, tôi không cần nghe những lời giải thích của cậu. Tôi đã nói tôi không hề nhớ gì cả cơ mà, đừng làm phiền tôi nữa – Ngọc Trân nói bằng giọng nhàn nhạt

- Vì Minh Hiếu đúng không ?

Bên ngoài sân bay ánh nắng lặng lẽ chiếu lên người Hàn Văn, những cơn gió mơn man lành lạnh thổi bay mái tóc của cậu. Người cậu phẳng phất một nét đau thương tột cùng.

Không ai nhìn thấy được nét mặt cậu lúc này chỉ nhìn thấy phần tóc mái xuôi theo chiều gió.

Hàn Văn khép hờ đôi mắt lại.

Dường như cậu đã mệt mỏi lắm rồi.

Thời gian cứ thế chậm chậm trôi qua.

Ngọc Trân nhìn về phía cậu, lòng ngổn ngang trăm mối hơn ai hết.

- Em nói đi. Vì Minh Hiếu mà em dùng cách này để làm tổn thương tôi đúng không?

Đôi mắt cô đầy vẻ hoang loạn, nước mắt long lanh như những hạt thủy tinh. Ngọc Trân không còn quan tâm đến xung quanh nữa, dù giờ đây đã có vài người đang nghi ngờ cô chính là một ngôi sao.

Trong lòng cô đang ngập chìm trong nỗi đau, nhìn thấy sự đau khổ tột cùng trong mắt Hàn Văn khiến Ngọc Trân cảm hận bản thân.

- Nói đi chứ. Đáp án cuối cùng của em chính là Minh Hiếu đúng không ?

Toàn thân Ngọc Trân run rẩy, khuôn mặt cô đã thấm đẫm nước mắt.

Ngọc Trân đã biết cô sai rồi, nhưng sao cứ đi hết cái sai này lại đến cái sai khác, muốn sửa sai mà vẫn không thể nào sửa được. Cô không biết phải làm sao để bù đắp lại nỗi đau này.

- Đủ rồi đó, cậu dày vò cô ấy như thế là quá đủ. Tôi không thể đứng yên nhìn cậu cứ làm tổn thương cô ấy như thế.

Cuối cùng Minh Hiếu cũng đã xuất hiện, cậu kéo Ngọc Trân rời khỏi đó. Từ này giờ Minh Hiếu vẫn đứng yên lặng một góc quan sát mọi thứ, đến khi không thể chịu được việc Ngọc Trân bật khóc đến run rẩy như thế cậu mới xuất hiện.

Nhưng Hàn Văn lại đứng chắn ngang, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Minh Hiếu.

- Buông cô ấy ra, đây không phải là việc của cậu.

- Cô ấy là người yêu của tôi, kẻ đang chắn đường chính là cậu.

Lửa giận càng bốc lên cao khiến Hàn Văn trở nên hung bạo hơn. Một luồng hơi nóng bốc lên đầu cậu, những ngón tay siết chặt vào nhau. Cậu trừng mắt, dấn mạnh vào mặt Minh Hiếu. Đường như khi nổi giận, sức mạnh của con người ta cũng tăng lên gấp bội. Cú dấn ấy khiến Minh Hiếu ngã xuống đất, máu chảy ra từ khóe môi khiến Ngọc Trân sững sờ. Cô cúi xuống lo lắng nhìn vết thương, rồi quay lại cảm phần nhìn Hàn Văn.

- Cậu điên rồi sao. Tôi đã nói chuyện của chúng ta đã kết thúc, kết thúc rồi cậu nghe rõ chưa. Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa cậu đi đi !

Ngọc Trân giận dữ quát lớn, khuôn mặt cô lộ vẻ tức giận dữ dội, cô đỡ Minh Hiếu đứng dậy và rời khỏi đó.

Hàn Văn vẫn ngây người ra như thế rất lâu.

Cậu vừa làm gì vậy ? Vì sao cậu lại nổi giận đến như thế ?

Hàn Văn chưa bao giờ trở nên thô bạo như thế.

Càng lúc khoảng cách giữa cậu và Ngọc Trân lại càng cách xa.

Những cơn đau lại tiếp tục cào cào, vò xé trái tim cậu.

Ánh nắng yếu ớt dần tắt đi.

Gió thổi từng hơi lạnh buốt.

Vì sao đã vào mùa xuân rồi nhưng gió vẫn cứ lạnh như thế ... ?

Bên ngoài sân bay người ta nhìn thấy một dáng người cô độc tuyệt vọng, dáng lưng thẳng ấy như ánh lên một thứ ánh sáng cô đơn, lạc lõng.

Không ai nhìn thấy mặt cậu họ chỉ nhìn thấy nụ cười chua xót đầy đau thương, bế tắc của cậu...

Tại văn phòng MH , Minh Hiếu đang được Ngọc Trân cẩn thận bôi thuốc lên vết bầm nơi khóe môi. Cậu chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp, sắc sảo đến từng đường nét của Ngọc Trân, ngay đến cả cái chau mày của cô ấy cũng đẹp đến mê hồn.

Ngọc Trân tròn mắt ngạc nhiên khi Minh Hiếu cứ mãi nhìn mình như thế, cô quay đi tránh né ánh nhìn của Minh Hiếu.

- Xin lỗi vì đã làm liên lụy đến anh

- Không sao, vì em mà ăn một đám cũng đáng mà. – Minh Hiếu cười hì hì

Ngọc Trân lắc đầu đứng dậy định cất hộp cứu thương nhưng lại bị một vòng tay ôm lấy. Minh Hiếu khẽ tựa cằm lên vai cô, thì thầm

- Thời hạn một năm đã kết thúc rồi, chúng ta sẽ kết hôn nhé

- Ừm Em không muốn kết hôn vội vàng như thế, vẫn còn rất nhiều rắc rối cần giải quyết

- Là Hàn Văn đứng không ? Vì sao em lại cứ phải bận tâm đến cậu ấy nhỉ ? Sau ngày hôm nay cậu ấy sẽ rời bỏ em và mau chóng quên em thôi. Cũng có khi cậu ấy quay sang hận em cũng nên

- Em không nghĩ vậy. Hàn Văn không phải là một kẻ xấu xa như thế. – Ngọc Trân cau mày phản bác lại, cô tin Hàn Văn là một người tốt không phải là một kẻ nhỏ nhen, ích kỷ như thế.

- Rồi em sẽ thấy, Hàn Văn cũng chỉ là một con người cậu ấy không phải là thiên thần.

Minh Hiếu lạnh lùng nói tỏ vẻ như biết rất rõ về con người Hàn Văn, Ngọc Trân khó chịu đứng dậy nhấn mạnh

- Không ! Hàn Văn là người tốt. Anh không nên nói xấu cậu ấy như thế.

- Lúc nào em cũng bênh vực cậu ấy. Trong lòng em chỉ có Triệu Hàn Văn mà thôi.

Minh Hiếu tức giận bỏ đi, cánh cửa đóng sầm lại một cách thô bạo. Ngọc Trân ngây người ngồi lặng yên trên sofa, càng lúc mọi việc càng rối tung. Cô không còn khả năng kiểm soát chúng được nữa.

Trong một quán cà phê.

Nhân viên phục vụ ngạc nhiên nhìn chàng trai ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ.

Chàng trai này trông rất giống một ca sĩ nào đó ?

Một chàng ca sĩ đẹp trai với làn da trắng mịn như sữa, khuôn mặt rất tuấn tú, tư chất điềm đạm, cao quý khác hẳn với những người khác. Đặc biệt là nụ cười dịu dàng khiến rất nhiều phục vụ phải ngơ ngác.

Từ bên ngoài ánh mặt trời rực rỡ như muôn vàn ánh hào quang chiếu lên người cậu thanh niên, chỉ còn thiếu một đôi cánh màu trắng ở phía sau thì người ấy chắc chắn sẽ là một thiên thần.

Người ấy đã ngồi yên lặng như thế rất lâu. Ánh mắt rất có hồn, nhẹ nhàng nhìn cảnh vật bên ngoài.

Cánh cửa khẽ mở một chàng trai xuất hiện tiến về phía chàng trai kia, nhoẻn miệng cười nhẹ.

- Chào Hàn Văn, tôi là Mạnh Duy đại diện của WJ.

Mạnh Duy làm hành động bắt tay đồng thời tháo kính đen, Hàn Văn nhìn hắn ta bằng ánh mắt dò xét một lúc rồi khẽ gật đầu

- Tôi nhận được điện thoại của anh rồi. Tôi vẫn thắc mắc là vì sao anh lại tìm tôi ?

- Được rồi chúng ta hãy vào vấn đề chính nhé. Chúng tôi muốn trở thành công ty đại diện của cậu, nếu cậu đồng ý kí hợp đồng với WJ chúng tôi giúp cậu trở thành một ngôi sao còn hơn cả Ngọc Trân hiện tại. Cậu sẽ được PR tại Nhật, Mỹ, mở các concert lớn ... hàng loạt những sự kiện nhằm quảng bá hình ảnh của cậu đến các fan Vpop, và ...

Mạnh Duy vẫn đang luyên thoáng quảng cáo về WJ thì Hàn Văn khó hiểu nhìn hắn và cắt ngang

- ừm ... nhưng MH là công ty đại diện hiện tại của tôi rồi, vả lại tôi cũng ko có ý định muốn đổi đại diện...

Bị cắt ngang như thế hắn rất tức giận, nhưng vẫn giữ nụ cười tươi Mạnh Duy nói tiếp

- Thật ra tôi không muốn đề cập đến điều này nhưng ... chính người của MH đã giới thiệu cậu cho WJ

- Là ai vậy ? – Hàn Văn ngạc nhiên hỏi

- Là Trần Ngọc Trân.

- Hả ?

Lần này Hàn Văn gần như muốn đứng bật dậy, mắt mở to miệng ngạc nhiên. Cậu không muốn tin những gì mình vừa nghe thấy, Ngọc Trân muốn cậu rời khỏi MH sao, trong khi đó cậu đã rất cố gắng để tiếp cận cô ấy.

Ngón tay Hàn Văn bỗng cứng đơ, đôi môi cậu trở nên nhợt nhạt đi vì mím chặt.

- Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng chính cô ấy đã giới thiệu.

Lúc này Hàn Văn đang cúi đầu, ánh mặt trời che lấp khuôn mặt cậu khiến người khác không thể nhìn thấy rõ. Mấy ngón tay cứng đờ đang để trên đùi bỗng nắm chặt, các khớp ngón tay trắng bệch. Cậu không hiểu vì sao Ngọc Trân lại muốn đẩy cậu thật xa cô ấy như thế, sau tất cả những cố gắng cậu nhận lại sự hờ hững và những tổn thương do chính người mình yêu tạo ra.

Trái tim cậu bỗng vô cùng đau đớn, toàn thân như đang bị hàng ngàn hàng vạn mũi kim đâm vào.

Mạnh Duy nhìn thấy Hàn Văn cứ mãi im lặng, vai khẽ run run thì hắn nhếch môi cười lạnh. Khẽ tăng hăng rồi lại nói tiếp như đổ thêm dầu vào lửa

- Nghe nói không bao lâu nữa Ngọc Trân và Chủ tịch MH sẽ kết hôn với nhau, cậu là người của MH chắc cũng biết tin này nhỉ ?

Lần đầu tiên Mạnh Duy nhìn thấy một ánh mặt khủng khiếp như thế.

Đôi mắt rất hung dữ và như xoáy sâu vào người hắn. Mạnh Duy có cảm giác như đôi mắt ấy đang đốt cháy mọi thứ xung quanh, một ngọn lửa khủng khiếp đang bùng lên từ bên trong. Nhìn cậu, hắn có thể cảm nhận được sự phẫn nộ và đau khổ của cậu lúc này.

Bây giờ thì Hàn Văn đã hiểu.

Ngọc Trân muốn đẩy “cái gai” là cậu đi xa vì muốn đến với Minh Hiếu. Sự xuất hiện của cậu đã khiến cho việc kết hôn của họ bị gián đoạn. Thì ra từ trước đến giờ cô ấy chưa bao giờ để ý đến những việc cậu đã làm, một chút cũng không buồn quay đầu lại nhìn cậu.

Ngoài kia, mặt trời đã nhuộm không gian thành một màu đỏ rực.

Dòng xe cộ tấp nập qua lại trên đường

Trong quán cà phê, tiếng cười nói vẫn xôn xao

Người phục vụ đi đi lại lại

Mọi thứ vẫn hoạt động một cách bình thường, chỉ có cậu như sắp phát điên lên.

Bên tai cậu vang lên tiếng nói của Ngọc Trân cùng hình ảnh cô ấy ân cần đỡ Minh Hiếu

” ... tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa, cậu đi đi !”

Giọng nói của cô rất nhẹ, nhưng lại giống như một chiếc búa, gõ mạnh vào trái tim cậu.

Cuối cùng thì cậu cũng đã hiểu. Thì ra cậu chỉ là kẻ phá đám mà thôi.

Một kẻ phá đám không hơn không kém ...

Hàn Văn cố gắng lấy lại bình tĩnh, hít thở thật sâu, nhấp một ngụm cà phê.

- Chuyện này tôi sẽ suy nghĩ sau, cảm ơn anh. Chào anh !

Cậu đứng dậy, bỏ đi về phía cửa ra vào, tấm lưng đơn độc, đang vươn thẳng ra, một vẻ điềm đạm và đau thương toát ra khiến những nhân viên phục vụ và khách hàng mà cậu lướt qua đều ngẩn ngơ hết cả.

Tuy nhiên ...

Không ai nhìn thấy đôi môi cậu rất đau đớn mím chặt lại. Bởi những nỗi đau trong lòng cậu vẫn đang tê buốt, từng chút từng chút một nhói đau.

Khi Hàn Văn rời khỏi đó, Mạnh Duy lấy điện thoại gọi cho ai đó về mặt rất hoan hỉ.

- Việc của tôi đã xong.

- Tốt lắm, vấn đề chuyển nhượng tôi sẽ sắp xếp. Chúng ta không còn nợ nhau nữa.

- Được, nợ này coi như trả xong.

Mạnh Duy cười lạnh lùng, đồng tử co lại nhỏ như đầu kim từ người hắn toát lên một vẻ nham hiểm. Hắn nhìn ra ngoài đường, ánh mắt chứa đựng những toan tính xảo quyệt.

Ánh mặt trời lạnh lùng.

Hoa nước từ đài phun lên, khúc xạ với ánh sáng tạo nên nhiều màu sắc vui mắt. Tiếng nước chảy rào rào toạ thành một tiết tấu nhanh và mạnh.

Bởi vì đang là giữa trưa, quảng trường rất vắng vẻ.

Nguyễn Minh Hiếu ngồi lên một chiếc ghế dài trong quảng trường, một dáng vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng. Cậu ngả lưng dựa vào thành ghế, đáy mắt có chút ánh sáng chói lọi, lúc ẩn lúc hiện.

Kiến Minh từ xa xuất hiện ngồi xuống bên cạnh và đưa cốc cà phê. Làn khói mỏng manh bốc lên nhẹ nhàng lớn vờn trong không khí rồi tan biến rất nhanh.

- Nghe nói Hàn Văn đã chuyển sang WJ

Kiến Minh trầm ngâm lên tiếng.

- Ừm, mọi việc rất hoàn hảo. Chỉ cần một thời gian nữa thôi Ngọc Trân sẽ quên cậu ta

- Cậu chắc chắn vậy sao ?

- Chắc chắn là như thế. Giữa họ hiện tại đã có một hố sâu mâu thuẫn, Hàn Văn nghĩ Ngọc Trân cố tình đẩy cậu ấy ra xa còn Ngọc Trân lại nghĩ Hàn Văn không còn yêu cô ấy nữa. Cậu thấy đó kế hoạch của tôi rất hoàn hảo

Minh Hiếu có vẻ rất tự tin khi nhắc đến điều này, ánh mắt cậu sáng lên một thứ ma lực, khóe môi nở một nụ cười nửa miệng đặc trưng. Kiến Minh khẽ thở dài

- Hình như tôi đã đánh giá quá cao về Hàn Văn, nhưng dù sao tôi vẫn hi vọng cậu ấy sẽ sớm nhận ra sự thật.

- Cậu có phải là bạn thân của tôi không vậy ? Vì sao lúc nào cậu cũng bênh vực bọn họ ? – Minh Hiếu tức giận đặt mạch cốc cà phê xuống ghế

- Vì là bạn cậu nên tôi đã khuyên nhủ cậu rất nhiều lần nhưng cậu đều bỏ ngoài tai, ngay cả Chị Thùy Linh cậu cũng đuổi khỏi Việt Nam. Minh Hiếu à, cậu đã thay đổi rồi, cậu trở nên ích kỷ, tàn nhẫn và lạnh lùng hơn trước. Cậu tìm mọi cách để có được Ngọc Trân nhưng có khi nào cậu nghĩ rằng cô ấy sẽ hạnh phúc không ? Cả Hàn Văn và Ngọc Trân đều đang chịu đựng một nỗi đau, hãy dừng lại và tìm một người yêu cậu ...

Minh Hiếu giận dữ túm lấy cổ áo Kiến Minh, ánh mắt lạnh thấu xương.

- Cậu im cho tôi ! Tôi không muốn nghe cậu giảng đạo nữa. Cậu nghĩ rằng tôi không đau lòng sao ? Tôi đang đau đến chết đi được đây này ... Yêu Ngọc Trân là một sai lầm của tôi và bây giờ tôi đang sửa chữa sai lầm đó.

Ánh mặt trời lạnh lẽo chiếu xuống mặt nước, những cột nước phun lên cao rồi lại rơi xuống, bắn ra hàng ngàn hàng vạn hoa nước nhỏ.

Vài tia nước vô tình bắn lên gương mặt giận dữ của Minh Hiếu, cậu đã bình tĩnh trở lại khi nhìn thấy ánh mắt hoang mang của Kiến Minh.

- Xin lỗi ... tôi ...

Ngập ngừng một lúc thở dài và bước đi, vẫn là dáng vẻ kiêu ngạo và lạnh lùng ấy. Kiến Minh lặng lẽ dõi theo chiếc bóng ấy đang dần biến mất trong dòng người ồn ào kia.

- Hãy dừng lại đi, Minh Hiếu à !

Sau một đêm dài suy nghĩ, cuối cùng Ngọc Trân cũng đã có một quyết định.

Cô chọn Hàn Văn, chọn người mà trái tim cô thuộc về.

Tuy Minh Hiếu rất tốt với cô nhưng người cô yêu là Hàn Văn, Ngọc Trân biết mình có lỗi với Minh Hiếu nhưng cô cần phải nói với cậu về quyết định này.

Cô không thể tiếp tục làm tổn thương Hàn Văn, nhìn ánh mắt của cậu khiến trái tim cô đau nhói.

Ngọc Trân cần mạnh mẽ nói chuyện với Minh Hiếu.

- Alo, Minh Hiếu à, trưa nay cùng đi ăn trưa nhé. Em có chuyện quan trọng cần nói với anh

- Vậy à, được rồi trưa nay anh sẽ đến đón em.

- Ừm, bye bye

Đặt điện thoại xuống bàn, Ngọc Trân thông thả ngồi xuống chiếc ghế mây, nhắm nháp một ít bánh quy và đọc báo. Không hiểu sao trong lòng cô bỗng dưng cảm thấy rất thoải mái và nhẹ nhõm ...

Tuy nhiên ...

” Triệu Hàn Văn rời MH và gia nhập WJ”

” Đại diện WJ thông báo Triệu Hàn Văn sẽ là ngôi sao tiếp theo Lệ Quyên”

“Idol mới của WJ – Triệu Hàn Văn”

“Đại diện MH xác nhận chuyển nhượng Triệu Hàn Văn cho WJ”

Những tiêu đề giật tít trên tạp chí khiến Ngọc Trân đờ người, cô không hiểu được mọi việc đang diễn ra.

Hàn Văn rời khỏi MH...?

Vì sao cậu ấy lại quyết định gia nhập vào công ty cạnh tranh ...?

Vì sao lại muốn rời xa cô ... ?

Trong khi cô vẫn đang cố gắng đưa ra một quyết định cuối cùng, trong khi cô đang tìm một lời giải thích với Minh Hiếu thì cậu lại bỏ rơi cô

Đọc tiếp Yêu em, xa mấy anh cũng tìm – Chương 15

15. – Chương 15

Bầu trời trong vắt không một gợn mây, thoáng chút gió nhẹ nhưng cũng đủ lạnh buốt một khi chạm vào nó. Ngọc Trân đến quảng trường có đài phun nước nơi mà các cặp tình nhân thường đến đây ước một điều ước rồi ném 1 đồng xu xuống đáy hồ. Đường như họ điều tin làm như thế thì điều ước sẽ thành hiện thực.

Thật viễn vông ! Ngọc Trân đã nghĩ thế. Đối với cô đó cũng chỉ là sự ảo tưởng của những người đang yêu. Nghe có vẻ vô cảm nhưng thật sự cô chưa bao giờ tin vào điều đó.

Sau tất cả những gì đã xảy ra giờ đây Ngọc Trân cảm thấy rất mệt mỏi, cô muốn dành một ngày nghỉ để đi dạo và không muốn suy nghĩ về những việc xung quanh.

Vì là người nổi tiếng nên cô ăn mặc khá kín đáo kiểu như che kín mặt mũi để không ai phát hiện ra. Hơi khó chịu nhưng dù sao vẫn đỡ hơn là ở nhà đối mặt với bốn bức tường tẻ nhạt.

Từ đài phun nước, hàng nghìn hàng vạn giọt nước bắn ra như những viên ngọc, dưới ánh mặt trời, đám bọt nước ấy đôi khi lại chụm vào nhau tạo thành đám mây nước sôi sùng sục dưới hồ. Ngọc Trân đứng gần hồ nước nên những giọt nước nhỏ li ti dụi dằm bao quanh người cô, tạo nên một cảm giác như người cô đang óng ánh lên cùng với chúng.

Cô cảm thấy rất thích thú với việc đứng ngắm nhìn đài phun nước như thế này. Dưới đáy hồ những đồng tiền lấp lánh phản chiếu ánh bạc tạo nên một bức tranh chói lóa.

Rồi như một sự trêu đùa của số phận ...

- Hàn Văn à, hồ nước này rất linh nghiệm hay chúng ta thử ước một điều ước xem.

Giọng nói này rất quen, Ngọc Trân xoay người lại và đập vào mắt cô chính là Lệ Quyên và người bên cạnh ... là Hàn Văn.

Bỗng dưng dạ dày của Ngọc Trân sôi lên, hai chân cô mềm nhũn đến nỗi không đứng vững được nữa, đầu óc thì lại quay cuồng, ánh nhìn của cô bắt đầu yếu ớt.

Hàn Văn và Lệ Quyên đang tay trong tay rất vui vẻ, nụ cười đầy chế nhạo của cậu khiến cô rùng mình.

- Ồ, chẳng phải đó là Trần Ngọc Trân sao ? Cô cũng có nhã hứng ra đây à ?

Lệ Quyên bắt đầu giả cái giọng nhão nhẹt vô vị của mình, Ngọc Trân chẳng thèm để ý đến cô ấy, ánh mắt cô hướng về cậu. Hàn Văn với bộ dạng bất cần đầy thách thức, khóe môi lộ nét cười khinh khỉnh. Cậu đã thay đổi rồi. Không còn là một Hàn Văn hiền lành, dịu dàng của ngày đó mà là một Triệu Hàn Văn lạnh lùng, bất cần cùng nụ cười nửa miệng.

- Trùng hợp nhỉ, Trần Ngọc Trân ?

Hàn Văn khẽ nhướn cặp lông mày, đáy mắt đầy vẻ châm chọc. Ngọc Trân có cảm giác toàn thân lạnh buốt như thể cô đang đứng giữa một thế giới đầy băng tuyết. Lệ Quyên khẽ liếc Ngọc Trân, cô ta vòng tay ôm lấy cánh tay của Hàn Văn về mặt hơn hờ cổ tình trêu chọc Ngọc Trân. Quả nhiên là rất nham hiểm.

- Ừm, thật trùng hợp.

Ngọc Trân nói rất nhẹ, cô quay người định bước đi, trái tim cô như bị một mũi tên sắc lạnh đâm nát.

- Đây đây, đã đến đây rồi ít nhất cô cũng phải ước – Hàn Văn lên tiếng nhắc nhở

- Tôi không có điều gì để ước cả. Vì tôi đã đánh mất tình yêu của mình.

Ngọc Trân thẳng lưng hướng ánh mắt đau thương về phía Hàn Văn, cố giữ giọng không bị run rẩy, lúc này cô cần phải tỏ ra mạnh mẽ. Mặt nước đang sáng lấp lánh ánh nắng mặt trời.

- Nếu cậu muốn thì hãy thử ước điều gì đó đi, chỉ cần ném một đồng xu xuống đó, mong ước của cậu sẽ thành hiện thực.

Hàn Văn nhìn chằm chằm vào Ngọc Trân hồi lâu, cười nhạt :

- Vậy sao ? Vậy tôi cũng thử ước một điều xem thế nào. Nhưng tôi không có một đồng xu nào cả. Vậy nên tôi sẽ dùng cái này để ước

Trên tay cậu là chiếc vòng cổ, năm đó Ngọc Trân đã tặng nó cho cậu. Cô giữ một chiếc và cậu giữ một chiếc cũng y như thế. Ngọc Trân bỗng nghe trong lồng ngực mình nhói đau, chiếc vòng ấy ... cô cười đau khổ nhìn nó.

- Hàn Văn à, cái vòng này đẹp quá. Mua cho em nhé

Ngọc Trân khẽ reo lên, cầm đôi vòng mà ánh mắt cô lấp lánh như sao. Nụ cười rạng rỡ đến độ khiến người khác phải rúng động. Hàn Văn ngậy người nét mặt thoáng ửng đỏ, ngại ngần gật đầu. Cứ nhìn thấy Ngọc Trân làm aegyo như thế này mỗi ngày thì cậu bệnh tim mất, đáng yêu quá độ !

Cô tươi cười vui vẻ lấy một chiếc vòng nhẹ nhàng đeo cho Hàn Văn, cậu nhìn cô khó hiểu

- Sao lại đeo cho anh? Chẳng phải là em rất thích nó sao ?

- Vòng đôi mà chúng ta mỗi người một chiếc, như thế sẽ trông tình cảm hơn – Ngọc Trân cười khúc khích ...”

Lệ Quyên nhìn thấy chiếc vòng của Hàn Văn khẽ chau mày. Từ khi cô nhìn thấy Hàn Văn xuất hiện ở WJ đến giờ, chiếc vòng ấy đã được đeo trên cổ cậu. Suốt khoảng thời gian ấy cô chưa bao giờ thấy Hàn Văn tháo nó ra, cô nghĩ có lẽ đó là một món đồ mà cậu quý nhất trên thế giới này. Thế mà hôm nay Hàn Văn lại muốn ném nó xuống đài phun nước, cô ta vội ngăn lại

- Em có vài đồng xu, để em lấy cho anh

- Không cần.

Hàn Văn gạt tay Lệ Quyên ra, tự tay giật chiếc vòng ra khỏi cổ, nhẹ nhàng ném nó xuống đài phun nước. Về mặt rất thần nhiên, nụ cười nửa miệng hiện lên tạo nên một vẻ bất cần.

Ngọc Trân đứng lặng người, cô tưởng chừng như mình không thể hít thở được nữa. Trái tim cô như bị một bàn tay của ai đó bóp nghẹn. Cô đứng đó mỏng manh và yếu ớt, tựa như chỉ cần một cơn gió nhẹ thoảng qua thôi cũng khiến bóng dáng ấy tan biến mất.

- Chúng ta đi thôi, ở đây chẳng còn gì thú vị cả.

Hàn Văn lạnh lùng nói và quay lưng bỏ đi, Lệ Quyên nhìn Ngọc Trân rồi vội vã đuổi theo Hàn Văn. Cô thật sự không hiểu được chuyện gì vừa xảy ra.

- Hàn Văn à, đợi em với ... này

Khi bóng dáng Hàn Văn khuất dần rồi biến mất, Ngọc Trân vẫn đứng lặng trước đài phun nước. Nước mắt lại vòng quanh đôi mắt cô, chiếc vòng cổ ấy vốn được cô xem là sợi dây kết nối giữa Hàn Văn và cô vậy mà giờ đây nó đã nằm gọn dưới đáy bể. Và người ném nó đi chính là Hàn Văn, còn gì đau đớn hơn khi chính cậu là người đã ném nó như ném cả tình yêu ấy xuống đáy vực thẳm.

Những cột nước cao bắn ra hàng vạn tia nước nhỏ xíu nhưng vô cùng lạnh giá.

Nước trong bồn rất sâu.

Mặt trời lạnh lẽo chiếu xuống mặt nước cảnh tượng khiến những người đi ngang qua điều khê rùng mình ớn lạnh. Mặt nước sủi lên từng đám bọt đục ngầu, không thể nhìn rõ dưới đáy có những thứ gì nữa.

Người đi bộ trong quảng trường kinh ngạc nhìn về hướng đài phun nước, có người hét lên

- Có người nhảy xuống bồn của đài phun nước

Trong bồn nước sâu khoảng một mét, một cô gái đang khó nhọc dò dẫm trong nước, từ trên đầu cô vòi nước đang phun xuống, lớp áo khoác mỏng bên ngoài ướt sũng ôm chặt lấy cơ thể cô. Cả người cô đang run lên, run đến độ những người xung quanh có cảm giác cô sắp ngã xuống.

Mặc dù đã vào mùa xuân nhưng thời tiết ở Hà Nội vẫn còn rất lạnh, nhìn thấy cô gái ấy mọi người đều kinh ngạc, có người há hốc mồm khó hiểu.

Điều gì đã khiến cô gái ấy nhảy xuống bồn nước trong cái thời tiết giá lạnh này?

Dưới ánh mặt trời...

Trong đài phun nước.

Một cô gái đang hứng chịu những tia nước lạnh.

Trong chốc lát chiếc bóng dần nhạt nhòa trong những cột nước. Cô cúi người xuống, dường như đang mò mẫm, tìm kiếm một thứ gì đó dưới đáy, từng chút, từng chút một, cô mò tìm rất cẩn thận. Khi cô cúi người xuống như thế, người ta có cảm giác đám bọt kia sắp sửa nuốt chửng cô.

Nước lạnh quá, lạnh quá đi mất ... !

chiếc vòng kia ơi, mi đang ở đâu vậy ...

Mắt Ngọc Trân đã không còn nhìn rõ nữa, màu trắng xóa của ánh sáng, của nước, chỗ nào cũng là nước, chỗ nào cũng giá lạnh. Cô chỉ biết dựa vào cảm giác ở những ngón tay mò mẫm dưới đáy bồn. Chiếc vòng đang ở đâu, hãy lại đây nào ...

Xa xa một chiếc bóng lạnh lùng hướng về phía đài phun nước. Những ngón tay bắt đầu run rẩy, cố gắng thư giãn. Nhưng rồi vẫn run rẩy, sau đó từ từ co lại.

- Cô ta ... cô ta đi thật rồi ...

Lệ Quyên đưa tay giữ chặt miệng nhìn cảnh tượng trước mắt, đứng bên cạnh cô, Hàn Văn lạnh lùng thở mạnh, đẩy mắt rùng động mạnh mẽ.

Từ đài phun nước, Ngọc Trân cuối cùng đã đứng hẳn dậy. Trong làn nước trắng xóa ấy, nụ cười rạng rỡ của cô như xuyên qua khoảng cách không gian, đâm thẳng vào tim cậu. Cô vui sướng reo lên điều gì đó, hình như cô đã tìm thấy rồi.

Nước vẫn chảy rào rào.

Ngọc Trân đứng trong bồn nước, cười ngớ ngẩn với bộ dạng nhếch nhác, ướt sũng từ đầu tới chân. Trong màn nước trắng xóa cô nhìn thấy một hình bóng rất quen thuộc đang đưa tay về phía cô.

Là ảo ảnh sao ?

...

“Àm”

Ngọc Trân bỗng ngã xuống làn nước, một cột nước mạnh bắn lên.

Buổi sáng.

Bệnh viện Bạch Mai.

Cửa sổ phòng bệnh mở một bên cánh, mưa theo gió bay vào phòng, tấm rèm khẽ rung rinh theo những giọt mưa mùa xuân, không khí vô cùng trong lành, mát mẻ.

Những giọt nước trong vắt đang chảy trong ống truyền dịch.

Từng giọt, từng giọt.

Những hạt nước truyền dịch ấy đang từ từ chảy vào cánh tay của Ngọc Trân. Trên giường bệnh cô mặc bộ đồ màu hồng nhạt của bệnh viện, mắt nhắm nghiền, gương mặt đầy vẻ mệt mỏi. Kiến Minh ngồi bên cạnh khẽ thở dài, ánh mắt hướng về phía cửa sổ ...

” ...

- Mau đến bệnh viện đi

- Hử ? Ai đấy ? – Kiến Minh khó hiểu đáp

- Mau đến bệnh viện đi. Ngọc Trân đang ở đây – Giọng nói kia vang lên rất mạnh mẽ trong điện thoại

Kiến Minh vội vã chạy đến bệnh viện, nhờ sự chỉ dẫn của y tá cậu tìm được phòng bệnh của Ngọc Trân. Các y tá ở đó nói rằng có một người đưa cô ấy vào bệnh viện nhưng rồi sau đó lại biến mất.

Thật kì lạ ! Nhưng có lẽ Kiến Minh đã phần nào đoán được người đó là ai. Khi vào thăm Ngọc Trân cậu nhìn thấy trên tay cô ấy vẫn nắm chặt chiếc vòng cổ. Cô ấy cũng có một chiếc như thế và đã từng khoe với cậu rằng chiếc vòng ấy rất quan trọng và quý giá đối với cô. Chưa bao giờ Ngọc Trân tháo chiếc của mình, nhưng sao hôm nay cô ấy lại giữ đến hai chiếc ?

...”

Mưa suốt 5 ngày liền.

Mưa cả ngày lẫn đêm, có lúc mưa rào ồ ạt, có lúc lại lất phất bay. Mưa rơi bất kể đêm ngày, cứ tí ta tí tách rơi đều xuống mặt đất, lá cây như được gột rửa sạch sẽ, cả không gian như chìm trong một lớp sương mù màu trắng.

Thần thờ nhìn ra cửa sổ, đầu óc Ngọc Trân cũng trở nên trống rỗng. Không thể nghĩ ngợi được gì khác, cũng không nghĩ ra được điều gì cả. Cô đã mất phương hướng, không biết phải làm thế nào, dường như tất cả đối với cô đã trở nên vô nghĩa. Cô cũng biết rằng, mỗi lần cô thử nghĩ đến một điều gì đó, trái tim mình lại vô cùng đau đớn.

Những giọt mưa lạnh lẽo.

Những giọt mưa trong suốt vô tư rơi trong không gian bao la.

Mọi vật bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường trong cơn mưa

Chiếc vòng cổ yên lặng nằm trong lòng bàn tay của Ngọc Trân, những giọt thủy tinh nhẹ nhàng rơi xuống ôm trọn lấy khuyên tai. Chúng ánh lên một thứ màu sắc rực rỡ nhưng bi thương.

- Ngọc Trân à, ăn chút gì nhé. Trông cậu càng lúc càng tồi tệ hơn đây

Bảo An nhăn nhó nói, nhìn thấy vẻ mặt xanh xao, mệt mỏi của Ngọc Trân càng khiến cô cảm thấy đau lòng. Ngọc Trân giờ đây trông như một cái xác mà không có linh hồn. Cô nhìn ra cửa sổ và dường như đã bất động, không buồn động đậy. Chiếc vòng cổ như đã mất đi ánh sáng, dường như nó cũng đi bị hút mất linh hồn.

Vật đính ước cuối cùng cũng đã bị cậu vất đi một cách lạnh lùng. Giữa họ không còn sợi dây nào ràng buộc nữa.

Kết thúc rồi sao ... ?

Chỉ cần nghĩ đến điều đó thôi trái tim Ngọc Trân như tan vỡ. Trong lòng cô như có một hố đen sâu thẳm, hố đen ấy không ngừng lớn lên, không ngừng xoay chuyển khiến cô luôn bị đắm chìm trong sự ân hận và tự trách. Cô cắn chặt môi, tự trách bản thân đã khiến cậu tổn thương và đây là sự trừng phạt dành cho cô. Ánh mắt lạnh lùng, nụ cười châm chọc, hành động nhẹ nhàng ném chiếc vòng cổ xuống bể nước... mọi thứ cứ quay cuồng như một cuốn phim. Một cảm giác giá buốt bao trùm lấy cô, lạnh cóng ...

Bên ngoài mưa vẫn lặng lẽ rơi. Từng giọt long lanh trong ánh sáng mờ ảo rồi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Mọi vật chìm vào nhạt nhòa sau màn mưa

Xa xa trên dãy hành lang bệnh viện, một dáng người cô độc lướt qua nhưng lại vụng về để lộ sự quan tâm, lo lắng của chính mình.

"Hàn Văn đứng cách đài phun nước một khoảng ngắn, mắt cậu nhìn về phía cô, nét hoang mang lộ hẳn trong đôi mắt cậu. Hàn Văn không nghĩ rằng Ngọc Trân sẽ leo xuống bể nước để tìm chiếc khuyên tai ấy.

Cậu không thể hiểu nổi ý nghĩ của Ngọc Trân, cô ấy đã làm tổn thương cậu vậy vì sao vẫn cố giữ lấy những kí ức đó... ?

Hàn Văn vẫn giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng, mắt vẫn không rời khỏi Ngọc Trân. Đôi mắt cậu rất tối và đôi môi đang mím chặt.

Ngọc Trân, rốt cục em đang nghĩ gì ...?

Hàn Văn bước về phía đài phun nước vài bước.

Cậu vẫn chưa hiểu bản thân cuối cùng muốn làm cái gì, thì cậu đã tiến đến bên cạnh bồn nước, đưa tay về phía Ngọc Trân đang ướt lướt thướt trong bồn nước kia. Cánh tay của Hàn Văn đang giơ ra giữa khoảng không...

" Ầm"

Ngọc Trân ngã xuống, ngất lim..."

- Có muốn vào thăm cô ấy không ?

Hàn Văn giật mình quay lại nhìn thấy Kiến Minh đứng phía sau, Kiến Minh cũng không ngạc nhiên khi nhìn thấy Hàn Văn đứng bên ngoài hành lang như thế này.

- Không cần. Tôi chỉ ghé thăm một người bạn tình cờ nhìn thấy cô ấy thôi – Hàn Văn bối rối đáp

- Tình cờ á ?

Kiến Minh tỏ vẻ rất ngạc nhiên. Tình cờ kiểu gì mà khi người khác bắt gặp lại bối rối, e ngại đến như thế. Khẽ lướt mắt nhìn Hàn Văn, Kiến Minh nhận ra thần sắc cậu ấy rất kì lạ, trong đáy mắt như có vật gì đó đang phát sáng, xen lẫn lo lắng, giằng xé, không biết phải làm thế nào.

- Tôi đi đây, đừng nói với cô ấy là tôi đã đến.

- Đây .. khoan đã...

Hàn Văn bước đi thật nhanh và rời khỏi hành lang, Kiến Minh định đuổi theo nhưng vừa lúc ấy điện thoại lại vang lên ngăn cậu lại. Đó là điện thoại của Minh Hiếu, cậu ấy cũng đang rất lo lắng cho tình trạng của Ngọc Trân. Do bận công việc nên Minh Hiếu không đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh, Ngọc Trân đang nằm trên giường bệnh, khuôn mặt xanh xao hằn đi, đôi môi cũng trở nên bợt bạt, ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chai nước biển treo trên đầu giường. Nước từ trong chai tí tách tí tách chảy theo đường ống, đi vào bàn tay gầy guộc của cô, trên cổ tay có một vết xước không hiểu là do vật gì cứa vào.

Ngọc Trân im lặng chìm vào nỗi ưu tư. Ngón tay cô đang vân vê vật gì đó một cách vô thức. Trong bàn tay cô, chỉ thấy một chiếc vòng cổ đính đá màu hồng không ngừng sáng lấp lánh giữa những ngón tay.

Ngay cả khi họ không ở bên cạnh nhau, dù có mâu thuẫn với nhau nhưng họ vẫn không thể ngừng yêu nhau ...

Một năm nữa lại trôi qua ...

Trên phi cơ riêng của mình, Ngọc Trân thông thả giở một quyển tạp chí ra xem. Ngay lập tức bức ảnh chụp Hàn Văn đập ngay vào mắt cô cùng với tựa đề giật tít ” TRIỆU HÀN VĂN – IDOL VÀ SCANDALS” . Đây không phải là lần đầu tiên Ngọc Trân nhìn thấy những tiêu đề liên quan đến Hàn Văn và scandals. Từ khi cậu trở nên nổi tiếng các scandals cũng dần tăng theo mức độ nổi tiếng. Ngọc Trân không còn nhận ra Hàn Văn của cô ngày nào, giờ đây cậu đã thay đổi hoàn toàn từ dáng vẻ cho đến tính cách.

Mặc dù gặp phải rất nhiều scandals nhưng không ai dám phủ nhận tài năng của Hàn Văn. Cậu sở hữu một chất giọng rất tốt, vũ đạo điêu luyện, khuôn mặt đẹp trai nhưng lạnh lùng, bất cần.

Ngọc Trân đau khổ, cảm thấy hối hận khi Hàn Văn đã thay đổi như thế. Tất cả đều do cô gây ra, cô càng muốn sửa lỗi thì mọi việc càng trở nên tồi tệ hơn.

Bất ngờ Kiến Minh không biết từ đâu xuất hiện lên tiếng

- Lịch làm việc của cậu trong tuần này có một số thay đổi nhé tớ đã chỉnh sửa lại cậu xem qua đi

Ngọc Trân giật mình suýt làm rơi quyển tạp chí, cô liếc Kiến Minh một cái

- Làm gì cậu, cậu xuất hiện cứ như ma vậy. Một lát nữa tớ sẽ xem

- À, tuần sau bắt đầu cuộc bình chọn Best Idols do tạp chí Âm nhạc tổ chức hình như có cả Hàn Văn tham gia.

- Vậy à ? – Ngọc Trân trở nên ưu tư dù mắt vẫn nhìn vào tờ tạp chí

- Nếu như cậu chiến thắng thì mức độ nổi tiếng của cậu sẽ tăng cao đồng thời mức cổ phiếu của MH cũng tăng, có thể nói đây là một lợi thế rất tốt về mặt kinh tế. Vì vậy tớ nghĩ WJ sắp sửa tung ra mấy chiêu trò mới PR cho Hàn Văn, sắp sửa có một trận chiến lớn rồi đây.

Kiến Minh vừa ngẫm nghĩ vừa phân tích tình hình “chiến sự” mà không hề để ý đến thái độ im lặng của Ngọc Trân. Những chiêu trò trong showbiz Ngọc Trân đã trải qua rất nhiều vì vậy cô cũng hiểu rõ về những tổn thương mà đối thủ cạnh tranh gây ra. Điều cô lo lắng chính là Hàn Văn, Ngọc Trân lo sợ Hàn Văn sẽ dễ dàng bị tổn thương bởi những trò bẩn thỉu ấy.

Ngọc Trân mơ màng nhìn ra cửa kính, những đám mây trắng hững hờ lướt qua, bầu trời vẫn xanh trong, tiếng động cơ máy bay, tiếng Kiến Minh vẫn huyền thuyên nói, ... mọi vật vẫn hoạt động nhưng sao trong lòng Ngọc Trân lại cảm thấy trống rỗng.

Chuỗi chuông ngọc hôm nào ting tang vang lên nhẹ nhẹ ...

Văn phòng chính WJ...

Mạnh Duy ngồi trên ghế salon bằng da màu đen sang trọng, hần đang lướt mắt nhìn những số liệu trên laptop. Điện thoại vang lên, hần vội bắt máy bằng giọng thật trầm

- Vâng, tôi nghe đây ngài chủ tịch
- Hiện tại chỉ số của chúng ta đang rất thấp tôi muốn cậu phải giành lấy phần thắng trong cuộc bình chọn lần này. Phải dùng mọi thủ đoạn để Hàn Văn giành được số phiếu cao nhất.
- Tôi biết thưa Ngài, nhưng MH cũng là một tập đoàn rất mạnh và lại liên tục suốt 2 năm nay Ngọc Trân đều dành được số phiếu cao nhất tôi e là ...
- Tôi đã nói là phải dùng mọi thủ đoạn cơ mà. Tạo một scandals cho Ngọc Trân lần này phải triệt để một chút, phải khiến cho Nguyễn Minh Hiếu không còn khả năng giúp Ngọc Trân nữa. Chắc chắn phần thắng sẽ thuộc về Hàn Văn.
- Im lặng một lúc, Mạnh Duy nhướn miệng cười một cách gian xảo.
- Tôi biết mình phải làm gì rồi thưa ngài. Lần này chúng ta sẽ thắng
- Tốt lắm, tôi giao cho cậu đấy.

Cắt điện thoại vào túi, Mạnh Duy vẫn giữ nguyên nụ cười đáng sợ của hắn, đôi mắt màu xám tro tàn độc sáng lên một cách quái dị. Một âm mưu thâm độc sắp sửa diễn ra ...

Tạp chí Âm nhạc – một tờ tạp chí danh giá nhất tại Việt Nam, các ca sĩ, diễn viên, người mẫu, những người được một lần xuất hiện trên tạp chí ấy đều sẽ nhanh chóng nổi tiếng hoặc độ nổi tiếng lại càng tăng cao. Đây là một trong những tờ tạp chí có uy tín và quyền lực nhất. Vì vậy cuộc bình chọn Best Idols trở nên rất quan trọng đối với các Idols hiện tại. Các fan hâm mộ nhiệt tình bầu chọn bằng nhiều hình thức khác nhau, họ đều muốn idols của mình giành chiến thắng. Không chỉ vậy các công ty quản lý cũng tăng cường các hình thức PR, quảng cáo nhằm quảng bá hình ảnh “gà nhà” .

Tóm lại cuộc chiến danh hiệu Best Idols bắt đầu.

Hiện tại số phiếu của Ngọc Trân và Hàn Văn đều ngang bằng nhau, fan của cả hai đều đang nỗ lực bầu chọn giúp idols của mình giành chiến thắng. Công ty quản lý cũng không kém cạnh gì, liên tục tăng cường quảng cáo ... Bên ngoài có vẻ như đây là cuộc chiến của idols nhưng thật ra đây lại là cuộc chiến của công ty quản lý.

Một buổi sáng cuối tuần, Hàn Văn uể oải với tay tắt chiếc đồng hồ báo thức, ngáp dài rồi vươn vai vài cái. Theo thói quen Hàn Văn bật tivi rồi đi về phía toilet.

” Lộ ảnh nóng, Trần Ngọc Trân bị loại khỏi cuộc đua đến danh hiệu Best Idols. Hôm qua những bức ảnh nóng của nữ ca sĩ này tràn ngập trên các trang mạng, trước đó các phóng viên đã bắt gặp Ngọc Trân rời khỏi khách sạn ...”

Hàn Văn vội vã chạy ra, mắt mở to nhìn chằm chằm vào tivi, hình ảnh Ngọc Trân đang vội vã chạy ra xe né tránh những máy chụp hình, camera,... Cậu không dám tin vào tai mình, Ngọc Trân bị loại khỏi cuộc thi vì lộ ảnh nóng, với một ngôi sao như Ngọc Trân việc này ảnh hưởng rất nhiều đến danh tiếng của cô có khi còn phá hỏng toàn bộ sự nghiệp. Đây chắc chắn là một cú sock rất lớn đối với Ngọc Trân ...

Chuyện gì đã xảy ra ... ?

Một cô gái như Ngọc Trân không thể nào lộ ảnh nóng ...

Trong phút chốc danh tiếng, sự nghiệp của Ngọc Trân dường như đã sụp đổ ...

Đọc tiếp Yêu em, xa mấy anh cũng tìm – Chương 16

16. – Chương 16

- Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Làm sao bọn nhà báo lại có những tin tức này và cả hình chụp nữa.

Minh Hiếu tức giận ném đồng tài liệu lên bàn một cách thô bạo, chưa bao giờ cậu cảm thấy tức giận đến như thế. Từ khi scandals xảy ra MH gần như loạn cả lên vì tin tức này, một scandal lộ ảnh nóng không chỉ gây ảnh hưởng đến ca sĩ mà còn ảnh hưởng đến danh tiếng của công ty quản lý. Kiến Minh thở dài ngồi trên ghế bành bọc da, khuôn mặt hằn vệt mệt mỏi sau mấy ngày liền không ngủ được.

- Không thể tin được bọn nhà báo lấy tin ở đâu, tớ đã cho người đi điều tra. Tớ nghi ngờ là bọn WJ làm vụ này

- Chắc chắn là bọn chúng nhưng chúng ta cần có bằng chứng, bọn cáo già đó làm việc gì cũng dọn dẹp sạch sẽ điều đó rất khó để tìm được bằng chứng kiện bọn chúng.

Minh Hiếu đưa tay vuốt mặt chau mày nghĩ đến kết cục này, như sức nhớ điều gì cậu bật dậy

- Ngọc Trân đâu ? Phải cho người canh chừng cô ấy tớ không muốn có thêm rắc rối gì xảy ra.

- Tớ đã cho quản lý ở bên cạnh cô ấy, mấy ngày nay cô ấy giam mình trong phòng riêng và không muốn tiếp xúc với bất kì ai.

Minh Hiếu gật gù, ánh mắt buồn bã nhìn ra cửa sổ, cậu đang lưỡng lự không biết có nên đến nhà Ngọc Trân hay không. Trong lúc này cô ấy rất dễ kích động và đặc biệt là có thể nghĩ quẩn bất cứ lúc nào. Nhưng người cô ấy cần liệu có phải là cậu không hay khi cậu đến chỉ nhận được sự hờ hững của cô ấy ?

Mạnh Duy nhịp nhịp những ngón tay trên bàn gỗ bên trong một quán cà phê, đôi mắt màu xám tro hướng về phía cửa, một người đàn ông bước vào đảo mắt nhìn xung quanh trước khi tiến về phía Mạnh Duy. Ngồi xuống ghế ông ta vẫn tỏ vẻ lo lắng và quan sát xung quanh

- Có chuyện gì thì anh nói nhanh đi tôi không muốn bị ai đó phát hiện ra mình đang ở đây

- Yên tâm đi không ai nhìn thấy ông đâu. Đây là phần còn lại xong phần này xem như chúng ta chưa bao giờ gặp nhau. Ông phải giữ bí mật cho việc này, nếu lộ ra ngoài cả danh dự của tôi và ông đều bị ảnh hưởng. Ông nhớ đó

Mạnh Duy trầm giọng cảnh báo người kia một lần nữa, ông ta nhìn vào phong bì mỉm cười, ánh mắt sáng lên

- Được rồi, được rồi tôi biết mà.

- Cố gắng làm thật tốt, đừng để tôi phải tìm ông một lần nữa.

Nói xong hắn đứng dậy bỏ đi, bên ngoài một chiếc xe màu đen đợi sẵn. Mạnh Duy tiến về phía chiếc xe gõ nhẹ lên tấm kính, kính xe chậm rãi kéo xuống nhưng ngừng lại ở giữa để hở một khoảng nhỏ chỉ đủ để người bên trong có thể nói chuyện với Mạnh Duy

- Chủ tịch, tôi không nghĩ Ngài ... à không cô sẽ xuất hiện ở đây

- Chỉ để kiểm tra nhân viên của mình thôi. Làm tốt lắm tôi có lời khen ngợi anh. Đây là phần thưởng của anh

Từ trong xe một cánh tay thon thả, làn da trắng mịn đưa ra, ánh nắng khẽ len vào bên trong rọi lên khuôn mặt cô gái một thứ ánh sáng mờ mờ.

- Cảm ơn cô. Mọi việc chắc chắn sẽ ổn

- Tôi hi vọng là thế, nhưng nếu không ổn thì Nguyễn Minh Hiếu cũng không dám làm gì tôi cả. Tôi đi trước đây

- Vâng, tạm biệt.

Chiếc xe lăn bánh nhanh chóng hòa vào dòng xe tấp nập trên đường. Mạnh Duy nhìn theo bóng chiếc xe, hai tay cho vào túi quần, đôi mắt tĩnh lặng không gợn sóng.

Lễ trao giải thưởng âm nhạc dành cho các nghệ sĩ hàng đầu, đồng thời cũng là buổi trao giải Best Idols do tạp chí âm nhạc tổ chức. Trên thảm đỏ các nghệ sĩ thi nhau khoe ảnh, mỉm cười và vẫy tay chào các fan hâm mộ. Tuy nhiên trong lễ trao giải năm nay sự vắng mặt của Ngọc Trân trở thành một chủ đề bàn tán của các nghệ sĩ, có kẻ ganh ghét, có người thương cảm cho sự cố ấy.

Hàn Văn cũng có mặt trong buổi lễ, cậu xuất hiện cùng Lệ Quyên. Cậu cảm thấy rất khó chịu mỗi khi có ai đó bàn tán về vụ việc của Ngọc Trân.

Hàn Văn và Lệ Quyên đang đứng chụp ảnh trên thảm đỏ thì một gã phóng viên tiến đến và đặt câu hỏi:

- Hàn Văn, cậu nghĩ sao về việc có ý kiến cho rằng Ngọc Trân muốn tạo scandals lần này để nổi tiếng hơn nhưng lại bị phản tác dụng bằng việc mất danh hiệu Best Idols năm nay?

Những ngón tay siết chặt chiếc ly thủy tinh trên tay, Hàn Văn liếc nhìn gã phóng viên, ánh mắt sắc lẹm như muốn cắt đôi gã. Ánh mắt ấy khiến những người xung quanh cảm thấy ớn lạnh, Lệ Quyên đứng bên cạnh vội bước đến kéo Hàn Văn đi và mỉm cười với các phóng viên.

- Này, Hàn Văn không thể nhìn bọn họ bằng ánh mắt đó nếu không ngày mai lại có thêm scandals để bọn chúng moi móc cho xem. Đi vào trong nào, nhớ mỉm cười tươi lên một chút camera, máy chụp hình ở khắp nơi đây.

Hàn Văn không nói gì bởi cậu vẫn còn rất tức giận vì tên phóng viên vừa rồi, sao hán lại có thể nói Ngọc Trân tạo scandals bằng cách lộ ảnh nóng, bọn nhà báo thật độc ác khi nói những thứ như thế họ không thể hiểu được cảm giác của người khác là như thế nào. Danh tiếng lẫn sự nghiệp của Ngọc Trân có thể đổ vỡ bất cứ lúc nào bởi những lời nói độc ác ấy của đám phóng viên.

Hít một hơi thật sâu để cảm thấy thoải mái hơn, Hàn Văn tiến vào bên trong sân khấu nơi diễn ra buổi trao giải. Cả gian phòng rộng lớn và ngập chìm trong ánh đèn sáng lung linh. Các khán giả đã ngồi chật kín hàng ghế, họ reo hò tên thần tượng. Các camera, máy chụp ảnh làm việc hết công suất khi ghi lại những khoảnh khắc của sao.

Hàn Văn vẫn đang mỉm cười chào các nghệ sĩ bất chợt có ai đó vỗ nhẹ lên vai cậu. Khi quay lại cậu ngạc nhiên đến độ không nói nên lời, người kia mỉm cười thật tươi

- Chào em, Hàn Văn

- Chị Thùy Linh... Ôi trời, thật bất ngờ khi thấy chị ở đây, em không nghĩ là chị sẽ quay về vào lúc này – Hàn Văn mừng rỡ nói

- Chị muốn tạo cho em sự bất ngờ.

Thùy Linh cười hiền kéo Hàn Văn vào một góc khuất camera và ngồi xuống. Hôm nay Thùy Linh trông rất sang trọng, cô mặc một chiếc đầm dạ hội dài màu trắng hở lưng quyến rũ. Cô nhìn Hàn Văn rất lâu dường như muốn xóa đi những nhung nhớ suốt thời gian qua khi cô không được gặp cậu. Hàn Văn thấy Thùy Linh cứ nhìn mình như thế thì ngạc nhiên hỏi

- Sao thế chị? Bộ mặt em có dính gì sao ?

- À... không ... không phải. Vì đã lâu không được nhìn thấy em nên ...

- Sau buổi lễ này chúng ta đi ăn khuya được chứ ?

Hàn Văn hào hứng nói, hình như chính cậu cũng rất vui khi gặp lại Thùy Linh. Cậu cười tươi gật đầu đồng ý ngay. Suốt buổi tối hôm ấy họ trò chuyện với nhau rất vui vẻ, đến khi Hàn Văn trình diễn hoặc lên nhận giải Thùy Linh vỗ tay rất nhiệt liệt trông họ thật giống với một đôi đang hạnh phúc.

Trong lúc lễ trao giải diễn ra, Thùy Linh quay sang khẽ hỏi Hàn Văn

- Hàn Văn à, tại sao cậu lại rời khỏi MH ? Minh Hiếu ép cậu rời khỏi đó sao ?

- Không phải, em tự nguyện rời khỏi đó.

- Vì sao ?

- Vì ... vì em không muốn cản trở quan hệ của Ngọc Trân và Minh Hiếu, cả Ngọc Trân cũng muốn như thế. Chính cô ấy là người giới thiệu em với WJ. – Hàn Văn nói, mặc dù không gian rất ồn ào nhưng Thùy Linh vẫn có thể cảm nhận được sự đau khổ trong giọng nói của cậu.

- Ngọc Trân giới thiệu ? Ai đã nói điều này với cậu ? – Thùy Linh hỏi ngược lại

- Mạnh Duy.

- Hấn đã nói gì với cậu ?

- Hấn bảo Ngọc Trân đã giới thiệu tôi với WJ, cô ấy không muốn tôi cản trở mối quan hệ của cô ấy và Minh Hiếu.

- À, thì ra là vậy.

Thùy Linh gật gù, khóe môi chợt vẽ lên thành nụ cười châm biếm. Dường như cô đã phát hiện ra một điều gì đó rất thú vị.

Trên cánh đồng cỏ đầy hoa dại, màu xanh của cỏ mọc chen vào màu trắng, màu vàng nhạt nhòa của đám hoa dại. Thảm cỏ mượt như nhung, ánh mặt trời rực rỡ lan tỏa, hoa thoang thoang, phảng phất trong không khí, những giọt sương lấp lánh như những hạt kim cương. Những cây hoa anh đào lặng lẽ rụng đầy, gió mang theo những cánh hoa mỏng manh.

Dưới cây hoa anh đào.

Ngọc Trân mặc một chiếc váy hồng nhạt, vừa mân mê chuỗi chuông ngọc trong tay, vừa nhìn xa xăm. Tất cả nỗi ám ảnh cứ mãi hành hạ cô suốt mấy tuần qua, nhắm mắt lại cô nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp ấy, tiếng máy chụp hình, tiếng bọn nhà báo nhốn nháo hỏi, mọi thứ như một cơn ác mộng kinh hoàng.

FLASH BACK

Buổi tiệc sinh nhật của Nhã Huệ, Ngọc Trân vui vẻ chụp ảnh với những người bạn, trò chuyện và thoải mái cười đùa. Ngọc Trân đang trò chuyện cùng một cô người mẫu thì tình cờ gặp lại một người bạn cũ – Vũ Hoàng. Anh ta từng là một người mẫu nam rất nổi tiếng nhưng sau đó lại dính đến scandals tình ái nên không còn hoạt động. Ngọc Trân tươi cười chào Vũ Hoàng

- Anh Vũ Hoàng, không ngờ anh cũng đến buổi tiệc này. Trông anh vẫn điển trai như ngày nào

- Chào Ngọc Trân, rất vui khi gặp lại em. Bây giờ em đã trở thành ngôi sao rồi nhé, chúc mừng em. Uống với anh một ly nào

Vũ Hoàng đưa cho Ngọc Trân một ly sâm banh mà anh ta đã cầm sẵn trước đó, vui vẻ cụng ly Ngọc Trân không hề có chút nghi ngờ. Một lúc sau, cô bắt đầu cảm thấy chóng mặt, nghĩ là mình hơi say Ngọc Trân đi vào toilet rửa mặt cố làm mình tỉnh táo hơn. Cô bước loạng choạng, mắt cô trở nên mờ ảo và rồi cô lịm dần. Những việc sau đó cô hoàn toàn không hề biết gì.

END FLASH BACK

Nước mắt cũng đã không còn vì suốt mấy ngày qua cô đã khóc rất nhiều, khóc đến độ chẳng còn nước mắt để khóc nữa. Thế giới này quá khắc nghiệt, giả dối và một cô gái dù đã sống ở thế giới đó rất lâu nhưng vẫn không thể nào bảo vệ được bản thân, đến phút cuối vẫn bị kẻ khác lừa dối và hãm hại. Ngọc Trân vẫn không hiểu vì sao bọn người đó vẫn không buông tha cho cô. Cô không hề nợ họ bất cứ thứ gì nhưng họ vẫn cứ đuổi theo cô và tìm mọi cách hãm hại cô.

Niềm tin vỡ nát, ngay đến cả tình yêu duy nhất cô cũng không thể giữ được. Trái tim cô như bị giày vò một cách đau đớn.

Trong sự tuyệt vọng Ngọc Trân chợt nhìn thấy nụ cười ấy, hiền lành, dịu dàng và có chút ngây ngô. Là ảo giác chăng ?

Hàn Văn đứng bên cạnh cô, dưới gốc cây hoa anh đào, mỉm cười đưa tay lau đi những giọt nước mắt của cô, bàn tay cậu ấm áp, nụ cười của cậu rất nhẹ và giọng nói của cậu rất dễ chịu đầy quan tâm

- Pabo ~ Đừng khóc nữa, khi khóc trông em rất xí đó có biết không ?

Lúc ấy ...

Ngọc Trân òa khóc lớn hơn.

Cô thật đáng trách, đáng bị người khác ruồng bỏ. Hàn Văn đã dành cho cô rất nhiều tình cảm, cậu yêu cô vì cô mà cậu đánh đổi một cuộc sống khắc nghiệt hơn, nếm trải những đau thương trong cái thế giới đầy cạm bẫy này. Còn cô, xuất hiện trong cuộc đời cậu một cách trắng trợn, không kiêng nể, trắng trợn đùa giỡn với cậu, lạnh lùng quay lưng, phủ nhận tất cả những điều cao đẹp nhất mà Hàn Văn dành cho cô. Rồi đến một ngày khi cô quay lại Hàn Văn trở nên lạnh lùng, bất cần, ném cả vật đính ước xuống hồ nước rồi quay lưng bỏ đi. Ngọc Trân đáng bị như thế lắm vì ban đầu chính cô đã làm tổn thương cậu. Đáng lắm đấy chứ ...!

Hương hoa thơm ngào ngạt một cách kì lạ. Chiếc váy của cô bị gió thổi tung bay một cách phũ phàng, bờ vai gầy yếu đuối run lên trong những tiếng nấc nghẹn ngào.

Ngọc Trân nhớ Hàn Văn, ngay lúc này cô rất muốn nhìn thấy cậu, ngay lúc cô yếu đuối nhất, tuyệt vọng nhất và cô chỉ muốn được gặp Hàn Văn. Nhưng cậu sẽ chịu gặp cô ... ?

Rồi như một thước phim của quá khứ, hình ảnh cô và Hàn Văn trong những ngày tháng hạnh phúc ấy lại tràn về. Những hình ảnh tươi đẹp ấy cũng dưới gốc hoa anh đào.

” ...

Cô lắc mạnh cánh tay cậu, đôi mắt hấp háy, hấp háy đầy vẻ thích thú

- Em muốn xem tuyết, xem tuyết cơ !

- Xem tuyết á ?

Cậu cười nhăn nhó, thân hình nhỏ bé của cậu sắp bị cô lắc đến nổi vỡ tan ra rồi. Đang giữa hè nắng nóng, bỗng nhiên lại muốn đi xem tuyết ?

- Nhưng em thích ngắm tuyết bay cơ, để hoa tuyết bay bay thế này này, lóng lánh như thủy tinh quanh người em, cả bầu trời đầy hoa tuyết, em sẽ nhắm mắt, dang tay thế này và đứng giữa trời tuyết ... hihi rất lãng mạn đúng không Anhanh?

- Ồ... ờm... ưm ... Ngọc Trân à, em vừa xem phim gì vậy ?

Hàn Văn cười nhẹ, trong ánh mắt có chút bối rối, Ngọc Trân hào hứng nói

- Phim Bản tình ca mùa đông á. Nam diễn viên chính đứng giữa trời tuyết, anh ấy cười như thế này này, quay quay người, mỉm cười giữa tuyết... Oaaa. Thiệt là lãng mạn !

Hàn Văn cười khổ, cậu biết mỗi lần cô xem được một cảnh lãng mạn trong phim là lại muốn bắt chước, cô nói làm như thế mới cảm nhận sâu sắc được tình cảm trong phim.

- Em muốn xem tuyết...Hàn Văn à... được không ?

Ngọc Trân lại bắt đầu lắc mạnh tay cậu, vẻ mặt cún con hết sức đang yêu được trưng ra. Hàn Văn dịu dàng cười, ôn tồn nói

- Đợi đến mùa đông sẽ có tuyết cho em xem. Nghe nói năm nay tuyết rơi nhiều lắm đấy

- Không được, em muốn xem ngay bây giờ cơ. – Ngọc Trân chu mỏ làm nũng

- Ngọc Trân à ...

- Đi mà, Hàn Văn. Ngọc Trân biết là Hàn Văn vĩ đại của Ngọc Trân sẽ làm được bất cứ chuyện gì mà. – Cô bắt đầu giở trò nịnh nọt trông cô lúc này chẳng khác gì một đứa trẻ con đang làm nũng đòi kẹo

- Nhìn thấy tuyết rồi, em có vui không ? – Hàn Văn mỉm cười thở dài

- Có ! có , hihi em sẽ rất rất rất... vui. Hàn Văn là nhất nhé, bất cứ điều gì cũng làm được

Mùa hè nắng nóng, mặt trời vẫn đang rực rỡ chiếu sáng. Hàn Văn dắt cô ra khu rừng đầy những cây hoa anh đào. Đang giữa mùa hoa anh đào nở, những đóa hoa màu hồng nhạt như những đám mây bông bồng bênh chen giữa những cánh lá non mơn mớn tạo nên một biển hoa trôi lững lờ. Ánh mặt trời xuyên qua đám mây, chiếu rọi lên những cánh hoa màu trắng ngần, điểm thêm vài đốm hoa phớt hồng. Mỗi khi làn gió nhẹ lướt qua, cả biển hoa khẽ rung rinh, cánh hoa rụng xuống, nhẹ nhàng múa lượn xoay vần trong không trung.

Cả một biển hoa anh đào tuyệt đẹp ...

Cánh hoa anh đào trắng rụng xuống như những bông hoa tuyết lơ lững giữa trời

Tiếng cười của Ngọc Trân lanh lảnh như chuông gió, cô dang rộng cánh tay, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng xoay vòng. Cô sung sướng ôm trong lòng những đóa hoa tuyết giữa mùa hè.

Ngọc Trân cười đến độ tíu cả mắt, đôi mắt cong cong vàng trắng khuyết trông đáng yêu cô cùng.

- Nay, em thích chứ? Là tuyết giữa mùa hè đấy ...

Ngọc Trân mở mắt đảo dác tìm kiếm chủ nhân của giọng nói kia, cô bỗng nở nụ cười còn tươi hơn cả hoa anh đào. Hóa ra, Hàn Văn đã trèo lên cây ra sức rung cành cây để cánh hoa rơi xuống nhiều hơn. Cậu mỉm cười với cô, ánh mắt cậu vô cùng ấm áp.

Từng đợt, từng đợt cánh hoa rơi xuống đầu, xuống người cô, khiến Ngọc Trân trông giống như một nàng công chúa trong những câu chuyện cổ tích.

Sau vụ leo cây đó Hàn Văn bị té trầy tay vì bất cẩn, cả hai còn bị trưởng thôn cảnh cáo về việc phá hoại rừng hoa anh đào. Ngọc Trân và Hàn Văn bị phạt chăm sóc những cây hoa ấy trong vòng một tuần lễ.

...”

Làn gió nhẹ nhàng lướt qua, những cánh hoa trắng ngần lặng lẽ rơi xuống. Ngọc Trân đưa tay hứng những cánh hoa, ngón tay thon dài của cô chạm vào cánh hoa, nụ cười buồn bã chợt hiện trên môi.

Lúc này, Ngọc Trân đã ngồi trên thảm cỏ đôi mắt ngẩn ngơ nhìn về một phía rất xa. Cô đau khổ, tuyệt vọng đến thần thờ như người mất hồn. Giờ đây chỉ còn lại phần thể xác khốn khổ, phần linh hồn vốn dĩ đã mất đi từ lúc Hàn Văn lạnh lùng ném chiếc vòng cổ.

Đây là kết cục cuối cùng mà Ngọc Trân phải nhận lấy sao ... ?

Đêm nhộn nhịp ở Hà Nội. Ánh đèn từ các bảng hiệu thay phiên nhau nhấp nháy, người người qua lại nhộn nhịp chẳng khác gì ban ngày. Các quán ăn bình dân đầy ắp những vị khách, mùi thức ăn, tiếng trò chuyện, cười nói vang lên trong những con phố.

Thùy Linh từ tốn rót thêm rượu vào chén của Hàn Văn, ánh mắt hào hứng nhìn cậu

- Uống mừng ngày gặp lại, phải uống hết chén này đấy nhé

- Em còn phải lái xe nữa, chị cũng đã uống nhiều rồi còn gì

Hàn Văn e ngại định giữ lấy chai gạo thì bị Thùy Linh ngăn lại, hai má cô ửng hồng vì rượu, giọng nói cũng trở nên lè nhè như mấy gã say rượu.

- Không được, lâu lắm rồi chị mới được gặp em chúng ta phải uống mừng mới được.

- Chị say rồi đừng uống nữa, chúng ta về thôi.

Hàn Văn lắc đầu nhìn Thùy Linh rồi thanh toán tiền, cúi xuống dìu Thùy Linh ra xe trong khi cô nàng vẫn tiếp tục lảm nhảm điều gì đó.

Đèn đường vàng vọt rọi vào bên trong xe, Hàn Văn đưa Thùy Linh về nhà, cẩn thận dìu cô ấy vào nhà. Mặc dù đã rất lâu rồi cậu mới đến đây nhưng căn nhà của Thùy Linh vẫn như cũ, đồ đạc không hề bị thay đổi. Cậu đặt Thùy Linh nằm trên ghế sofa, ân cần dùng một chiếc khăn mà cậu tìm thấy trong nhà lau mặt cho cô ấy. Bàn tay cậu dịu dàng chạm vào khuôn mặt Thùy Linh, cô khẽ mở mắt để mắt cô chạm vào mắt của Hàn Văn. Thùy Linh nắm lấy tay của Hàn Văn một cách bất ngờ, ánh mắt cô rất buồn bã. Cậu khẽ nhủ mà nhìn cô rồi thấp giọng nói

- Chị lại giả vờ say à ?

- Ừm, Xin lỗi vì đã lừa cậu Hàn Văn nhưng chỉ có cách này tôi mới có thể được ở bên cậu – nỗi ai oán dâng lên trong đáy mắt của Thùy Linh

- Đáng lẽ chị phải quên tôi đi và đừng quay trở về Việt Nam. Vì sao chị còn quay về đây ?

Hàn Văn khẽ đẩy tay Thùy Linh rồi quay mặt sang hướng khác, cô cười nhẹ giọng nói phảng phất sự đau khổ

- Tôi không thể quên được cậu, làm sao có thể quên đi một người mà mình yêu một cách dễ dàng như thế chứ? Cũng như cậu không thể quên được Ngọc Trân.

Một bầu không khí im lặng đến lạ thường.

Thùy Linh đưa tay lau nước mắt, cố giữ giọng không run rẩy

Đúng lúc ấy ...

Hàn Văn đứng dậy nói với Thùy Linh

- Tôi về đây. Chị ngủ ngon. Tạm biệt

Bất ngờ một vòng tay giữ chặt lấy người cậu, Thùy Linh ôm chặt lấy Hàn Văn từ phía sau. Hơi ấm của Hàn Văn lạnh lẽo truyền đến người cô như xuyên thấu qua từng lớp da thịt. Một nỗi cuồng vui khôn tả xuất hiện trong lòng cô, không còn nhớ đến những nỗi đau đã vò xé trái tim cô.

- Cậu có biết, tôi đã rất nhớ cậu không ? Làm ơn hãy quên cô ấy đi

Khoảng lặng rất lâu sau đó Hàn Văn quay lại nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay của Thùy Linh. Hàn Văn chăm chú nhìn cô, chậm rãi nói

- Tôi không thể, Thùy Linh. Người tôi yêu là Ngọc Trân và tôi sẽ không bao giờ quên cô ấy.

Lời nói của cậu rất nhẹ nhàng nhưng sao sắc lạnh tựa hồ như một mũi băng đâm xuyên qua trái tim cô. Những giọt nước mắt chậm chậm rơi , Thùy Linh khẽ cắn môi kiềm chế nỗi đau.

- Ngọc Trân đã làm tổn thương cậu, hắt hủi cậu nhưng cậu vẫn không rời bỏ cô ấy. Vì sao lại như thế chứ ?

- Tôi đã nói với chị rồi, vì tôi đã quá yêu Ngọc Trân và chỉ có cô ấy mà thôi.

- Nhưng cô ấy đã ... lộ ảnh nóng và có thể ...

Lời nói chưa kịp kết thúc thì đã bị Hàn Văn cắt ngang một cách thô bạo

- Ngọc Trân không phải là một người như thế, cô không được nói cô ấy như thế. Tôi cấm cô !

Đôi mắt cậu hằn lên một sự tức giận và đốn đau, trông cậu rất đáng sợ. Nếu lúc trước Thùy Linh từng xem Hàn Văn là một thiên thần thì bây giờ thiên thần đã trở thành một ác quỷ thực thụ. Hàn Văn đã thay đổi, không còn là một thiên thần mà cô từng biết, thế giới showbiz đầy cạm bẫy ấy đã biến cậu trở thành một ác quỷ.

- Nếu tôi tìm ra được kẻ đã hãm hại cô ấy, tôi nhất định sẽ không tha cho kẻ đó

Hàn Văn lạnh lùng nói, đôi mắt cũng trở nên sắc lạnh như được phủ một lớp băng khô nhưng cậu vẫn đẹp đến mê hồn, một vẻ đẹp lạnh lẽo của băng.

Buổi sáng, bầu trời trong xanh như vừa được gột rửa, ánh mặt trời xuyên qua từng đám mây xanh. Vài chậu hoa rực rỡ khoe sắc dưới ánh mặt trời, những chậu hoa ấy được đặt trên bậu cửa sổ của ngôi nhà.

Kiến Minh từ trên cầu thang đi xuống bếp, khẽ vươn vai ngáp dài một cách uể oải. Cậu nhẹ nhàng tiến đến vòng tay ôm lấy cô người yêu tóc vàng xinh đẹp Bảo An đang chuẩn bị thức ăn. Tì cằm lên vai cô ấy, Kiến Minh thì thầm

- Chào buổi sáng, người yêu bé nhỏ !

- Lại muốn gì đây hở? Mau tránh ra để em chuẩn bị bữa sáng, hôm qua chúng ta suýt muộn một cuộc họp đấy – Bảo An nháy mắt nhắc nhở “sếp”

- Đừng lo hôm nay chúng ta chả có cuộc họp nào cả nên ...

Kiến Minh xoay người Bảo An lại và nhanh chóng kéo cô vào một nụ hôn quyến rũ như một lời chào buổi sáng. Bảo An khẽ đẩy Kiến Minh, cô đắm nhẹ vào vai cậu và trách

- Yahh... em không muốn đến muộn thêm một ngày nữa đâu. Mau ăn sáng rồi thay đồ nhanh lên

Kiến Minh tỏ vẻ luyến tiếc nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo, tự pha ình một tách cà phê rồi ngồi xuống ghế gỡ tờ báo sáng nay ra xem. Suýt tí nữa Kiến Minh đã bị sắc cà phê vì đọc phải cái tít ” Chuyện tình tay ba Triệu Hàn Văn – Trần Ngọc Trân – Nguyễn Minh Hiếu và lí do Triệu Hàn Văn rời khỏi MH”

Lại thêm một chấn động mới ...

Bí mật của Minh Hiếu đã bị bại lộ ...

Cuộc gặp mặt của Minh Hiếu và Hàn Văn ...

Kể đứng sau scandals của Ngọc Trân ... ?

Đọc tiếp Yêu em, xa mấy anh cũng tìm – Chương 17

17. – Chương 17

“Trần Ngọc Trân và Triệu Hàn Văn từng có một mối tình rất đẹp nhưng sự có mặt của Nguyễn Minh Hiếu đã khiến câu chuyện rẽ sang hướng khác. Bằng quyền lực và đồng tiền Minh Hiếu đã đẩy Hàn Văn sang WJ để cả hai phải đối đầu nhau trong cuộc bình chọn Best Idols ... Theo một nguồn tin đáng tin cậy của WJ, Minh Hiếu đã âm thầm chuyển nhượng Hàn Văn cho WJ mặc dù chưa có sự đồng ý của ca sĩ này. Đây được xem là một hành động ích kỉ và hiểm độc của Nguyễn Minh Hiếu...”

- Tên khốn nào đã viết bài này ? Rõ ràng bài báo này muốn dư luận tấn công tớ mà...

Minh Hiếu tức giận quát lớn, cả thân người cậu run lên vì cơn giận, không thể tin được một tờ báo khốn kiếp lại có thể khiến dư luận quay sang lên án cậu. Mọi việc vẫn chưa được xác nhận nhưng đám phóng viên đã yêu cầu được gặp Minh Hiếu để phỏng vấn. Đường như đã có một bàn tay quyền lực nào đó đã dựng lên sự việc này và khiến Minh Hiếu gặp phải rất nhiều khó khăn.

Kiến Minh nhặt tờ báo bị Minh Hiếu ném dưới đất lên, từ tốn ngồi xuống ghế

- Tờ báo lá cải này không đủ gan dạ để viết một bài tấn công cậu đâu chắc chắn đã có người đứng phía sau giật dây. Điều quan trọng là chúng ta cần phải tìm ra kẻ đó càng sớm càng tốt.

- Việc của Ngọc Trân chưa xong thì lại thêm vụ này, rắc rối cứ liên tục xảy ra. – Minh Hiếu mệt mỏi ngã người ra sau bắt chọt điện thoại rung lên, Minh Hiếu uể oải bắt máy

- Alo ! Nguyễn Minh Hiếu nghe đây

- Chào buổi sáng, Minh Hiếu. Cậu vẫn nhận ra tôi chứ – Giọng nói lạnh lùng nhưng rất quen thuộc vang lên trong điện thoại

- Hàn Văn? Ồ, tôi rất ngạc nhiên khi cậu gọi điện thoại cho tôi – giờ thì đến lượt Minh Hiếu dùng giọng điệu châm chọc

- Tôi không biết là cậu có rảnh rồi để dùng cà phê với tôi không ?

- Rất sẵn lòng Hàn Văn.

- Được rồi, ở quán Bibi cold

- Ừm, 15 phút sau tôi sẽ đến đó.

- Hẹn gặp lại cậu

Minh Hiếu đặt điện thoại lên bàn, ánh mắt vô cùng lạnh lùng . Kiến Minh nhận thấy sự kì lạ ấy liền tò mò hỏi

- Hàn Văn muốn gặp cậu à ?

- Ừm, có lẽ là vụ sáng nay. Tôi nhận ra rằng Hàn Văn không còn như trước nữa, giọng nói như có một ma lực uy hiếp người khác.

- Ngay đến cả Thiên Thần cũng biến thành Ác Quỷ

Mặt trời rực rỡ, ánh nắng xuyên qua lớp cửa kính. Trong ánh nắng tấm lưng thẳng của Minh Hiếu như toát lên một vẻ can trọng. Người cậu sắp đổi mặt không còn là một Hàn Văn trong sáng, hiền lành của ngày trước mà là Kim Hàn Văn – một ngôi sao hàng đầu nổi tiếng với dáng vẻ lạnh lùng, bất cần đầy thách thức.

Quán cà phê tên Bibi Cold, các nhân viên phục vụ đang thì thầm về hai vị khách ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ. Ở họ đều toát lên một vẻ đẹp riêng, một người mang dáng vẻ nhã nhặn, lịch sự, đôi mắt đen sâu thẳm, khóe môi nửa như đang cười nửa lại như không. Người đối diện có mái tóc nâu được nhuộm màu vàng nhạt ở đuôi tóc, ánh mắt lạnh như băng, thần thái rất tĩnh lặng mặc dù phải đối diện với sự tò mò, ngạc nhiên của những người xung quanh.

Từ khi cả hai bước vào quán, chẳng ai nói một lời nào cả. Không khí yên lặng một cách kỳ lạ.

Cuối cùng Minh Hiếu mỉm cười, dường như đang muốn tháo gỡ cục diện không bình thường này.

- Hàn Văn, cậu hẹn tôi ra đây chắc không phải để ngồi ngắm cảnh như thế này đâu nhỉ ?

- Tôi muốn nghe lời giải thích từ cậu -Hàn Văn bình tĩnh đáp

Đáy mắt Minh Hiếu thoáng ngạc nhiên, Minh Hiếu trầm mặc hồi lâu, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trang. Đến nước này cậu đành phải thú nhận và chấp nhận sự trừng phạt của Hàn Văn. Cậu không thể trốn tránh cũng như che giấu mãi những lỗi lầm, sự ích kỉ của bản thân.

Minh Hiếu đã nhận ra rằng cậu càng mùn chiếm lấy Ngọc Trân thì càng mang lại nhiều đau khổ cho cô ấy. Người Ngọc Trân yêu vẫn là Hàn Văn, điều đó đã được định mệnh sắp đặt, dù cậu tìm mọi cách chia lìa họ đi chẳng nữa thì đến phút cuối họ vẫn tìm thấy nhau.

Hàn Văn vẫn chăm chú chờ đợi câu trả lời, Minh Hiếu hít một hơi thật sâu, ngẩng lên và nói :

- Tất cả những chuyện đó đều là do tôi sắp đặt, chính tôi đã đẩy cậu sang WJ , mua chuộc Mạnh Duy để hắn nói rằng chính Ngọc Trân đã hắt hủi cậu. Đó là lỗi của tôi và tôi sẵn sàng chấp nhận sự trừng phạt của cậu. Nhưng tôi hi vọng rằng cậu sẽ hiểu được những cảm giác của tôi, tất cả chỉ xuất phát từ việc tôi yêu Ngọc Trân. Trong tình yêu người ta thường trở nên ích kỉ và mù quáng như thế, vì yêu cô ấy mà tôi luôn tìm mọi cách để chiếm lấy cô ấy. Mặc dù biết những việc làm này đều khiến cậu tổn thương nhưng tôi vẫn hi vọng rằng cậu sẽ tha thứ cho tôi. Thành thật xin lỗi cậu !

Đó cũng là lần đầu tiên Nguyễn Minh Hiếu cúi đầu xin lỗi một người, điều này khiến những người trong quán kinh ngạc hướng mắt về phía họ. Một người đang đứng cúi gập 90 độ và tỏ ra rất hối hận, trong khi người còn lại vẫn không có phản ứng gì, một vẻ lạnh lùng khiến những người có mặt ở đó đều ngẩn ngơ hết cả.

Một lúc lâu sau đó ...

Hàn Văn nhìn Minh Hiếu từ tốn đáp

- Nếu cậu đã hối hận như vậy thì tôi cũng không muốn trách cậu nữa. Tôi hiểu những cảm xúc ấy và nếu tôi là cậu có lẽ tôi cũng sẽ trở nên như thế. Chúng ta không cần phải đối đầu với nhau nữa, tôi muốn chúng ta hãy hợp tác với nhau.

- Hợp tác? Ý cậu là sao ? – Minh Hiếu khó hiểu hỏi lại

Ánh nắng vàng ươm chiếu xuyên qua cửa kính, Hàn Văn mỉm cười hiền từ, đây mới chính là bản chất thật của cậu. Đột nhiên Minh Hiếu lại trở nên mơ màng, lơ đãng trước con người ấy. Cậu bất chợt cười nhẹ, có lẽ cậu đã tìm ra cậu trả lời vì sao Ngọc Trân lại chọn Hàn Văn.

Bầu trời quang đãng, nắng rực rỡ chiếu xuyên qua cửa kính. Chúng tinh nghịch nhảy nhót trên mái tóc, bờ mi, sống mũi của Ngọc Trân.

Cô khẽ mỉm cười, trên tay là lời bài hát mà cô từng được song ca cùng Hàn Văn ” because I love you”. Lời bài hát thật ý nghĩa, nhẹ nhàng nhưng thấm đẫm nỗi nhớ. Cô khẽ nhắm mắt lại, để cho ánh nắng phủ lấy toàn thân, nếu như có thể, Ngọc Trân vô cùng khát khao được gặp lại Hàn Văn, dù chỉ một lần.

Cô thoáng cười đau khổ. Ngọc Trân bỗng nhiên phát hiện ra mình không mạnh mẽ như thầm tưởng. Vì yếu đuối mà cô đã phạm phải rất nhiều sai lầm để rồi mãi mãi đánh mất tình yêu của mình.

Chuỗi chuông ngọc trên bàn khẽ phát ra thứ ánh sáng nhàn nhạt. Ngọc Trân vô thức di di những ngón tay trên chuỗi chuông một cách vô thức. Dường như có một hơi lạnh xộc thẳng vào tim cô khiến nó trở nên tê buốt.

Ngọc Trân thở dài, tựa người vào thành ghế, nhắm mắt như cảm nhận nỗi đau đang cào xé trong cô lúc này.

Bất chợt chuông cửa vang lên, Ngọc Trân vội vàng lau nước mắt, hít một hơi thật sâu để cơn xúc động lắng xuống. Cô tiến nhanh về phía cánh cửa.

Cánh cửa màu trắng chậm chậm mở ra ...

Ánh mặt trời chói chang ...

Là cậu ...

Hàn Văn đang đứng trước cửa

Chiếc áo cậu đang mặc trắng đến nỗi như đang có hàng vạn tia sáng phát ra xung quanh ...

Cậu khẽ mỉm cười ...

Nét mặt dịu dàng, nụ cười ấm áp, ấm áp như một tia sáng đang chiếu xuống.

Thế giới xung quanh Ngọc Trân bỗng trở nên vô cùng yên lặng. Mọi tiếng ồn đều tan biến mất. Nhưng, lại yên tĩnh đến nỗi không nghe thấy gì cả. Cũng không có hơi thở, chỉ còn lại tiếng ” thành thịch, thành thịch” của trái tim.

Thế giới bỗng dưng trở nên vô cùng rộng lớn, chỉ có cô lại là cô gái rất nhỏ, rất nhỏ.

Là ảo giác có đúng không ... ?

Khẽ nín thở, Ngọc Trân thầm cầu nguyện đây không phải là ảo giác. Cô cắn chặt môi đến độ đôi môi kia bật máu, đây không phải là một giấc mơ, nếu là giấc mơ cô sẽ không còn cảm thấy đau đớn ở môi.

Là Hàn Văn ...

- Ngọc Trân ... Chào em ...

Giọng nói này ...

Quen thuộc đến nỗi trong giấc mơ cô cũng có thể nghe thấy...

Mặc kệ là ảo giác hay chỉ là một giấc mơ, Ngọc Trân nhào vào lòng cậu, hai tay cậu ghì chặt lấy cô. Hàn Văn ôm Ngọc Trân thật chặt. Cô cảm thấy đau, nhưng cô lại thích nỗi đau ấy, chỉ khi nhói buốt mới có thể nói cho cô biết không phải cô đang nằm mơ.

Cuối cùng cô cũng từ trong lòng cậu ngẩng lên, gương mặt thấm đẫm nước mắt, cô nức nở bảo:

- Hàn Văn, có phải là Hàn Văn không ? Em thật sự không phải đang mơ ?

Hàn Văn vẫn ôm chặt lấy cô, cậu không thể chịu đựng được việc phải xa cách cô thêm lần nữa.

- Mau nói cho em biết đi, em thật sự không mơ đúng không ?

Ngọc Trân hoảng sợ òa khóc.

Hàn Văn nhẹ nhàng hôn Ngọc Trân, cậu khẽ đáp

- Đây không phải là giấc mơ, đây là hiện thực.

Bao nhiêu nỗi lo âu, đau khổ, tuyệt vọng và cả những nỗi đau dồn nén suốt bao ngày qua dường như đã biến thành những giọt nước mắt, Ngọc Trân òa khóc lớn hơn. Những giọt nước mắt long lanh như những vì sao, những vì sao đó làm ướt cả áo Hàn Văn, thấm vào da thịt cậu, nóng hổi, nóng hổi ...

Ngày hôm đó, ánh mặt trời vô cùng rực rỡ. Vài người hàng xóm tò mò nhìn họ.

Một người xem ra vô cùng dịu dàng, người kia lại đang khóc thốn thức.

Cô và cậu đang đứng ôm nhau.

Cơn gió nhẹ thổi tới.

Giai điệu bài hát đầu đó khẽ ngân nga trong không trung.

Một bức tranh duy mỹ vô cùng mới mẻ.

Ánh mặt trời như muôn vàn ánh hào quang chiếu xung quanh hai người.

- Anh không còn giận em vì đã đối xử lạnh lùng với anh nữa sao ?

Ngọc Trân nằm trong lòng Hàn Văn khẽ hỏi, nét mặt tỏ vẻ rất ân hận cô thật sự không dám nghĩ về những ngày tháng đó. Hàn Văn mỉm cười, nụ cười của cậu luôn ấm áp và dịu dàng như ánh mặt trời mùa thu.

- Ừm, Anh biết em làm như thế là có lí do chính đáng. Vả lại, bản thân em cũng rất khó xử vì vậy anh không trách em.

Ngọc Trân gạt gù ra chiều rất vừa lòng với câu trả lời của Hàn Văn, rồi như nhớ ra điều gì đó cô ngẩng lên nhìn mũi nói

- Em sẽ không tha thứ cho Minh Hiếu, nhất định là như thế. Vì cậu ta mà em đã nghĩ rằng anh không còn yêu em nữa.

- Ngọc Trân, em đừng ghét cậu ấy. Thật ra chính cậu ấy cũng có nỗi khổ riêng, tình yêu đã khiến người ta trở nên ích kỉ và mù quáng Minh Hiếu cũng thế, vì vậy em không nên trách cậu ấy.

Hàn Văn vòng tay ôm lấy cô, gục đầu lên vai cô, hít hà mùi thơm toát ra từ da thịt cô

- Từ nay anh sẽ không bao giờ rời xa em, sẽ không còn ai có thể làm tổn thương em được nữa. Anh sẽ tìm ra kẻ đã cố tình hãm hại em, nhất định phải đòi lại danh dự cho em.

Ánh mắt của Hàn Văn bỗng trở nên sắc lạnh, dường như mỗi khi nghĩ đến việc ấy cơn giận trong cậu lại bùng lên. Mỗi người đều có phần thiện, phần ác. Hàn Văn cũng vậy, dù bản chất lương thiện nhưng Hàn Văn sẽ trở nên tàn nhẫn với kẻ đã làm tổn thương đến người cậu yêu thương nhất.

Ngọc Trân bất ngờ trước ánh mắt của Hàn Văn, có lẽ cuộc sống mới ở thế giới showbiz đầy cam bẫy ấy đã đánh thức phần ác trong cậu. Cô đưa tay vuốt lấy khuôn mặt cậu, ánh mắt đầy ân hận, đáng lẽ cô không nên kéo cậu vào thế giới ấy.

- Hàn Văn à ... em xin lỗi ... xin lỗi đáng lẽ em không nên xuất hiện và làm đảo lộn cuộc đời anh ...

- Đó không phải là lỗi của em, là do anh tự nguyện. À, Anh có cái này tặng cho em

Hàn Văn vui vẻ lôi trong áo khoác ra một chiếc hộp nhỏ và trao nó cho Ngọc Trân, cô thích thú nhìn chiếc hộp màu hồng đáng yêu ấy. Bên trong đó là hai sợi dây chuyền một hình chìa khóa và một hình ổ khóa. Đôi mắt Ngọc Trân rực sáng, cô nở một nụ cười rạng rỡ hơn bao giờ hết

- Oaaaa... đẹp quá !

- Anh muốn cặp dây chuyền này thay cho cặp dây chuyền lần trước. Anh thật sự xin lỗi em vì chuyện đó, Anh không nghĩ rằng em sẽ nhảy xuống bể nước và...

Hàn Văn muốn nói thêm nhưng lại bị ngón tay của Ngọc Trân đặt lên môi, cô mỉm cười, nụ cười ấy xinh đẹp hơn cả mùa xuân.

- Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau, không một ai có thể chia cắt chúng ta.

Cả hai mỉm cười hạnh phúc và trao cho nhau những sợi dây chuyền đặc biệt ấy như một sự đánh dấu hoàn hảo, một lời hứa cho tình yêu. Hàn Văn kéo Ngọc Trân vào nụ hôn nhẹ nhàng như làn gió xuân, rồi nhanh chóng biến nó thành nụ hôn mãnh liệt hơn và quyến rũ hơn . Nụ hôn ấy chứa đựng vô vàn nỗi nhớ, những tình cảm chất chứa từ rất lâu tận trong đáy lòng.

Ánh nắng mang theo hơi thở của gió, xuyên qua khung cửa, nghiêng nghiêng rơi vào căn phòng. Ngọc Trân mơ màng nằm trong lòng Hàn Văn, cô nghe thấy từng nhịp đập của trái tim cậu. Trái tim Hàn Văn đang đập chậm rãi nhưng những nhịp đập vô cùng vững chắc, nó không biết nói dối, nó biết rõ nhất những tình cảm mà cậu dành cho cô.

Nghe những nhịp đập từ trái tim cậu, Ngọc Trân dần dần chìm vào giấc ngủ. Trước khi ngủ, cô vừa ngáp dài vừa nói

- Anh đã hứa là sẽ không rời bỏ em, sẽ mãi mãi ở bên em rồi đấy nhé

- Ừm, Anh hứa. Anh yêu em

Ngọc Trân khẽ khẽ tựa mình trong vòng tay Hàn Văn rồi thì thầm

- Em yêu Anh nhiều hơn

Gió khẽ thổi bay tấm rèm cửa.

Hàn Văn cười nhẹ, lắc đầu âu yếm nhìn cô. Đã lâu lắm rồi cậu không được ngắm cô như thế này.

Ngọc Trân dần dần chìm sâu vào giấc ngủ an lành nhất, vì cô biết bên cạnh cô đã có cậu.

- Hàn Văn ah~~ Tối nay ở lại đây với em nhé

Lệ Quyên kéo Hàn Văn xuống salon, đẩy cậu dựa vào ghế, giọng nói ngọt ngào như dụ dỗ cậu. Cô ấy đã uống khá say trong buổi tiệc trước khi được Hàn Văn dìu vào nhà. Hàn Văn như né tránh những cái ôm của Lệ Quyên, cậu tìm cách “chạy trốn”

- Được rồi, được rồi, hôm nay là ngày vui hay là chúng ta uống thêm rượu nhé

- Tuyệt ! Để em đi lấy rượu

Lệ Quyên định đứng dậy nhưng cô ấy loạng choạng ngã xuống cổ tình ngã vào lòng Hàn Văn. Cậu khó chịu cau mày nhưng vẫn nhã nhặn đẩy nhẹ cô ấy ra

- Để anh đi lấy được rồi

Lát sau Hàn Văn quay lại với một chai rượu và hai chiếc ly, cậu rót rượu vào ly rồi mỉm cười nói

- Chúc mừng em nhận được giải lần này

- Cảm ơn Anh

Lệ Quyên uống cạn ly rượu, đôi mắt mơ màng vì say rượu, cô vừa cười vừa nói

- Năm nay không có Ngọc Trân, vì vậy em dễ dàng vượt mặt các đối thủ khác. Quả là không tốn công Mạnh Duy đã “quan tâm” đến cô ấy ... mmm...

Như nhận ra mình nói hớ Lệ Quyên vội dừng lại, vờ như rót thêm rượu nhưng Hàn Văn đã kịp nhận ra điều có. Cậu quay sang hỏi

- Mạnh Duy “quan tâm” cô ấy ? Là sao ? Em nói rõ hơn được không ?

- Không ... không có gì ... em nói đùa đấy mà... – Lệ Quyên bối rối đáp

Hàn Văn vờ cau mày nói bằng giọng giận dỗi

- Không muốn nói thì thôi, dù gì chúng ta cũng không đến nỗi quá thân với nhau. Khuya rồi, anh về đây

Cậu đứng dậy định bỏ về nhưng Lệ Quyên vội nắm lấy tay cậu

- Thôi mà đừng trẻ con như thế, em chỉ sợ Hàn Văn vẫn còn tình cảm với cô ấy và ...

- Em không tin anh, mà thôi anh cũng không muốn ép. – Hàn Văn nhún vai

- Không phải... Thôi được rồi em sẽ kể cho Anh nghe nhưng nhớ là phải giữ bí mật đấy nhé. – Lệ Quyên nghiêm túc dặn dò

- Anh hứa sẽ giữ bí mật – Anh mỉm cười

- Vụ việc của Ngọc Trân là do Mạnh Duy sắp đặt hồng kéo chỉ số cổ phiếu của công ty. Anh ấy mua chuộc gã Vũ Hoàng để hắt cho thuốc ngủ vào ly rượu của Ngọc Trân trong bữa tiệc, sau đó đưa cô ấy đến khách sạn dựng hiện trường giả như một “đêm mây mưa” hoàn hảo. Mấy tấm hình đó chỉ là kết quả của kỹ thuật Photoshop mà thôi. Ngọc Trân quá ngây thơ để tin những bức ảnh đó là thật, Mạnh Duy còn mua chuộc vài tên nhà báo bắt họ viết mấy bài đả kích tinh thần của cô ấy. Công chúng tất nhiên sẽ tin sái cổ vào mấy bài báo đó và rồi” Bùm” . Sự nghiệp cũng như danh tiếng của cô ấy sụp đổ hoàn toàn

Lệ Quyên tỏ ra rất hứng thú khi kể lại, vẻ mặt hớn hở và nụ cười đắc thắng của cô ta khiến Hàn Văn càng thêm tức giận hơn, nhưng cậu vẫn cố giữ bình tĩnh kiềm chế cơn giận. Trong lúc này cậu cần phải tỉnh táo để không mắc sai lầm, Hàn Văn nhếch môi cười

- Hoàn hảo. Một kế hoạch rất hoàn hảo. Chúng ta uống mừng cho kế hoạch đó nào

Lệ Quyên vẫn không nghi ngờ tiếp tục uống rượu đến say khướt không còn chút tỉnh táo nào nữa. Cô ấy ngã vật ra salon trên tay vẫn nắm chặt lấy ly rượu, miệng vẫn lầm nhảm điều gì đó.

Đêm đã khuya, cảnh vật chìm vào im lặng.

Dưới ánh trăng mờ ảo, Hàn Văn chậm rãi gọi điện thoại cho ai đó, ánh mắt lạnh lẽo hướng ra bên ngoài. Cuối cùng cậu cũng đã có được bằng chứng quan trọng để buộc tội WJ.

Những âm mưu sắp bại lộ ...

Kẻ giấu mặt cũng sắp sửa lộ diện ...

Một kết cục bi thương hay một happy ending...

Tình yêu mù quáng đã biến người tốt thành những kẻ xấu xa ...

Hay ...

Một tình yêu đẹp giữa một thế giới hỗn loạn

Đọc tiếp Yêu em, xa mấy anh cũng tìm – Chương 18 (end)

18. – Chương 18 (end)

Sáng sớm, trời mưa lất phất. Mưa rơi mềm mại, trong suốt, không khí trong lành và tươi mới như một giấc mơ.

Dưới tán cây rậm rạp.

Ánh ban mai trong mưa xuyên qua từng kẽ lá, không khí dường như đang có một luồng gào quang bao phủ sắc xanh ướt ướt như thủy tinh kia.

Một chàng trai đang nằm phủ phục trên bàn đá ngủ.

Khuôn mặt nghiêng nghiêng vô cùng đẹp, hàng mi dài cong cong, một vẻ đẹp thanh thoát đến hoàn mỹ, nhưng lại có nét bi thương, lạnh đậm.

- Này Minh Hiếu, cậu lại ngủ quên nữa sao ? Vào nhà nghỉ ngơi đi trời mưa rồi cậu sẽ bị nhiễm lạnh mất
Kiến Minh khẽ lay cánh tay của Minh Hiếu, điều chỉnh giọng nói vừa đủ không khiến Minh Hiếu giật mình.
Hàng mi khẽ lay động, uể oải chớp mắt Minh Hiếu khẽ vươn vai

- Không cần đâu, tớ ổn. Có tin gì mới không ?

- Cậu sẽ không tin được đâu. Có rất nhiều điều thú vị – Kiến Minh khẽ nháy mắt, nụ cười cũng trở nên bí ẩn

- Lại chuyện gì nữa đây, mau nói đi tớ không phải là một người có đầy đủ kiên nhẫn.

- Được rồi đừng nôn nóng. Tớ đã điều tra về Chị Thùy Linh và thật sự rất bất ngờ khi cô ấy đã rút cổ phần ra khỏi công ty, đồng thời bán số cổ phần đó cùng một số tài sản thừa kế cho ngân hàng.

- Cái gì ? Bán cổ phần và tài sản thừa kế ? Để làm gì ? Chị Thùy Linh cần số tiền lớn như thế để làm gì ?

- Tớ không biết. Nhưng cậu vẫn còn nhớ vụ khủng hoảng của WJ không ? Sau lần đó WJ đã có chủ tịch mới nhưng chưa bao giờ người này xuất hiện trước báo chí kể cả những buổi tiệc thường niên trong giới. Thời điểm Thùy Linh bán cổ phần trùng với thời điểm WJ vực dậy sau khủng hoảng...

- Ý cậu là ...

Minh Hiếu nghi ngại nhìn Kiến Minh, ánh mắt quyết đoán của Kiến Minh khiến Minh Hiếu cảm thấy hoang mang. Từ việc Thùy Linh rút cổ phần, bán tài sản cho đến việc bỗng dưng cô ấy lại xuất hiện ở Việt Nam và kéo theo những vụ rắc rối.

Bỗng dưng Minh Hiếu cảm thấy lạnh lẽo, nhất thời cậu nghĩ chính Thùy Linh là người đã tố cáo cậu trước báo chí, khiến cậu phải lao đao trước những lời chỉ trích nặng nề của công chúng. Cái cảm giác bị chính người thân phản bội thật sự rất đau. Toàn thân lạnh buốt, cậu không kiềm chế được cơn run rẩy.

Trầm mặc một lúc lâu Minh Hiếu chợt cười nhạt. Nụ cười đầy chua xót nhưng ánh mắt thì không còn chứa đựng tình cảm.

- Tất cả là do Thùy Linh gây ra sao?

Ánh nắng chiều chiếu vào vườn hoa, hương hoa thơm ngát nhẹ nhàng lan tỏa trong gió. Dưới bóng cây râm mát, một chiếc bàn uống trà hình tròn sơn trắng, bộ ấm trà bằng sứ cũng màu trắng vô cùng tinh xảo, hương trà thơm ngát. Trên chiếc ghế dựa màu trắng, Thùy Linh chăm chú thưởng thức chén trà, Minh Hiếu ngồi đối diện lạnh lùng nhìn cô.

Lúc đó, không gian vô cùng tĩnh mịch, một sự im lặng đáng sợ.

- Chị đang định mở một công ty sao ? – Minh Hiếu cảm thấy môi dưới mình run run

Thùy Linh ngẩng lên nhìn cậu, ánh mắt ngạc nhiên nhưng rồi nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

- Không hẳn là vậy chỉ là hùn vốn cùng vài người bạn thôi. Từ khi nào em quan tâm đến chị vậy
- Từ khi chị phản bội tôi. – Ánh mắt Minh Hiếu trở nên sắc lạnh

- Nguyễn Minh Hiếu, trước khi muốn buộc tội người khác cậu cần phải có bằng chứng nếu không tôi có thể kiện cậu vì tội vu khống. – giọng của Thùy Linh trở nên gắt gỏng hơn, nét bình tĩnh đã biến mất

- Được rồi chị cứ bình tĩnh, hiện tại tôi vẫn chưa có bằng chứng. Tôi chỉ muốn khuyên chị hãy dừng lại, đừng làm mọi việc trở nên tồi tệ hơn. Hàn Văn mãi mãi không thể thuộc về chị. Chúng ta cùng chung một dòng máu vì vậy tôi cũng không muốn nhìn thấy chị sai lại càng sai như thế ...

Thùy Linh giận dữ đặt mạnh chén trà xuống bàn, một tia nhìn hung dữ không thể nắm bắt được nhưng cũng có một chút yếu đuối thoát ẩn thoát hiện.

- Một kẻ bán đứng appa mình vì một người con gái khác thì không có quyền thuyết giảng tôi. Nguyễn Minh Hiếu, chính cậu là kẻ đã phá hủy gia đình chúng ta

- Tôi phá hủy ? Chị nghĩ đó là một gia đình hạnh phúc sao? Tôi không ngờ chị lại ích kỉ như thế. Lão ta không xứng đáng để nhận sự kính trọng ở tôi, một tên lừa đảo khôn kiếp, một người chồng đáng nguyên rủa. Omma đã phải cắn răng chịu đựng lão chỉ để giữ lấy cái gia đình hạnh phúc ảo vọng ấy thôi.

- Im đi !

Cô hét lên với tất cả hơi sức còn lại, âm thanh xuyên qua sự tĩnh mịch ấy, tán cây rậm rạp khẽ lay động. Sau đó, cô bắt đầu run rẩy, ngồi sụp xuống đất, nước mắt lặng lẽ trào ra.

Minh Hiếu nói đúng, gia đình cô trước đây không hề hạnh phúc đó chỉ là vẻ ngoài mà thôi. Cô đã từng chứng kiến cảnh tượng người đàn ông ấy đánh mẹ cô nhưng bà lại không hề chống trả chỉ im lặng chịu đựng. Nghĩ đến những hình ảnh ấy càng khiến cô đau lòng.

Đó chỉ là cái cớ để cô che dấu những lỗi lầm của mình, cô hăm hãi Ngọc Trân thật ra cũng chỉ vì muốn chiếm lấy Hàn Văn. Cô tố cáo Minh Hiếu trước công chúng vì muốn Minh Hiếu cảm nhận được sự đau khổ của Hàn Văn khi cậu ấy phải rời xa Ngọc Trân. Tất cả những điều cô làm cũng chỉ vì muốn có được tình yêu của Hàn Văn.

Tiếng lá cây xào xạc trong gió giống như một cơn ác mộng.

Sự thật, cuối cùng cũng không thể che giấu mãi được.

Minh Hiếu quì xuống cạnh Thùy Linh, lựa lời an ủi cô.

- Kết thúc rồi, Thùy Linh. Chị không thể làm thay đổi định mệnh. Họ vốn dĩ đã thuộc về nhau, chị đừng cố chấp nữa để rồi nhận thêm những nỗi đau và những hối hận muộn màng. Tôi sẽ giúp chị giữ bí mật này, hãy rời khỏi Việt Nam, trở về Mỹ và bắt đầu một cuộc sống mới.

Lá cây vẫn không ngừng kêu xào xạc

Ráng chiều đỏ rực đổ xuống sân vườn.

Bóng cây rậm rạp càng khiến không gian trở nên yên tĩnh hơn.

Câu chuyện đã đi đến hồi kết ... ?

Buổi tối Ngọc Trân vừa đi mua sắm về, cô hớn hờ chạy vào phòng khách tìm Hàn Văn. Cậu đang chăm chú xem TV vừa nhìn thấy Ngọc Trân Hàn Văn mỉm cười dịu dàng hỏi :

- Em về rồi à ? Có mua gì cho anh không ?

- Mau đoán xem em mua tặng anh thứ gì ?

Ngọc Trân giấu chiếc hộp sau lưng, cười hi hi bắt cậu đoán xem món quà cô sắp tặng cậu là gì.

- Là sơ mi trắng – Hàn Văn mỉm cười nói

- Hả? Sao toàn đoán áo sơ mi trắng, anh không thể đoán sang thứ khác được sao? Em cũng có thể tặng anh khăn tay, chocolate, thạch hoa quả, ... Tại sao lại cứ đoán là sơ mi trắng cơ chứ? – Ngọc Trân tức mình đánh vào vai Hàn Văn

Hàn Văn nắm lấy tay Ngọc Trân, ánh mắt ngập tràn nụ cười hiền lành

- Bởi vì lần nào đi shopping em cũng mua tặng Anh sơ mi trắng, em còn bảo rất thích anh mặc sơ mi trắng Cô ngẩn ngơ. Ồ, đúng là cô có nói như thế, nhưng phải công nhận rằng Hàn Văn của cô mặc sơ mi trắng rất đẹp.

- Nhưng hồi đó khác bây giờ khác, câu trả lời đó không tính, Anh đoán lại lần nữa đi! – Ngọc Trân chu mỏ Cô cười một cách lém lỉnh, ngồi lên sofa, ghé sát vào người Hàn Văn, mắt hấp háy

- Hàn Văn, đoán xem em tặng gì nào?

- Ừm... chocolate chẳng? – Cậu làm ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ

- Không phải – cô lắc đầu

- Khăn choàng

- Sai bét! – Cô đắc ý lắc đầu

- A, anh biết rồi. Là Jelly hoa quả đúng không?

- Không phải, Pabo~~! Quả thực không đoán được là gì sao? – Ngọc Trân lớn tiếng thở dài, lắc đầu ra vẻ thông cảm lắm

Hàn Văn gãi đầu, cười nhẹ. Đúng là ngốc thật, chiếc hộp to thế kia mà đoán là Jelly hoa quả.

- Ừm, anh không đoán được.

- Hehe, vậy anh có muốn biết bên trong là gì không? – Ngọc Trân bật cười hưng phấn

- Có

- Muốn nhiều không?

- Cực kì muốn

- Được rồi, vì anh cực kì muốn như thế nên em mới cho anh biết đấy nhé. Em có tốt không? – Ngọc Trân đưa chiếc hộp cho Hàn Văn, cười hi hi

- Ha ha, em rất tốt bụng

- Anh mau mở ra đi. Có thích không? – Ngọc Trân hồi hộp chờ đợi nhìn Hàn Văn mở chiếc hộp

Bên trong là một chiếc sơ mi trắng.

- Hi hi, cái áo này rất đẹp đúng không? Khuy áo làm bằng gỗ đấy, nhìn rất tinh tế, màu trắng cũng không lóa quá, một vài nét hoa văn được in chìm trong vải, rất dịu dàng và trang nhã. Vừa nhìn thấy nó em liền nghĩ, nếu Hàn Văn của em mà mặc nó trông sẽ vô cùng đẹp à xem! – Cô nói một cách mãn nguyện

Hàn Văn mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng mân mê chiếc áo rồi đặt xuống, kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng nói

- Cám ơn em, Anh rất thích, đúng là chiếc áo rất đẹp

- Anh biết không, Anh là người mặc sơ mi trắng đẹp nhất thế gian này! Một chút tí vết cũng không có, chỉ có một màu trắng, vô cùng đẹp và tinh khiết. Dù đó chỉ là một chiếc sơ mi trắng bình thường nhưng anh mặc vào vẫn đẹp như một thiên thần. Lúc anh nói yêu em anh cũng mặc một chiếc sơ mi trắng, lúc ấy em đã nghĩ rằng mình yêu một thiên thần đấy.

Ngọc Trân cuộn tròn trong lòng Hàn Văn, cô ngoan ngoãn như một chú mèo nhỏ. Hít hà mùi hương trên người Hàn Văn, một mùi thơm lôi cuốn, dễ chịu vô cùng. Cậu mỉm cười khẽ hôn lên trán cô, nhẹ nhàng

vuốt tóc cô. Hai người yên lặng tựa vào nhau. Không khí yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng di chuyển của hương hoa.

- Hàn Văn à, em đói rồi. – Ngọc Trân nũng nịu chu môi

- Ồm vậy chúng ta ra ngoài ăn nhé.

- Không chịu, em muốn ăn thức ăn do anh nấu cơ.

- Bây giờ sao ? – Hàn Văn khẽ nhún mày, bản thân cậu cũng đang lười xuống bếp lúc này

- Đi mà, anh biết không mỗi lần thưởng thức món ăn do chính tay anh nấu, em luôn cảm thấy vô cùng hạnh phúc luôn ấy. – Ngọc Trân chớp mắt làm bộ mặt “cún con” và dùng giọng nịnh hót nói.

Hàn Văn ngậy người rồi cuối cùng cười đầu hàng.

- Được rồi, được rồi anh thua em rồi.

Cô vui mừng ngồi bật dậy, hôn mạnh một cái thật kêu lên má Hàn Văn.

- Oa! Hàn Văn quả là người tốt nhất, tốt nhất thế giới này!

Ngọc Trân vui vẻ kéo Hàn Văn xuống bếp, gian bếp vang lên tiếng cười đùa hạnh phúc. Trong phút chốc ngôi nhà vẫn thường lạnh lẽo và cô đơn của Ngọc Trân bỗng tràn ngập niềm vui và hạnh phúc.

Sau đây là những cái tit nổi bật trong tháng :

” MH kiện WJ tạo scandals gây ảnh hưởng đến danh tiếng của Trần Ngọc Trân”

” Viện kiểm soát đang xem xét hồ sơ vụ Trần Ngọc Trân, phía cảnh sát vẫn đang điều tra”

” WJ phải bồi thường danh dự và buộc phải có lời xin lỗi với Trần Ngọc Trân”

” Chỉ số cổ phiếu của WJ giảm kỉ lục, các khoản nợ của công ty này càng gia tăng. WJ đứng trên bờ vực phá sản ?”

” Trần Ngọc Trân đột ngột tổ chức họp báo tại trụ sở MH ”

Tại tòa cao nhà chính của MH , một buổi họp báo được diễn ra. Các phóng viên đều vội vã chuẩn bị một cách cẩn thận để ghi lại toàn bộ buổi họp báo quan trọng này. Tầm áp phích lớn được đặt trên sân khấu nhỏ là hình ảnh Ngọc Trân đang mỉm cười, đó là khoảng thời gian hoạt động âm nhạc của cô.

Một lát sau, Ngọc Trân xuất hiện cùng nụ cười tươi tắn và đáng yêu của mình. Bên cạnh cô là Quản lý Sở Kiến Minh cùng các vệ sĩ. Ngọc Trân mỉm cười cúi chào các phóng viên, cô ngồi xuống ghế và đối diện với đèn flash, tiếng bấm máy tách tách, cùng vô số những câu hỏi của các phóng viên. Kiến Minh ra hiệu để mọi người im lặng và chú ý đến Ngọc Trân. Cô khẽ cảm ơn cậu và chỉnh lại mic

- Xin cảm ơn tất cả mọi người đã có mặt trong buổi họp báo này. Tôi xin thông báo một điều quan trọng đó là tôi sẽ dừng sự nghiệp ca hát và bắt đầu một cuộc sống mới, cuộc sống của một người bình thường.

Ngay lập tức cả hội trường ồn ào, nhốn nháo lên, các phóng viên nhào nhào đặt câu hỏi. Kiến Minh lắc đầu ngao ngán nhìn bọn phóng viên

- Xin mọi người hãy giữ im lặng, Ngọc Trân sẽ trả lời tất cả câu hỏi của các vị.

Đám phóng viên đã bớt ồn ào hơn, một người đứng dậy hỏi :

- Thưa cô, lí do gì đã khiến cô đưa ra quyết định này trong khi sự nghiệp của cô vẫn đang ở trên cao ?

- Tôi nghĩ đã đến lúc mình cần dừng lại, tôi đã đạt được ước mơ của mình và có được thành công như ngày hôm nay là quá đủ. Tôi muốn sống một cuộc sống của người bình thường, không ánh đèn sân khấu, không báo chí, không đèn flash, không scandals ... – Ngọc Trân bình tĩnh nói, giọng nói rất nhẹ nhưng cũng rất kiên quyết

Một gã phóng viên khác đứng lên đặt câu hỏi

- Ngọc Trân, có phải cô dừng lại là vì sợ mắc phải những scandals tương tự vừa rồi không ?

Kiến Minh cau mày khó chịu định bỏ qua câu hỏi này nhưng Ngọc Trân ngăn lại, cô mỉm cười nói :

- Tất nhiên là không phải. Đối với một ngôi sao thì việc mắc phải scandals là chuyện bình thường, tôi nghĩ những scandals có thể sẽ là những bài học quý giá cho các ngôi sao, nó giúp chúng tôi trưởng thành hơn, thận trọng hơn trong việc tạo dựng hình tượng của bản thân. Để trở thành một ngôi sao, chúng tôi cần phải mạnh mẽ hơn, kiên cường hơn trước những scandals và những lời chỉ trích vô căn cứ hoặc những scandals dựng chuyện từ báo chí.

Khán phòng bỗng dưng im lặng, đám phóng viên có phần ngượng ngùng nhìn nhau. Họ không còn tỏ thái độ nháo nhào, lộn xộn như vừa rồi, ai nấy cũng thận trọng giữ im lặng. Kiến Minh ngồi bên cạnh Ngọc Trân suýt chút nữa đã bật cười, Ngọc Trân giờ đây đã trưởng thành hơn, cô không còn là cô gái yếu đuối và thiếu kiên quyết. Cô đã trở thành một cô gái mạnh mẽ, kiên cường nhưng lại rất duyên dáng và nữ tính.

Lát sau, một nữ phóng viên đứng dậy mỉm cười rồi đặt câu hỏi

- Cô Ngọc Trân, cô trả lời rất hay. Vậy cô có dự định gì trong tương lai ? Và cô định sẽ bắt đầu cuộc sống mới của mình ở đâu?

- Cám ơn cô. Ban đầu tôi muốn bắt đầu cuộc sống mới ở một nơi khác, một nơi xa Hà Nội nhưng hiện tại tôi vẫn chưa có quyết định cuối cùng. Dự định của tôi vẫn sẽ làm việc cho MH nhưng ở một chức vụ khác.

Ngọc Trân vẫn bình tĩnh trả lời tất cả câu hỏi của báo chí, buổi họp báo diễn ra rất hoàn hảo.

Ngay sau buổi họp báo, Ngọc Trân đi đến văn phòng của Minh Hiếu. Cậu tỏ ra rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cô

- Ngọc Trân ! Anh không nghĩ là em sẽ đến đây

- Em ngồi được không ? – Ngọc Trân mỉm cười

Minh Hiếu vội gọi thư kí pha cà phê, bối rối ngồi đối diện với cô. Tách cà phê nóng hổi nghi ngút khói, Ngọc Trân cúi đầu thưởng thức cà phê.

Không gian yên tĩnh ấy dường như chỉ thuộc về cô và cậu.

Nhìn Ngọc Trân, Minh Hiếu cảm thấy thật xấu hổ về những việc mình đã làm. Cậu đã làm tổn thương cô quá nhiều, giờ đây đối diện với cô Minh Hiếu không biết nên nói gì.

- Em đến để thanh toán hợp đồng, chúng ta đã thỏa thuận điều này qua điện thoại rồi đúng không ?

- Ừm ... đúng vậy. Nhưng em sẽ phải đền một khoản tiền rất lớn cho hợp đồng này không ?

- Em không chấm dứt hợp đồng với MH, chỉ là dừng việc ca hát thôi. Em sẽ ở lại đây với tư cách là người hướng dẫn các trainer.

- Vậy sao? Anh rất bất ngờ vì điều này, Anh đã nghĩ là em sẽ không bao giờ muốn gặp lại Anh – Minh Hiếu mừng rỡ nói

- Mọi chuyện đã kết thúc rồi, em cũng không muốn lòng mình trở nên nặng nề với những thù hận ấy. Anh là một người tốt và em nghĩ rằng sẽ có một người tốt hơn em yêu Anh.

- Cám ơn em, Ngọc Trân. Anh hi vọng em và Hàn Văn sẽ được hạnh phúc bên nhau mãi mãi

Ngọc Trân mỉm cười và ôm lấy Minh Hiếu với tư cách là một người bạn. Minh Hiếu cười nhẹ, nụ cười tuy vẫn còn vương lại nét chua xót nhưng vẫn tràn ngập một niềm vui.

Chuông điện thoại vang lên trong lúc Hàn Văn đang ra sức chạy bộ trên chiếc máy. Cậu lướt nhìn ID, ánh mắt có chút nghi ngại, cuối cùng cậu cũng quyết định nghe máy.

- Có chuyện gì à, Chị Thùy Linh ?

- Hàn Văn, hôm nay là sinh nhật tôi cậu đến chung vui cùng tôi được không ? – giọng Thùy Linh trầm buồn

- Mmm ... tối nay tôi có hẹn với vài người bạn có lẽ ...
 - Tôi sắp rời khỏi đây rồi, chỉ một lần nữa thôi tôi sẽ không tìm cậu nữa.
- Hàn Văn ngập ngừng một lúc lâu rồi nói
- Thôi được rồi, tôi sẽ đến nhà chị
 - Không cần đâu, tôi sẽ đến đón cậu. Gửi địa chỉ qua cho chị nhé. Gặp lại cậu sau.
-

Gió biển thổi rì rào, vườn hoa đua nhau khoe sắc, ngôi biệt thự sơn trắng của Thùy Linh từng từng đứng yên như thành lũy. Bên dưới là sóng biển ầm ầm xô vào chân núi.

Những tán cây xum xuê tỏa bóng mát xuống con đường, một con đường núi thẳng tắp, rộng rãi. Con đường dẫn đến ngôi biệt thự trên núi, không có người qua lại, ít xe cộ ồn ào, chỉ có tiếng sóng biển, tiếng chim hải âu ...

Thùy Linh mỉm cười mở cửa kéo Hàn Văn vào bên trong, cậu ngạc nhiên nhìn xung quanh. Ngôi nhà dường như đã được chuẩn bị sẵn ột bữa tối lãng mạn.

Một bàn đầy thức ăn được dọn sẵn, giữa bàn là một chiếc bánh kem nhỏ. Hàn Văn khéo léo cầm nĩa lên bánh, loay hoay tìm bật lửa. Thùy Linh đứng gần đó thấy Hàn Văn đang loay hoay liền nói

- Để tôi đi lấy bật lửa
- Không được, chị ngồi xuống đi để tôi đi lấy. Nó nằm trong ngăn kéo dưới bếp đúng không ?
- Ừm. Cảm ơn cậu

Một lát sau, nến đã được thắp sáng, Hàn Văn hát mừng sinh nhật Thùy Linh trong ánh nến dịu dịu lay động. Thùy Linh nhìn Hàn Văn, ánh mắt u uất đầy vẻ thống khổ, cô trầm lặng rất lâu sau đó.

Họ vui vẻ dùng bữa với nhau, trò chuyện rôm rả chẳng khác gì một cặp đôi hạnh phúc đang bên nhau trong buổi tiệc sinh nhật.

...

Ánh trăng sáng soi bóng trên mặt biển, sóng biển rì rào vỗ về dưới chân núi.

Gió khe khẽ thổi qua.

Hàn Văn ngẩn ngơ đứng trên ban công hướng ra phía biển, đã bao lâu rồi cậu không được gần biển như thế này nhỉ ? Bỗng nhiên cậu cảm thấy nhớ ông bà Kim, không biết họ vẫn khỏe chứ ? Gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra nên Hàn Văn vẫn chưa gọi điện hỏi thăm họ. Gió biển miên man thổi bay mái tóc cậu, mùi của biển mặn mặn nhưng lại rất dễ chịu.

- Hình như cậu rất thích biển đúng không ?

Thùy Linh đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hàn Văn, cậu mỉm cười gật đầu.

- Tôi vốn sinh ra và lớn lên cùng biển, đối với tôi biển là một thứ rất thiêng liêng và cao quý.

Dưới ánh trăng.

Khuôn mặt rạng rỡ, trên khóe môi thoáng nét cười dịu dàng xinh đẹp như một đóa hoa rực rỡ. Ánh mắt tựa mặt hồ dưới tia nắng ấm áp của mùa xuân, lạnh lẽo lướt trôi trên gương mặt Thùy Linh.

Hệt như bị đánh trúng, trong lòng cô dấy lên cảm giác đau nhói. Thùy Linh cúi đầu che giấu nụ cười đau khổ.

- Cậu dùng rượu vang nhé, đây là chai rượu lâu năm mà một người bạn đã tặng cho tôi đấy.

Hàn Văn mỉm cười gật đầu. Thùy Linh đi vào trong rót rượu vào hai chiếc ly thủy tinh, Hàn Văn vẫn say mê ngắm nhìn biển đêm, Thùy Linh nhìn cậu rồi âm thầm lặng lẽ bỏ vào ly rượu một viên sỏi nhỏ xíu. Viên

sủi tan dần, tan dần rồi nhanh chóng biến mất như chưa từng xuất hiện. Cô đưa ly rượu cho Hàn Văn, cười nhẹ

- Uống mừng cho cậu và Ngọc Trân

- Cám ơn chị. Chúc mừng sinh nhật

Ánh nến đã tàn.

Ly rượu vang nằm lắt lóc trên bàn.

Ánh trăng nhạt nhòa khẽ phản chiếu trên mặt kính.

Màn đêm chìm vào tĩnh lặng, không khí lạnh lẽo bao trùm.

Hàn Văn mê man hoàn toàn không biết những gì đang diễn ra xung quanh.

Thùy Linh đưa tay vuốt lấy khuôn mặt cậu, một cách đau khổ cô hôn lên môi cậu và để mặc những giọt nước mắt rơi

- Hàn Văn, tôi yêu cậu và chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau

Một kết thúc bi thảm ... ?

Cổ nén yêu thương vào sâu đáy tim rồi chợt nhận ra cần có cậu.

Dẫu biết trước sẽ chẳng thể nào cùng tay nắm tay.

Vậy mà sao yêu thương vẫn đông đầy.

Trong căn phòng tràn ngập ánh nến dập dềnh, Hàn Văn mệt mỏi cố mở mắt dường như có một sức mạnh nào đó đang đè nặng lên mi mắt cậu. Đầu đau như búa bổ, cậu lơ mơ nhìn xung quanh. Tay Hàn Văn đã bị trói ra phía sau, sợi dây thô cứng cứa vào cổ tay cậu tạo nên cảm giác đau đớn. Chính cảm giác ấy lại khiến Hàn Văn tỉnh táo nhận thức rằng mình đang gặp nguy hiểm.

Thùy Linh không biết từ đâu xuất hiện cúi xuống âu yếm nhìn vào đôi mắt Hàn Văn, cô nở một nụ cười quái dị nhưng thấm đẫm tuyệt vọng.

- Hàn Văn, không lâu nữa thôi chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau. Sẽ không còn ai có thể chia cắt chúng ta

Hàn Văn khó nhọc ngẩng lên, đầu óc cậu giờ đây vẫn còn trong tình trạng không tỉnh táo.

- Thùy Linh ... cô ... làm ... gì ... vậy ?

- Một lát nữa thôi cậu sẽ biết dùng đòn nóng như thế Hàn Văn

- Dừng ... lại ... đi ... dừng ... mù ...quáng ... nữa – Hàn Văn nói một cách yếu ớt, hai mắt cậu sắp sửa khép lại

- Khi sang thế giới bên kia sẽ không một ai ngăn cản chúng ta nữa, Hàn Văn à, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau đúng không ?

- Cô ... điên ... rồi ... tôi ... thế ... yêu ... cô... tình ...yêu... không... thế... ép... buộc... như... thế...

Hàn Văn mê man không còn biết gì nữa chỉ còn lại Thùy Linh với kế hoạch điên rồ của cô ấy.

Ngọc Trân lo lắng gọi điện thoại cho Hàn Văn thêm một lần nữa, đây là lần thứ 9 cô gọi cho cậu nhưng vẫn không ai bắt máy.

Lúc chiều Hàn Văn đã hứa sẽ về sớm để cùng Ngọc Trân ra ngoài dùng bữa, vậy mà đến giờ vẫn chưa thấy cậu trở về nhà. Ngọc Trân nhìn màn hình điện thoại, khẽ cắn môi

- Anh đang ở đâu vậy chứ ? Sao không nghe máy ?

Chợt chuông cửa vang lên, không cần phải nói là Ngọc Trân vui mừng đến cỡ nào, cô chạy như bay ra cửa. Nhưng người đứng trước cửa là Minh Hiếu và Kiến Minh, hơi thất vọng một chút.

- Chào cậu, có việc gì à ?

- Hàn Văn hẹn bọn tớ đến đây. Bảo An không đến được vì cô ấy có hẹn với vài người bạn – Kiến Minh nói

- Hàn Văn đâu? Cậu ấy chưa về nhà sao ? – Minh Hiếu ngạc nhiên hỏi khi chỉ nhìn thấy Ngọc Trân ra mở cửa

- Tớ không biết. Từ chiều đến giờ tớ gọi vào máy cậu ấy mãi nhưng vẫn không ai trả lời. Tớ đang lo lắng không biết cậu ấy có gặp chuyện gì không?

Ngọc Trân bắt đầu hoang mang khi nghĩ đến việc Hàn Văn gặp tai nạn hay chuyện gì đó còn tệ hơn thế. Kiến Minh thấy thế vội dìu Ngọc Trân vào ghế ngồi, lựa lời an ủi cô

- Cậu đừng quá lo lắng như thế Hàn Văn sẽ không sao đâu, cậu ấy là một người rất cẩn thận mà.

Minh Hiếu đứng yên lặng, đôi lông mày khẽ cau lại như đang suy ngẫm rồi đột nhiên cậu kêu lên

- Ôi trời, tớ biết Hàn Văn đang ở đâu rồi ...

- Thật chứ ?

Cả Ngọc Trân và Kiến Minh đều ngạc nhiên nhìn cậu, vẻ mặt của Minh Hiếu rất nghiêm trọng. Cậu chỉ ước những điều cậu đang nghĩ sẽ không là sự thực ...

FLASHBACK

Minh Hiếu đứng dậy bắt tay với hai đối tác người Mỹ, thêm một hợp đồng nữa đã được kí kết. Cậu lịch sự tiễn họ ra đến tiền sảnh tòa nhà, mỉm cười thân thiện trước khi họ rời khỏi đó. Khi Minh Hiếu đang định bước vào thang máy thì một bóng đen lao đến chỗ cậu rất nhanh.

- Chị làm gì ở đây chẳng phải tôi đã bảo chị trở về Mỹ hay sao?

Minh Hiếu ngạc nhiên khi nhìn thấy Thùy Linh, hôm qua cậu đã đưa vé máy bay cho cô ấy. Cứ nghĩ là Thùy Linh đã lên chuyến bay ngày hôm nay nhưng không ngờ Thùy Linh vẫn còn ở đây.

- Tui muốn quay về căn nhà ấy một lần nữa. Minh Hiếu, tôi biết cậu giữ chìa khóa của căn nhà gần biển. Hãy cho tôi được một lần tìm về những kí ức trong căn nhà cũ của chúng ta được không ? Xin cậu đấy

Thùy Linh nhìn Minh Hiếu bằng cặp mắt van xin, đôi mắt ươn ướt chứa đựng nỗi thống khổ, sự tuyệt vọng và cả nỗi ân hận của cô ấy. Minh Hiếu đứng ngây người để suy nghĩ một lúc, nhưng rồi cậu cũng mềm lòng đưa chìa khóa cho cô ấy.

- Tất cả mọi thứ trong nhà vẫn còn nguyên. Hi vọng khi quay về đó chị sẽ tìm được lối thoát ình.

- Phải, chị sẽ tìm được lối thoát. Mãi mãi không bao giờ quay trở lại. Minh Hiếu, cảm ơn vì đã không tiết lộ bí mật ấy.

Bất ngờ Thùy Linh vòng tay ôm lấy Minh Hiếu, không biết đã bao lâu rồi chị em họ mới ôm nhau thắm thiết như thế này. Dường như khi đó có một bức tường vô hình ngăn cản họ, 5 năm về trước Thùy Linh đã từng rất hận Minh Hiếu, nhưng 5 năm sau cô mới nhận ra chính Minh Hiếu là người đã bảo vệ cô ngay cả khi cô bán đứng cậu như thế.

Không hiểu sao Thùy Linh lại rơi nước mắt, giọt nước mắt nóng hổi nhẹ nhàng chạm vào da thịt của Minh Hiếu. Trong vô thức cậu đưa tay vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cô dịu dàng và ấm áp như một đứa em đã an ủi chị gái.

- Hi vọng chị sẽ tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

END FLASHBACK

Tiếng còi xe vang lên ình ỏi khiến Minh Hiếu giật mình, Kiến Minh ngồi bên cạnh nói như hét lên

- Yahhhh... Nguyễn Minh Hiếu, cậu muốn chết thì chết một mình đừng có lôi theo chúng tôi. Cậu chạy xe kiểu đó hả ?

- Tôi xin lỗi, tôi sẽ tập trung. Ngọc Trân, em ổn chứ ? – Minh Hiếu lúng túng nói

- Em ổn, làm ơn nhanh lên nữa được không ? Em có linh cảm không tốt cho lắm – Ngọc Trân run rẩy nói

Con đường núi dần vắng vẻ hơn, đèn đường mờ ảo soi hai bên đường. Những tán cây xung quanh nghiêng người theo cơn gió, mùi biển thoang thoảng trong cơn gió. Lúc này Ngọc Trân đã có thể nghe thấy tiếng sóng biển vỗ ầm ầm bên dưới vực sâu, căn biệt thự Nguyễn gia hiện lên mờ ảo. Nó khoác lên mình sự cô đơn và lạnh lẽo.

Bầu trời đen kịt, sấm chớp không biết từ đâu kéo đến vang rền như muốn xé toạc nền trời. Gió nổi lên mỗi lúc một mạnh hơn, sóng biển cuộn trào dữ dội.

Khung cảnh mờ mờ hiện ra trước mắt Hàn Văn, đầu óc cậu dần dần hồi phục, thuốc mê đã hết tác dụng. Hàn Văn vội bật dậy nhưng tay cậu vẫn bị trói ở phía sau và điều đó khiến cậu không thể ngồi dậy được. Xung quanh là khoảng không với tiếng gió đang gào thét, bên dưới là vực thẳm với sóng biển cuộn cuộn. Đường như biển đang nổi cơn thịnh nộ, sóng đục ngầu và gió ầm ầm thổi.

- Anh tỉnh rồi sao ?

Thùy Linh tiến đến gần Hàn Văn nở một nụ cười quái dị, Hàn Văn vội lùi lại né tránh cái vuốt ve của Thùy Linh.

- Cô định làm gì tôi hả ? Mau thả tôi ra

- Tôi chỉ muốn chúng ta ở bên nhau mãi mãi thôi, tôi yêu Anh nhưng vì sao người Anh chọn lại là Ngọc Trân chứ ? – Thùy Linh đau khổ nói, đôi mắt sáng trong lấp lánh những giọt nước mắt

- Tại sao cô lại mù quáng như thế chứ? Người tôi yêu chỉ có Ngọc Trân mà thôi dù thế nào đi nữa tôi vẫn sẽ không thay đổi đáp án của mình. Thùy Linh, đừng ích kỷ như thế tình yêu không thể miễn cưỡng. Chúng ta vẫn có thể là bạn

- Không, quá trễ rồi. Tôi đã mất hết tất cả rồi, tài sản, gia đình và cả danh dự. Tôi không thể dừng lại

Thùy Linh bật khóc toàn thân run lên trong tiếng nấc nghẹn ngào thảm thiết, Hàn Văn dường như cũng mềm lòng trước những giọt nước mắt đáng thương ấy. Ánh mắt cậu dịu dàng hướng về cô ấy

- Cô vẫn có thể bắt đầu lại từ đầu mà. Tôi sẽ giúp cô chỉ cần cô đừng đánh mất hi vọng.

- Không thể được. Vì tôi đã làm tổn thương đến những người yêu thương tôi. Tôi đã hãm hại Ngọc Trân trong khi cô ấy lúc nào cũng đối xử tốt với tôi và xem tôi như chị ruột, Minh Hiếu tuy lạnh lùng nhưng vẫn luôn tìm cách bảo vệ tôi vậy mà tôi lại cố tình bôi xấu Minh Hiếu với báo chí. Chính tôi là kẻ tội đồ đáng chết. Hàn Văn, tôi không thể quay đầu lại. Tôi đã mất hết mọi thứ và tôi cũng không muốn mất luôn cả cậu.

Thùy Linh tiến về phía vực thẳm, gió làm mái tóc cô bay, một hạt nước vô tình chạm vào tay Hàn Văn. Là nước mắt của Thùy Linh. Có lẽ vậy ...

- Chúng ta mãi mãi ở bên nhau, không một ai có thể ngăn cản được nữa ...

Cô nắm chặt tay Hàn Văn, kéo cậu về phía vực thẳm. Hàn Văn dùng hết sức dần khỏi tay Thùy Linh nhưng khi hai tay bị trói ra sau thì điều đó quá khó khăn với cậu. Thùy Linh chậm rãi kéo Hàn Văn, nụ cười trên môi càng lúc càng quái dị.

- Thùy Linh ! Dừng lại !

Tiếng gọi như xé gió khiến Thùy Linh kinh ngạc quay lại, Minh Hiếu và Ngọc Trân đang chạy đến chỗ cô. Khi họ chỉ cách cô một khoảng Thùy Linh hoang mang hét lên

- Đứng lại, các người bước đến gần tôi sẽ nhảy xuống vực. Cả tôi và Hàn Văn

Vừa nói Thùy Linh vừa bước lùi lại, lớp đá sát mép vực rơi rào rào. Minh Hiếu nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Thùy Linh vội ngăn Ngọc Trân tiến đến gần họ.

Tiếng sấm vang lên báo hiệu một cơn bão đang kéo đến.

Bốn người trong câu chuyện bi thương ấy đứng đối diện nhau.

Đây là lần thứ 2 họ đối diện với nhau nhưng giờ đây vị trí của họ đã thay đổi, những người yêu nhau mãi mãi thuộc về nhau dù gượng ép hay đánh cắp vị trí, thì đến cuối cùng họ vẫn tìm thấy nhau.

- Thùy Linh, dừng lại đi. Kết thúc rồi đừng làm mọi chuyện trở nên rắc rối hơn.

Minh Hiếu bình tĩnh lựa lời khuyên nhủ Thùy Linh, cơn gió vô tình thổi qua khiến chiếc váy trắng Thùy Linh đang mặc bay phấp phất càng tạo nên nét huyền ảo. Gương mặt cô giờ đây đã thấm đẫm nước mắt, cô run rẩy giữ chặt lấy Hàn Văn bước lùi lại. Phần đất đá gần mép vực không thể chịu được sức nặng của hai người chúng dần dần rơi xuống.

- Quá muộn rồi, tôi không thể quay lại. Xin lỗi !

Bất ngờ phần đá ở mép vực sập xuống Thùy Linh ngã xuống và theo quán tính Hàn Văn cũng bị kéo theo. Cả Minh Hiếu và Ngọc Trân bàng hoàng lao đến, Ngọc Trân đưa tay hi vọng có thể giữ Hàn Văn nhưng tiếc thay khoảng cách ấy quá xa. Cô chỉ kịp nhìn thấy đôi mắt Hàn Văn vẫn dịu dàng nhìn về phía cô.

- Không ! Không ! Hàn Văn ! Làm ơn cứu Hàn Văn. Không thể như vậy được ! Không !

Ngọc Trân đau đớn gào lên, giờ đây cô chẳng khác gì một người điên. Nỗi đau khổ cùng cực khiến cô không thể kiềm chế bản thân. Cô lao đến mép vực nếu không có Minh Hiếu có lẽ Ngọc Trân đã lao xuống vực.

Sóng biển cuộn trào dữ dội hai con người kia nhanh chóng bị biển nuốt trọn, không một vết tích, không một hình dáng nhất định. Cơn bão càng lúc càng lớn hơn, trời đổ mưa.

Đội tìm kiếm đã có mặt, cảnh sát phong tỏa cả khu vực ấy. Ngọc Trân vẫn ngồi bên mép vực khóc thầm thiết, hạt mưa thô ráp hắt vào mặt cô. Nhưng cơn đau ấy làm sao có thể so sánh với cơn đau trong tim cô.

Ngọc Trân đã mất đi một nửa trái tim của mình.

Kết thúc bi thương thế sao ...?

Chẳng lẽ lại vậy đùa thôi

- Quá muộn rồi, tôi không thể quay lại. Xin lỗi !

Thùy Linh bước lùi lại thả mình rơi tự do xuống vực thẳm, tay cô vẫn giữ chặt tay Hàn Văn. Ngọc Trân và Minh Hiếu bàng hoàng chạy đến lớp đất đá gần mép vực rơi xuống.

Thật may mắn khi Hàn Văn có thể bám vào mép đá, một tay giữ chặt Thùy Linh, một tay bám vào đá.

- Ôi trời, Hàn Văn. Cậu cố gắng thêm một chút nữa nhé tôi sẽ gọi đội cứu hộ đến đây.

Minh Hiếu vội vã chạy đi, Ngọc Trân ngồi bên mép vực cô đưa tay về phía cậu

- Hàn Văn, mau nắm lấy tay em.

- KHÔNG được, nếu Anh nắm lấy tay em thì Anh sẽ lôi cả em xuống vực.

Thùy Linh từ phía dưới nhìn thấy tất cả, nước mắt lãnh lẽ rơi. Cô hít một hơi thật sâu rồi ngẩng lên

- Hàn Văn, Ngọc Trân. Cảm ơn đã tha thứ cho tôi nhưng tôi không xứng đáng với lòng vị tha của hai người. Tôi chúc hai người hạnh phúc

Thùy Linh buông tay mình ra nhưng Hàn Văn vẫn cố nắm chặt lấy tay cô, cậu búng bình nói

- Thùy Linh, đừng ngốc như thế. Nắm lấy tay tôi, đội cứu hộ sẽ đến cứu chúng ta. Cô không được bỏ cuộc như thế

- Hàn Văn, buông tôi ra đi cậu không thể chịu được sức nặng này đâu. Vĩnh biệt !

Bàn tay của Thùy Linh dần trượt khỏi tay Hàn Văn, từng chút, từng chút một. Thùy Linh rơi dần xuống vực sâu, trên môi cô vẫn nở một nụ cười bi thương. Bên dưới sóng biển cuộn trào nhanh chóng nuốt chửng Thùy Linh.

- Không ! Thùy Linh !

Hàn Văn đau khổ gào lên, cậu không muốn kết cục bi thảm như thế này. Hàn Văn không hề muốn ai đó phải chết vì mình, cảm giác tội lỗi khiến cậu đau đớn.

Tình yêu rất đẹp nhưng đôi khi nó lại rất tàn bạo, nó mang đến hạnh phúc nhưng cũng mang đến những nỗi đau khôn nguôi.

Hàn Văn đau khổ ngẩng lên, Ngọc Trân đưa tay về phía cậu, nước mắt lưng tròng chứa chan niềm hạnh phúc.

Hàn Văn nhận ra cuối cùng trong câu chuyện này cậu vẫn còn có Ngọc Trân, cậu nắm lấy tay cô ấy. Giữa sóng biển muôn trùng, giữa cơn bão dữ dội Hàn Văn từng cứu mạng Ngọc Trân một lần. Và cũng tại thời điểm ấy một tình yêu tuyệt đẹp đã bắt đầu. Ngày hôm nay cũng vậy, giữa sóng biển, giữa cơn bão Ngọc Trân đã cứu Hàn Văn và một cuộc sống mới đã bắt đầu.

Tất cả mọi chuyện đã kết thúc ...

Những người yêu nhau luôn tìm thấy nhau ... ?

Bệnh viện. Phòng sản sóc đặc biệt vừa tiếp nhận một bệnh nhân khá nổi tiếng vì vậy các bảo vệ đứng bên ngoài ngăn không để bọn nhà báo giả dạng vào bên trong quấy rối.

Hàn Văn lặng lẽ, trầm tư ngồi trên giường, ánh mắt buồn bã nhìn ra cửa sổ. ánh nắng

vô tình chiếu lên người cậu, một thứ ánh sáng trong vắt và đẹp rực rỡ.

Cánh cửa phòng khẽ mở ánh mắt Hàn Văn bỗng trở nên vui vẻ hơn, cậu mỉm cười ấm áp. Ngọc Trân tiến đến ngồi bên cạnh cậu khẽ thở dài trách móc

- Anh cứ buồn bã như thế này không tốt cho sức khỏe đâu.

- Nhưng Anh không muốn kết cục lại như thế này, Thùy Linh ... cô ấy rất đáng thương. Anh không muốn vì mình mà cô ấy lại có kết cục bi thảm như thế.

Hàn Văn buồn rầu nói, chất giọng chứa đầy nỗi ray rứt. Ngọc Trân nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu

- Kết cục này không ai mong muốn chỉ là do Chị Thùy Linh đã quá cố chấp mà thôi. Đây không phải là lỗi của Anh, đừng tự hành hạ bản thân mình như thế.

Hàn Văn cúi đầu trầm tư. Một lúc sau Ngọc Trân kéo Hàn Văn ngồi đối diện với mình, mỉm cười thật tươi và nói

- Hàn Văn à, sau khi xuất viện Anh định sẽ làm gì tiếp theo ?

- Ừm... có lẽ sẽ quay trở về đảo

Nụ cười của Ngọc Trân dần dần tắt ngấm. Cô liếc Hàn Văn, chợt Ngọc Trân thầm ước nếu ánh mắt có thể biến thành phi đao thì có lẽ sẽ có hàng nghìn hàng vạn phi đao bay thẳng tới Hàn Văn.

Hàn Văn nhìn thấy ánh mắt đó của Ngọc Trân thì bật cười. Ngọc Trân trề môi

- Cười gì mà cười, nếu Anh không nói rõ ràng em nhất định cần chết Anh.

- Được rồi, không đùa nữa. – Hàn Văn dờ khóc dờ cười nói

- Vậy nói xem dự định tiếp theo của Anh là gì ? – Ngọc Trân chớp chớp mắt mong chờ câu trả lời

Hàn Văn vờ ra vẻ suy nghĩ lung lăm, cau mày, nhăn trán đủ kiểu khiến Ngọc Trân bắt đầu nổi giận

- Yahh !! Có nói không thì bảo ?

- Nhìn em kìa nôn nóng quá đó. Sau khi xuất viện Anh sẽ kết hôn với Ngọc Trân, cùng cô ấy sống một cuộc sống thật tốt. Em nghĩ thử xem Ngọc Trân có đồng ý làm vợ Anh không ?

Ngọc Trân đỏ mặt, trông cô lúc này đáng yêu hết sức. Mặt đỏ bừng và miệng thì tủm tỉm cười. Hàn Văn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô, nhìn sâu vào đôi mắt cười duyên rũ ấy. Từng chút một khoảng cách của hai khuôn mặt dần rút ngắn. Hàn Văn đặt lên môi Ngọc Trân một nụ hôn, không vụng về như nụ hôn đầu mà ngọt ngào và quyến rũ đến say mê lòng người. Nụ hôn ấy thấm đẫm hạnh phúc, một nụ hôn kết thúc những bi thương, những đau khổ trong quá khứ và bắt đầu ột khởi đầu mới.

Lễ cưới được tổ chức tại nhà thờ, rất nhiều bạn bè và đồng nghiệp của Ngọc Trân và Hàn Văn đến dự lễ cưới. Sau phần hôn lễ mọi người bắt đầu dự tiệc cưới, Hàn Văn và Ngọc Trân hạnh phúc đi bên nhau mời rượu khách mời. Nhìn thấy Ngọc Trân hạnh phúc bên Hàn Văn Minh Hiếu mỉm cười nhìn cô, trong ánh mắt có phần quyến luyến. Tiếng nhạc vang lên cùng với tiếng trò chuyện của mọi người, không khí rất vui vẻ và hạnh phúc.

Minh Hiếu đứng trò chuyện với vài người bạn chợt nhìn thấy Kiến Minh và Bảo An, cậu định tiến về phía họ thì vô tình va phải một người. Cú va chạm khiến ly rượu vang trên tay cô gái đổ lên người Minh Hiếu. Thay vì nói xin lỗi cô gái ngẩn lên nhìn cậu khó chịu

- Này, cậu không nhìn đường à ?

Đôi mắt nâu huyền ảo với hàng mi dài và đen nhánh, sống mũi thon gọn cùng đôi môi màu anh đào ngọt ngào mà quyến rũ. Mái tóc vàng óng mượt, mềm mại bay bay mang theo mùi hương dịu ngọt. Một cô gái mang vẻ đẹp tuyệt mỹ khiến đối phương phải dao động dữ dội. Minh Hiếu ngây người nhìn cô gái đến khi cô ấy cau mày thì cậu mới nhận ra mình hơi bất lịch sự khi cứ nhìn chăm chăm vào người khác như thế.

- Ôm... ừm ... tôi ... tôi xin lỗi. Ôm ... nhưng cô mới là người va vào tôi lại còn làm đổ rượu lên áo tôi. Đáng lẽ cô phải là người nói câu xin lỗi chứ

Như lấy lại bình tĩnh Minh Hiếu nói một cách mạnh mẽ, dù tim vẫn đang bắn loạn bên trong. Cô gái kênh kiệu vầu môi đáp

- Nếu cậu không va vào tôi thì tôi đã không làm đổ rượu lên áo cậu. Không xin lỗi cũng không sao, hôm nay là ngày vui tôi cũng không chấp nhất.

Cô gái tóc vàng hất mái tóc và bỏ đi để lại một kẻ ngẩn ngơ, đứng ngây ra đó.

Một lúc sau, Kiến Minh và Bảo An đến chúc mừng cho cặp đôi hoàn hảo kia. Cả bốn cùng trò chuyện và uống mừng cho hạnh phúc mới. Bất chợt mắt Ngọc Trân sáng bừng, cô reo lên sung sướng

- Mai Phương ! Ôi trời, đúng là cậu rồi, Mai Phương !

- Ngọc Trân !

Ngọc Trân ôm chăm lấy cô gái tóc vàng, cả hai sung sướng đến độ nắm tay nhau nhảy tung tung theo cái kiểu các hâm tử độ.

- Ôi trời, tớ không nghĩ là cậu sẽ về kịp hôn lễ.

- Ngọc Trân xúc động nói

- Tớ đã năn nỉ một người bạn đổi vé để tớ có thể về sớm dự hôn lễ của cậu. Chao ôi, Ngọc Trân, nhìn cưng xem. Cậu đẹp rạng ngời, cưng à !

- Cảm ơn cậu, Mai Phương. À, để tớ giới thiệu nhé. Đây là Hàn Văn, my love. Kiến Minh và Bảo An quản lý cũ của tớ đồng thời là bạn tớ. Còn đây là Mai Phương.

Mai Phương – cạ cứng của em từ thời Đại học

Mọi người mỉm cười bắt tay chào hỏi, trò chuyện với nhau rất thân mật. Đặc biệt là hai cô gái kia, họ tỏ ra rất phấn khích từ lúc gặp lại nhau.

Lúc này Minh Hiếu từ xa đi đến, cậu mỉm cười chào mọi người nhưng khi nhìn thấy Mai Phương thì nụ cười ấy tắt ngấm.

- Là cô à

- Là cậu à

Ừm ... như một sự trùng hợp hoặc một sự sắp đặt nào đó của định mệnh, cả Minh Hiếu lẫn Mai Phương đều thẳng thốt nhìn nhau. Kiến Minh khẽ đẩy nhẹ Minh Hiếu nhắc nhở

- Nè, đây là bạn thân của Ngọc Trân đó, ăn nói cẩn thận một chút.

- Cô ấy là người đổ rượu lên người tớ, bây giờ cậu còn muốn tỏ lịch sự với cô ấy sao? – Minh Hiếu nhún nhó đáp, Mai Phương cũng không hiền lành gì liền phản bác

- Là do cậu bắt cần va vào tôi. Chỉ là một cái áo bình thường thôi mà, nếu cần tôi có thể mua cái khác cho cậu

- Mua lại á ? Cô đùa à, đây là hàng số lượng có hạn đó. Tôi đã phải đợi đến 5 tháng mới có được, là hàng của Ý đó.

Minh Hiếu cay cú nhìn lại vết rượu vang loang lổ trên áo, Mai Phương trề môi tỏ vẻ không thèm quan tâm, điều đó càng khiến Minh Hiếu thêm tức giận. Hàn Văn thấy mọi việc càng thêm rắc rối vội mỉm cười giảng hòa

- Thôi nào, hôm nay là ngày vui vả lại chúng ta là bạn của nhau không nên tranh cãi như thế. Lâu lắm rồi chúng ta mới được gặp nhau đầy đủ như thế này, uống mừng cho cuộc gặp mặt nào.

Cả Kiến Minh và Bảo An cũng nhanh chóng làm theo Hàn Văn để tránh cuộc cãi vã của Minh Hiếu và Mai Phương. Không khí dần dần vui vẻ trở lại, Mai Phương hình như rất vui cô uống khá nhiều rượu.

Lúc tàn tiệc Ngọc Trân không nỡ nhìn Mai Phương một thân một mình đi taxi về khách sạn, cô nhờ Minh Hiếu đưa Mai Phương về. Ban đầu Minh Hiếu tỏ vẻ không đồng ý nhưng nhìn thấy Mai Phương cứ vật vờ say bết nhè như thế cậu cũng không nỡ làm lơ. Cuối cùng đành đồng ý đưa cô ấy về khách sạn.

Khi Minh Hiếu đưa Mai Phương lên xe, cô ngồi yên trên xe, ánh mắt lơ đãng vì say rượu, nhưng khóe môi lại để lộ nụ cười bí ẩn.

Chuyện tình giữa cặp đôi này chẳng ... ?

...

Một kết thúc có hậu cho câu chuyện với quá nhiều bi kịch.

Sau lễ cưới Hàn Văn và Ngọc Trân bắt đầu cuộc sống mới, Ngọc Trân vẫn tiếp tục làm việc cho MH nhưng với một vai trò khác. Hàn Văn quyết định mở một nhà hàng hải sản đúng như mơ ước của bản thân. Cậu muốn đón cả ông bà Triệu đến Hà Nội nhưng họ lại muốn ở lại hòn đảo, đối với họ hòn đảo ấy đã trở thành máu thịt vì vậy họ không muốn rời khỏi đó.

Cặp đôi Kiến Minh và Bảo An sau khi sắp xếp mọi công việc cũng đã tổ chức một lễ cưới thật lớn, Kiến Minh phát biểu rằng cậu muốn lễ cưới của mình còn lớn hơn cả lễ cưới của couple Hàn Văn Ngọc Trân. Sau lễ cưới cặp đôi này đã có một tuần trăng mật ngọt ngào bên nhau tại Hawaii.

Về phần Minh Hiếu, cậu đã mua lại WJ và sáp nhập 2 công ty lại với nhau. MH từng bước trở thành tập đoàn giải trí lớn nhất Việt Nam. Minh Hiếu sau đó đã quyết định trao quyền quản lý lại cho Kiến Minh, cậu quay về Mỹ tiếp tục công việc kinh doanh của công ty gia đình. Đó là quyết định của Minh Hiếu trước khi cậu gặp cô nàng tóc vàng Mai Phương, còn về sau thì ai mà biết trước được ...

.....

- Vì sao anh lại đến Hà Nội ?

- Anh đến Hà Nội để tìm tình yêu của đời mình

- Vậy anh sẽ yêu em đến khi nào ?

- Mãi mãi.
- Mãi mãi là bao lâu ?
- Cho đến khi nào em không còn yêu anh nữa thì anh vẫn yêu em. Vì em là ngôi sao duy nhất trong lòng Anh. Và anh yêu em hơn tất cả những gì anh có.

S2

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-xa-may-anh-cung-tim>